

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ஷாமிஶ்வரன்தக் அந்த இறை மாதங்கள்



JPL



C4606

ராமலிங்க நாய்சூர்யமு

49

2005

யாழ்ப்பாணத்தில் அந்த ஆறுமாதங்கள்

2

1995 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் —

1996 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் வரை



யாழ்ப்பாணத்தின் வரலாறு காணாத
இடம்பெயர்வின் நேரடி அனுபவங்கள்

4606

உசந்தம் புத்தக நிலையம்
405, ஸ்ராங்கி வீதி
யாழ்ப்பாணம்

காராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை

காநா எண் நூலங்கள்
யாழ்ப்பாணம்
122437

வெளியீடு:

யாழ். இலக்கிய வட்டம்

122437 C.I.

12

2
301.394544B
Title :

YARL PANATHIL ANTHA
AARU MATHANKAL

Author :

ARALIYOOR N. SUNDARAMPILLAI
B. A. (Cey), Dip-in Ed.

Edition :

First Edition. November 1997

Copyright :

Author

Size :

1/8 Demy. 21.5c. 40 c. m

Page :

88 + 20 = 108

Printers :

Maniosai Achchakam

Price :

RS. 50.00

நூல்:

யாழ்ப்பாணத்தில் அந்த ஆறு மாதங்கள்

ஆசிரியர்:

அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை
B. A. (இலங்கை) கல்வியல் டிப்ளோமா.

பதிப்பு:

முதலாம் பதிப்பு நவெம்பர் 1997

ஓவியம்:

கோபால் ஆட்ஸ்

புளொக்

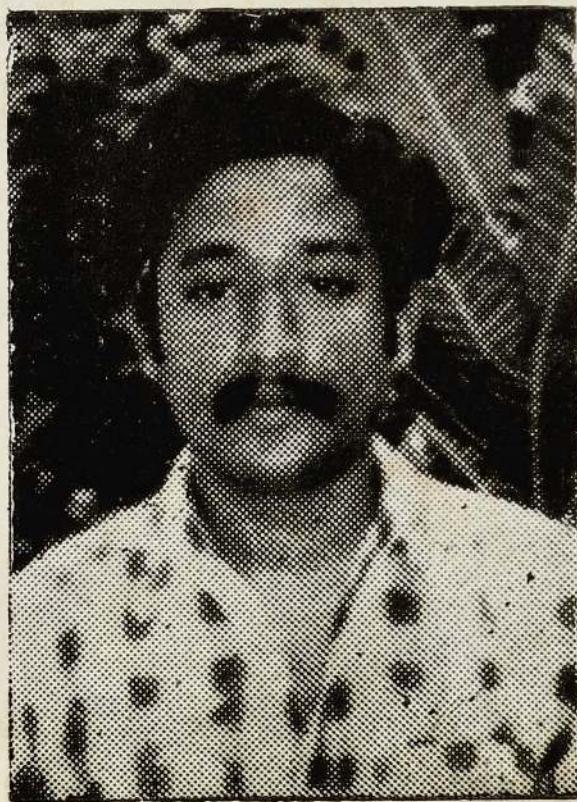
அருண் புளொக்

அச்சகம்:

'மனி ஓசை' அச்சகம்
12, சென். பற்றிக்ஸ் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

சமர்ப்பணம்

NO
JPL



ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியரும் எனது இலக்கிய நண்பனுமாகிய எனது ஒரே மகன் சு. யனிவண்ணன் (1964- 1997) அவர்களுக்கு இந்துல் காணிக்கை.

புதிய நிலை பிரிவு
ஊழகு நூல்கள் சேஷன்
உறுப்பினர் நூல்கள் சேஷன்



அணிந்துரை

I

நம் நாட்டைப் பொறுத்த மட்டில் வரலாற்றேடுகளில் போரின் அனர்த்தங்களால் மக்கள் பட்ட இன்னஸ்கள், இடம் பெயர்வுகள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்பட்டாலுங்கூட மிக அண்மைக்காலங்களில் நாம் கண்ட இடப்பெயர்வுகள், வகுப்புக் கலவரங்கள், போர்கள் ஆகியனவற்றால் ஏற்பட்டவையே. வகுப்புக் கலவரங்களின்போது சிங்களப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் தமது தாயகமாகிய வட-கிழக்கு நோக்கி இடம்பெயர்ந்தனர். ஆணால் 1995 இல் நிகழ்ந்த இடம்பெயர்வோ எனில் நமது தாயகத்திலிருந்து எதிர்பாராத விதக்தில் சடுதியாக, இராணுவ நடவடிக்கையின்போது தப்பிப் பிழைக்க ஏற்பட்ட இடப்பெயர்வாக யாழ்ப்பாண மக்களுக்குக் குறிப்பாக வலிகாமதி தில் வாழ்ந்தவர்களுக்கு அமைந்துவிட்டது. இதன்போது கொட்டும் மழையில், கையில் அகப்பட்டுள்ள பொருள்களுடன், குந்த இடமின்றி உயிரைக் கையிற் பிடித்தோடிய நம் மக்களின் பரிதாபநிலை, நமது வரலாற்றில் ஒரு மைல் கல்லாகும்.

இத்தகைய இடப்பெயர்வில் இருந்து ஒதுங்கித் தமது பிறந்த ஊராகிய அராவிக்கு இந்நூலாசிரியர் சென்றார். இதற்கு முன்னர் இத்திய அமைதிப்படைக் காலத்திலும் அங்கு சென்று வாழ்ந்தவர். இந்திய அமைதிப்படை வந்தபோது மக்களைப் பாதுகாப்பிற்காக கோயிலுக்குச் செல்லும்படி அறிவித்திருந்தது. நாம் கோயில்களை அசுத்தப்படுத்த மனம் வராது, நமது கொக்குவில் வீட்டிலேயே இருந்தோம். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் மருத்துவபீடத்தில் இந்திய அமைதிகாக்கும் படை நிலைகொண்டிருந்த நேரத்தில், அதற்கு மிக அண்மித்துள்ள வீட்டில் அவர்களின் அறிவுறுத்தல்களையும் மீறிக் குடியிருப்பது ஒரு தனி அனுபவமாகும். நம்மைப்போன்று தமது வீட்டிலே தரித்திருந்த இன்னொருவர் பேராசிரியர் சந்திரசேகரமாகும். துரத்திஷ்டவசமாக அப்பொழுது நடந்த ஷல்வீச்சினால் அவர் மரணமாக, நாம் மட்டும் தப்பிப் பிழைத்திருந்தோம். இதற்கெல்லாம் காரணம் நமது அராவியூர் கரைப்பிடியுறை கணேசனாகும்.

I

இதனால் 1995 இல் நடைபெற்ற இடம் பெயர்வு நமக்குப் புதிதல்ல. எப்படியாயினும் வீட்டிலேயே இருப்பது என்று முடிவு செய்தேன். எனது மனைவி இருப்பது வயதைத்தாண்டிய மகள், இருப்பதுக்குள் அடங்கும் நமது மைந்தன் ஆகியோர், அப்பாவின் முடிவே தமதென்றனர். ஆனால் பிள்ளைகளுக்காகவும், பிள்ளைகளின் வற்புறுத்தலுக்காகவும், இன்னும் பிறரின் ஆலோசனைக்காகவும் இடம்பெயர்ந்தோர் அனேகர். இங்காலத்தில் சில பிள்ளைகள் அப்பா அம்மா நமக்கு இடஞ்சலாக இருக்கிறார் களென்று விசரிக்கவும் தவறவில்லை. இன்னும் சிலர், பெற்று வளர்த்துத் தம்மை ஆளாக்கிய முதிய தாய் தந்தைமாரைத் தவிக்க விட்டு விட்டு, தம் உயிரைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒடிச் சென்ற காட்சிகளும் எமது மனக்கண் முன்னே இன்னும் நிற்கின்றன. இந்திய இராணுவம் வந்தபோது இப்படியான ஒரு வயோதிபத் தாயைப் பராமரித்த அனுபவம் நமக்குண்டு. இத்தகைய அனுபவம் நமக்கு அராவியிலும் கிட்டியது.

II

1995 ம் ஆண்டு அக்ரோபர் மாதம் 30 ஆம் திகதி மாலை இடம் பெயர்வு பற்றிய புலிகளின் அறிவித்தல் வந்ததும் நமது பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் சமூகம், நிருவாகிகள், இன்றெல்லாம் தாம் தான் பல்கலைக்கழகத்தினைத் தூக்குபவர்கள் என்று மார்பு தட்டுபவர்கள் எல்லாம், நான் முந்தி நீ முந்தி என்று முன்னிட்டித்துக்கொண்டு இரவோடு இரவாக ஒடித்தப்பி விட டார்கள். தொடர்ந்து வந்த சரளான செல்வீச்சுகளினால் வீட்டிலே, அதுவும் கொக்குவிலில் தங்குவது என்ற நமது முடிவு ஆட்டங்கண்டது. அதனால் நமது ஊராகிய அராவிக்குப் போவதே உசிதம் என எண்ணிய நாம், இதன் முதற்கட்டமாக நமது பல்கலைக்கழகத்தில் இரு நாட்களைக் கழித்தோம். இதன் முதல்நாள் எமது பல்கலைக்கழக அறை ஒன்றில் தூங்கும்போது பல்கலைக் கழகத்தின் இதயமாக விளங்கும் பரமேஸ்வரனை நினைத்து நினைத்து வருந்தினேன். இவ்வாலயப் புனருத்தாரனைப் பணியை சிறப்பாக நடாத்தி ஒப்பேற்றி வைத்தபேறு நமக்குக் கிடைத்தமையும் இதற்குக் காரணமாகும். கனவில் நமது பேராசிரியரான கைலாசநாதக் குருக்கள் வந்து கையசைத் தார். திடீரென கண்விழித்த நாம் அராவி நோக்கி நகருவதற்கு நமது குலதெய்வம் கணேசன் காட்டும் சைகையே என எண்ணே நமது முடிவில் உறுதியானேன்.

II

இதே நாளில் நமது முன்னை நாள் உபவேந்தரான ஏழாலை யேசு சேர்ந்த பேராசிரியர் குணரத்தினத்தையும் சந்திக்கும் வாய்ப்பும் கிட்டியது. முக்கியமான நிருவாகிகள், பீடாதிபதிகள் ஆகியோர் ஒடித்தப்பிய நிலையில் தனிமரமாக நின்ற துணை வேந்தருக்கு பல்கலைக்கழகத் தஸ்தாவேஸ்துகளை எப்படிப் பாதுகாப்பது என்ற கவலை இருந்தது. முதியோர்கள் அடங்கிய தமது பெரிய குடும்பத்துடன் எப்படி இடம் பெயர்வது என்பது மற்றைய கவலை.

பின்னர் நண்பர்களுடன் ஓரிரவை நல்லூரில் கழித்தபோது செல்வீச்சுக்களின் வேகம் அதிகரிக்க விடிந்தவுடன் சாவகக்சேரிக் கூலத்தில் நம்மைப் போன்று இடம்பெயர்ந்து இருந்த பல கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் இருவர். டாக்டர் பிரசாத் வட்டுக் கோட்டையிலும், கலாநிதி சண்முகநாதன் சுதுமஸையிலும் தங்கியிருந்தனர். நாம் அராலியில் வாழ்ந்தபோது நம்மை புலி கள் சுட்டுவிட்டார்கள் என்ற புரளியை நம்மைவர் சிலர் சாவகச் சேரியில் கிளப்பிவிட்டதையும் பின்னர் அறிந்தேன். மரணம் நமது கையில்லை ஆண்டவனே இதனை நிச்சயிப்பவன் என்ற வெராக்கியத்துடன் வாழும் நமக்கு இச் செய்தி அதிர்ச்சியைத் தரவில்லை.

III

அராலியில் நமது பெற்றோர் நமக்களித்த இல்லத்தில் சுதந் திரமாக வாழ்ந்தபோது நாமது மனக்கண்முன்னே நினைவலை கள் அடிக்கடி தோன்றுவதுண்டு. குடாநாட்டிற்கு மட்டுமல்ல. ஈழத்தமிழரின் அரசியல் கலாச்சார வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்த வலிகாமமா இன்று சோபை இழந்து காட்சி தருகின்றது என் பது தான் நமது கவலையாகும். வசதி படைத்த வீடுகள், தோட்டங்கள், சோலைகள், முழு யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டி லும் இதன் தனித்துவத்தைப் பறை சாற்றுவன். புகழ்பூத்த ஆலயங்கள் இவற்றைவிடச் சிறப்பானவை. ஏற்கனவே நகுலேஸ் வரம், மாவிட்டபுரம் ஆகியவை சோபை இழந்துவிட்டன, இப் போது நல்லூர் மணி ஒசையும் ஒய்ந்துவிட்டது. இக்காலத்தில் நல்லூரானத் தரிசிக்கும் சந்தர்ப்பம் ஒன்றும் நமக்குக் கிட்டியது. பக்தர்கள் அலைமோதும் கந்தன் வதிவிடம் களை கட்டாது தூசி படர்ந்து பூட்டப்பட்ட மண்டபத்துடன் கொடுத்த காட்சி நம்மால் என்றும் மறக்கமுடியாது,

‘இனிது இனிது ஏகாந்தம் இனிது’ என்பது நமது ஞானிகள் வாக்கு. இக் காலத்தில் இதனை அனுபவத்தில் கண்ட வாய்ப் பும் நமக்குக் கிட்டியது. சணசுஞ்சார மற்ற இடத்தில் ஒரு சிலர் வாழும் இடத்தில் வாழும்போது தான் இந்த அனுபவம் கிட்டும். இவ் ஏகாத்த குழலில் ஆலயப் பூசைரோ அன்றி நமக்கு உதவியாக நாம் அமைத்த அறங்காவற் சபையினரோ ஊரில் இல்லாத சமயம் ஆண்டவனை வழிபடக் கிடைத்த சத்தர்ப்பம் நமக்குக் கிடைத்த ஒரு பெரும் பேறு என்றே கருதுகிறேன். தினமும் விளக்கேற்றிட மலர்குடிடி மணி ஒசை ஒலித்து, திருமுறை ஒடி அவனைத் துதித்த நாட்கள் எம் வாழ் வில் பொன்னான் நாட்களாகும். ஈழநாட்டிலுள்ள ஆலயங்களுள் காலஅட்ட வணையில் நல்லாரப்போன்று. நித்திய நை மித்திய கிரிகைகள் நடைபெறும், வீரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஆலயங்களில் நமது அராலியூர் கரைப்பிடிடி விநாயகர் ஆலயமும் ஒன்று என்பதும் ஈண்டு நினைவு கூரற்பாலது. ஆண்வனே நம்மை வழிநடத்துகின்றான். நம்மில் ஒன்றுமில்லை என்ற உணர்வு நம் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்து, நமது வாழ்க்கை செழுமையை வழிவகுத்த நாட்களும் இந் நாட்களேதான்.

எனினும் நம் மக்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கும்போது பெரிய ஏமாற்றம்தான் காத்திருந்தது. சுருங்கக்கூறின் தமது முதாதையார் கட்டிக்காத்த, பெரிய சொத்தாகிய ‘யாழ்ப்பாணத்தானின் ஆத்மா’ இழக்கப்பட்ட காலமும் இக்காலம்தான். கந்த புராணக் கலாசாரத்தில் திளைத்த இவன், நாவலரின் போதனையில் வாழ்ந்த இவன், அயலவனை அனுகும்போது நேரே வீட்டுக்குள் செல்வது வழக்கம் இல்லை. படலையிலே நின்று குரல் எழுப்பி, மழுமொழி கிடைத்தப்பன்றதான் உள்ளே செல்வது நம்கவர் கட்டிக்காத்த பாரம்பரியமாகும். இப்போதோ எனில் எதுவித கூச்சமுமின்றி, அயலவனை நம்பி வெளியேறிய மக்கட்கூட்டம் அகதிகளாக்கி அல்லது, தாராளமாக வீடுகளுக்குள் சென்று பரிசோதனை நடாத்தித் தமது ஆசைகளை நிறைவேற்றிய கனவான்களைக் காணமுடிந்தது.

இவ்வாறே நம்மை நம்பி இடம்பெயர்ந்த நம்மவர்களின் பொருட்களுக்குத் தமது முத்திரையைக் குத்திய பெருமக்கள் இன்னும் சிலர். மீளக்குடியமர்ந்தபோது இராணுவத்தினருக்கு அது மாவீரர் வீடு என்று சுட்டிக்காட்டி இராணுவத்தினரின்

சமிக்கையுடன் வீட்டுக்கூரைகள், தளபாடங்கள் ஆகியவற்றை அபகரித்து பணம் சம்பாதிப்போர் இன்னும் சிலர். முகவரியின் றிக் காணப்பட்ட பல பொருட்களுக்கு உரிமை கொண்டாடிய அநாமதேயப் பேர்வழிகள் இன்னொரு கூட்டத்தினர். சுருங்கக் கூறின் இப்படித்தான் வாழவேண்டுமென்ற நியதிபோய், எப்படியும் எவரையும் சூறையாடிப் பணஞ் சம்பாதித்து வாழலாம் என நம்மவர் பலர் கருதிய காலமும் இக்காலம்தான்.

IV

இக்காலத்தில் இராணுவத்தினரிடம் நாம் பெற்ற அனுபவங்களை இங்கே ஈட்டிக் காட்டாவிட்டால் நமது உரை பூர்த்தி ஆகாதென்றே நினைக்கின்றேன். வட்டுக்கோட்டைப் பகுதியில் வாழ்ந்த நம்மை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் கூடுமாறு கொடுக்கப்பட்ட இராணுவத்தின் அறிவித்தலினால் நமது பழைய கல்லூரியில் தங்கவேண்டிய வாய்ப்பு நமக்கிக் கிடைத்தத். இராணுவம் சித்தன்கேணி வழியாக வட்டுக்கோட்டையை அடைந்தது. நான் ஒரு பழம் வெனியனும் சாறமும் அணிந்து அங்கு சென்றேன். காரணம் நானும் ஒரு அகதிதானே!

எப்படியோ நமது குசுகுசப்பேர்வழிகள் சிலர் நம்மை ஒரு பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் என்று இராணுவத்தினருக்குச் சொல்லிவிட்டனர். இதுபற்றி அறிந்த இஸ்லாமியரான ஒரு அதிகாரி நம்மைக் குறுக்கு விசாரணை செய்ததோடு தமது ரி.வி. கம்ஹாவிலும் பலமுறை படமெடுத்தார். நாம் பதிப்பித்த யாழ்ப்பாண இராச்சியம் என்ற நூலிர பிரதி ஒன்றை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகக் கழஞ்சிய சாலையிற் பெற்று இவர் வசனம் வசனமாக கோடிட்டு வாசித்தது பற்றிப் பின்னர் ஒருவர் நமக்குக் கூறியிருந்தார். இதனாற் போன்ற நமது வரலாற்றுப் பாரம் பரியம் பற்றியும் யாழ்ப்பாண அரசு பற்றியும் நம்மிடம் துருவித்துருவிக் கேட்டார். ஆண்ட இனம் மீண்டும் ஆள நினைப் பதின்முனைப்பே இப் போராட்டம் என்று இரத்திலச் சுருக்கமாக அவருக்குக் கூறியதோடு, இஸ்லாமியச் சகோதரர்களும் சுயாட்சி அமைப்பில் தமது தனித்துவத்தினைப் பாதுகாக்க முயலாவிட்டால் அவர்களின் கலாசாரமும் அழிந்துவிடும் என்றும் அவருக்கு அறிவுரை கூறினேன்.

இக் காலத்திற்கான நமது குடும்பத்திலும் ஒரு பேரிழப்பு ஏற்பட்டது. நமது மருமகனும், மட்டக்களப்புப் பல்கலைக்கழகத்தின் உயிரியல்துறைத் தலைவியுமாகிய கலாநிதி ஜெயபவானி நம்மை விட்டுத் திடீரென மறைந்துவிட்டான். அவளின் ஞாபக

V

மாக எஞ்சியிருந்தது ஒன்றா வாடப் பெண் குழந்தை ஒன்று
தான். மரணச் சடங்கு கொழும்பில் நடைபெற்றதாலும், ரெவி
போன் வசதிகள் இராணுவத்தினரிடம் மட்டும்தான் காணப்
பட்டதாலும் கொழும்புடன் தொடர்பு கொள்ளப் பண்டத்
தரிப்புக்குச் செல்லவேண்டியதாயிற்று.

இராணுவம் சிலவேளைகளில் வலிகாமத்தில் தேடுதல் என்ற போர்வையில் சுற்றி வளைப்புக்களில் ஈடுபடுவதும் வழக்கம் போர்வையில் சுற்றி வளைப்புக்களில் ஈடுபடுவதும் வழக்கம் அப்போது சுமார் ஆயிரப்பேர் கொண்ட படை அணி ஒரு வாரத்திற்கு ஒரிடத்தில் தங்குவதற்கான ஒழுங்குகளுடன் முன் நேருவதும் அவர்களின் ஒழுங்காகும் இதன்போது நடைற்ற சில சம்பவங்கள் நினைவு கூறப்பாலன. அன்று காலை எட்டு மணியிருக்கும். நமது காலை வழிபாட்டின் பின்னர் நமது வீட்டு விறாந்தையில் நாம் அமர்ந்திருந்த நேரச், அப்போது சிப்பாய் ஒருவர் வந்து இராணுவ உயர் அதிகாரி எல்லோரையும் பிரதான வீதிக்கு வரும்படி அழைக்கிறார் என்றாலும், நாமும் நமது மனைவி பிள்ளைகள் இருவரும் உடுத்த உடுப்புடன் அங்கு சென்றோம். நம்மை அந்நிலையிற்கண்ட, கதிரையில் உட்கார்ந்திருந்த அவர் ஆங்கிலம் தெரியுமா என்றார். ஆம் என்று கூறி ஜென். பின்னர் தொழில்பற்றி விசாரிக்க, நாம் பேராசிரியர் என்றேன். உடனே எழுந்து நின்று கைதுலுக்கி, வீடு செல்லு மாறு நம்மைப் பணித்தார்.

இதனை அறியாத முன்று சிப்பாய்கள் வீட்டிலுள்ளவர் கணளப் பார்க்க வேண்டுமென்று கூறி வீட்டிலிருந்த நம்மை அணுகினர். அப்போது நமது விறாந்தையில் நாம் இருக்க, நமது மனைவி, இரு பிள்ளைகள் ஆகியோர் நும்பக்கங்களில் நிற்கின்றனர். இவர்களில் ஒருவர் புலிகளின் போர்ப்பயிற்சிக் குரிய தழும்புகள் உண்டா என்று பார்ப்பதற்காக நமது மகளின் கழுத்துப்பக்க மேலங்கியைச் சுற்று அசைக்க முயன்றார். அப்போது நான் அவரைப் பார்த்து நிற்பாட்டும் என்று கத்தி வேண். ‘இவள் யார் என்று தெரியுமா? ஒந்தேராசிரியரின் மகள். இவளை ஒரு பெண்தான் சோதனையி - லாமே தவிர நீரல்ல’ என்றும் கூறிவேண், உடனே அவர் என்னைச் சுடப்போவதாக மிரட்ட, நாழும் முடியுமென்றால் சுட்டுப்பாரும் என்றோம்; நமது மரணம் நமது கையில் இல்லை என்ற நமது சித்தாந்தத் திற்கும், காவியம் படைத்த வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதியின் அஞ்சாப் பாசறையில் பயின்ற நமக்கும், அஞ்சாமை என்பது

புதிதல்ல: உயரதிகாரியின் கவனத்திற்கு இவ்விடயம் எட்டும் நம்மிடம் மன்னிப்புக் கேட்டதுடன், தேநீர் அருந்திச் சென்ற தும் இச்சிப்பாய்தான்.

இதேநேரத்தில் இராணுவப் படைஅணி நமது ஆலயத்தின் மேற்கு வீதியில் உள்ள ஆலமரத்தடியில் தரித்து நின்றபோது, நமது நண்பர்கள் இருவரின் வீட்டில் சோதனை என்ற பெயரில் சிப்பாய்கள் நகை களவாடிய சம்பவமும் நடந்தது. இது பற்றி உயரதிகாரிக்கு முறைப்பாடு செய்யப்பட்டு படை அணியின் முன்னேற்றம் நிறுத்திவைக்கப்பட்டு, மிகவும் கெட்டித்தனமான முறையில் கணவுபோன நகையின் 90% மீட்கப்பட்டுத் தரப்பட்ட முறையில் கணவுபோன நகையின் 90% மீட்கப்பட்டுத் தரப்பட்ட தோடு, எஞ்சிய நகைக்கான பெறுமதியும் பின்னர் வழங்கப் பட்டது. இச்சம்பவம் நடைபெற்றாக்கொண்டிருக்க நேரமும் இவைதான் “பேராசிரியர் அவர்களே, நமது இராணுவம் 1983ல் இருந்த இராணுவமல்ல. இன்று அது மிகவும் கட்டுப்பாடான இராணுவமாக வளர்ந்தும்கூட இத்தகைய சம்பவங்கள் நடக்கின்றன. ஒற்றவாளிக்குக் கடுந்தண்டனை வழங்கப்படும். நடந்த வற்றை இட்டு மனம் வருந்துகின்றேன்” என்பதாகும். 1983இல் திருநெல்வேலியில் 13 இராணுவத்தினர் இறப்பதற்குக் காரணமாக இருந்த கண்ணிவெடித் தாக்குதலையும் அதன் பின் விளைவுகளையும் அனுபவித்த நம்மால் இத்தகைய வித்தியாசத்தை உணரமுடிந்தது.

ஊரில் இருந்த சமயம் கொக்குவிலுக்குச் சில சந்தர்ப்பங்களில் போவதும் உண்டு. அப்போது நமது பல்கலைக்கழக நூல் நிலையப் புத்தகங்கள், ஆலய மஞ்சம், போன்றவை பத்திரமாக இருக்கின்றனவா என்று அவர்களிடம் விசாரிப்பதுண்டு. காரணம் அக்காலத்தில் வல்ரையும் பல்கலைக்கழகத்திற்கு உள்ளே செல்ல இராணுவத்தினர் அனுமதிக்கவில்லை. இச்சந்தர்ப்பங்களிலும், கூட்டன் பொருட்கள் தரும்போதும் போர்ப்பற்றி நமது சருத்தை அறிவுகில் உயர் அதிகாரிகளுக்கு நாட்டமிருந்தது. அப்போது நாம் கூறியவை இவைதான்:

‘இது ஒரு அரசியல் பிரச்சினை. தமிழர் பிரச்சினையை மாற்றிமாறி வந்த அரசுகள் தீர்க்கத்தெறியதன் விளைவாகவே இன்று இது இத்தகைய ரூபத்தை ஏற்றுள்ளது. சாத்வீகர்தியில் பிரச்சினையைத் தீர்க்கும்படி தமிழகள் கேட்க, அது

மறுக்கப்பட, அதன் மறு வீளைவே இன்றைய ஆயுதப்போராட்டம், என்று கூறி, போரினால் சமாதானம் கிட்டாது என்கும் கூறுவது வழக்கம்.

V

நம்மவர் மத்தியில் வரலாற்றுச் சம்பவங்களைக் கோவைப் படுத்தும் மரபு மிக மிக்குறைவு மட்டுமன்றி அரிதுங்கூட. ஆனால் பெரும்பான்மைச் சமூகத்தவரின் மத்தியில் இம்மரபு நன்கு வேருண்றியுள்ளது. இப்பெருங்குறையைச் சம்பவங்களாக நிரைப்படுத்தி நிவர்த்தி செய்வதுதான் இந் நூலாகும். கோவைப் படுத்தப்படாவிட்டால் சம்பவங்கள் மறக்கப்பட்டு விரும். இச் சம்பவங்கள் நமது வாழ்க்கையைச் சீராக்க உதவுவன. இது வரலாற்றினைப் படிப்பதன் பயணாகும். இப் பெரும் வரலாற்றுக் கடமையை நம்மவர் மத்தியில் நினைவுலையாக நின்று அவர்களைச் செம்மைப்படுத்த ஆசிரியர் செய்துள்ளார்.

தனது ஒரே மகனை இழந்த கையோடு ஆசிரியர் இந்த நூலை எழுதியிருக்கிறார் என்று நினைத்துப் பார்க்கின்ற பொழுது, அவரது மன உறுதியையும், தெளிவையும், எழுத்தின் மேல் அவருக்கிருக்கின்ற காதலையும் பாராட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை.

இதன் ஆசிரியர் அராவிக் கிராமத்தின் பழைய விதானை - உடையார் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர். பேராதணைப் பல்கலைக் கழகப் பட்டதாரி. இலங்கையில் முதன் முதலாக யாழ்ப்பானது துப்பேச்சு வழக்குத் தமிழில் நாடகங்களை எழுதிய பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையிடமும், அந்த நாடகங்களை அரங்கேற்றிய பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தனிடமும் கவ்வி கற்றது மட்டுமல்லாது, அவர்கள் தயாரித்த பல்கலைக்கழக நாடகங்களிலும் நடித்தவர். இவையதிலிருந்தே நாடகத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த இவர் ஒரு சிறந்த நடிகருமாவார். நம்முரில் நாடகங்களை வருடா வருடம் அரங்கேற்றித் தாம் பெற்ற இன் பத்தை மற்றவர்களுக்கும் பகிர்ந்தனித்தவர். இவர் எழுதி அரங்கேற்றிய நாடகங்கள் 25 ஆகும். 275 க்கும் அதிகமான நாடகங்கள் இவரால் எழுதப்பட்டன. இவரது நாடகங்களைப் பல வாணோவி நிலையங்கள் ஒலிபரப்பியுமின்னன. ஐந்து நாடக நூல்களையும் ஒரு நாவலையும் வெளியிட்டுள்ளார். நாடகம் எழுதுவது எப்படி? என்பது இவரது சிறந்த படைப்பாகும்.

VII

வாணோலி நிலையங்கள் நடாத்திய நாடகப் போட்டிகளில் பரிசு பெற்ற பெருமையும் இவருக்குண்டு. இலங்கை வாணோலி, நோர்வே நாட்டுத் தமிழ் நாதம், கனடா ரொற்றுக்கோ பெரு நகர் வாணோலி நிலையம் இவற்றுட் சிலவாகும். நாடகாசிரியர் மட்டுமேன்றி சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளரும்கூட 50 க்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதிய பெருமையும் இவருக்குண்டு;

சுந்தரம்பிள்ளையின் எழுத்தாற்றல் நூல் முழுவதும் மிலிர் கிள்றது. அந்த ஆறுமாதங்களில் நாம் யாழ்ப்பாணத்தில் கண்டு, கேட்டு, அனுபவித்த விடயங்களை தமது எழுத்தாற்றலால் எமது மனக்கண்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்துகின்றார். ஒழிவு மறைவின்றிப் பல சம்பவங்களைப் பச்சையாகக் கூறியுள்ளார். இது ஒரு எழுத்தாளனிடம் காணப்படவேண்டிய தார்மமாகும். யாழ்ப்பாணத்தின் வரலாறு காணாத இடம்பெயர்வின் ஓர் அம்சத்தைப் பதிவுசெய்து வைத்ததன் மூலம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலும் தகது பெயரை நன்றாகவே பதிவு செய்துள்ளார் என்று கூறலாம். நண்பர் சுந்தரம்பிள்ளையின் எழுத்துப்பணி தொடரவேண்டும் இதற்கு இறைவன் அவருக்கு நீண்ட ஆயுளையும் உடல் நலத்தையும் நல்கவேண்டும். இதுவே எனது பிரார்த்தனையாகும்.

பேராசிரியர் சி. க. சிற்றம்பலம்
வரலாற்றுத்துறை
யாழ். பல்கலைக்கழகம்.

அராவி
நவம்பர்
1997

பதிப்புரை

நல்ல தரமான நூல்களை வெளியிடுவதில் முன்னின்று உழைத்துவரும் யாழ் இக்கிய வட்டம், நாடறிந்த நல்ல நாடக ஆசிரியரும், கல்வியானும், எழுத்தாளருமாகிய அராவியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களின் “யாழ்ப்பாணத்தில் அந்த ஆரு மாதங்கள்” என்ற இந்த நூலை வெளியிடுகின்றது.

அயரா முயற்சியும், ஆர்வமும், ஆற்றலும், ஆங்கிலப் புலமை யும் மிக்க அராவியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளைவர் இருநூற்றி ஐம் பதுக்கும் அதிகமான வானோலி நாடகங்களை எழுதியுள்ளார். 1954 ஆம் ஆண்டில் நாடகத்துறையில் காலடி பதித்த இவர், இன்றுவரை அத்துறையில் முன்னின்று உழைத்து வருகின்றார். சிறுகதை, நாவல், என்பனவற்றிலும் தன் கைவண்ணத்தைக் காட்டியுள்ள இவரின் ஏழு நூல்கள் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன. அவற்றில் மூன்று நூல்கள் இலங்கை இக்கியப் பேரவையின் பாராட்டுச் சான்றிதழ் பெற்றதை என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

ஓயாது எழுதிக்கொண்டிருக்கும் பின்னையவர்களின் இந்நூல் வீரகேசரியில் தொடராக வெளிவந்த ஒன்றே. யாழ்ப்பாணத்தின் வரலாறு காணாத இடம் பெயர்தலின் கதை! வலிகாமத்திலிருந்து வடமராட்சிக்கோ, தென்மராட்சிக்கோ போகமுடியாது. வலிகாமத்துள்ளே தங்கிவிட்டவர்களின் கண் ணீர்க்கோடுகள்! வலிகாமத்தில் எஞ்சி மிஞ்சி இருந்த சமார் இரண்டாயிரம் பேர்களின் பரிதாபகரமான சோகக் காவியம்! மீளக்குடியமர்தல்வரை பல்வேறு தகவல்களையும் திரட்டி எடுத்துக் கூறும் ஆவணம்.

அராவியூர் சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களுட்கு அதிக அறிமுகம் தேவையில்லை. பல்வேறு பரிசில்களையும் பாராட்டுதல்களையும் பெற்றுக்கொண்ட அவர், நோர்வே, கண்டாவரை தன்னாற்றலி

னால்தன்னூற்றைப் பாயவிட்டிருக்கின்றார். அதையீல் பல ரூக்கும் பயன்படும் வகையில் ‘நாடகம் எழுது சூது எப்படி?’ என்றதோர் அருமையான நூலையும் வெளியிட்டுள்ளார். சிறப் பாக நாடகம் எழுதவிரும்பும் இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு நல்ல தோர் கைநூல்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, பழக இனியவர், பண்பாளர். இவ்வாண்டு யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் இணைச் செயலாளர் களுள் ஒருவராகப் பணிபுரிகின்றார். இன்னும் பல அரிய விடயங்களைத் தமிழ், சூரும் நல்லுலகம் இவரிடமிருந்து எதிர்பார்க்கலாம்.

சுந்தரம்பிள்ளையவர்களின் இந்நாலை வெளிக்கொண்டு வதில் யாழ். இலக்கிய வட்டம் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியும், பெறுமையும் அடைகின்றது. இதன் மூலம் நாம் எதிர்நோக்கிய எதிர்நோக்குகின்ற பல சிக்கல்களையும், முரண்பாடுகளையும் சுயமுரண்களையும் தொட்டுக்காட்டி, எம்மையும் எம் இளைய தலைமுறையையும் சிந்திக்கத் தூண்டியிருக்கிறார். யாழ் இலக்கிய வட்ட வெளியீடுகளை வாங்கி ஆக்கமும், ஊக்கமும் நல்கி வரும் ஆர்வலர்கள் இந்நாலையும் வாங்கி நல்லாதரவு நல்குவார்களென நிச்சயம் நம்புகின்றோம்.

யாழ்ப்பாணம்.

05-11-97

கல்வெள் வே. குமாரசாமி
தலைவர்
யாழ். இலக்கிய வட்டம்

முன்னுப்பரை

இன்னும் ஒரு நாடக நூலை வெளியிடவே நான் விரும்புகின்றேன். தமிழில் வரைாத துறையை அல்லவா வளர்க்கவேண்டும்? நானோ நினைக்கப் படைக்க நாடகம் எழுதுபவன்?

இந்த நூலையும் வெளியிடத்தான் வேண்டும்: யாழ்ப்பாணக்குடாநட்டின் வரலாறு காணாத இடம் பெயர்வின் கதையல்லவா இது? வருங்காலத்திலும் இப்படி ஒரு நிகழ்வு யாழ்ப்பாணத்தில் நடக்கும் என்று கூறமுடியாது. அது மட்டுமல்ல, யாழ்ப்பாணக் வராமல் கொழும்பிலேயே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்ட நன்பர்கள் மட்டுமல்லாது, வெளிநாடுகளில் குடியேறிவிட்ட நன்பர்களிடமிருந்தும் எனக்குக் கடிதங்கள் வந்தன ‘வீரகேசரி’யில் உங்கள் கட்டுரைகளை வாசித்துத்தான் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் பட்ட துண்பங்களை நாங்கள் ஓரளவு அறிந்துகொண்டோம் என்று!

இக் கட்டுரைகள் கண்டா ரொறங்ரோவிலுள்ள ‘உதயன்’ இதழில் மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்டதாகவும் எது குடும்ப நன்பரான ஒரு ஆசிரியை எழுதியிருந்தார்! அந்தக் கட்டுரையை நூலாகப் பதிவு செய்து வைக்கவேண்டாமா?

நாவலும் சிறுகதையும் வசன நாடகமும் மட்டும்தான் மேற்குலகில் இருந்து, ஆங்கில மொழி வாயிலாக தமிழுக்கு வந்தவையல்ல. கட்டுரைகளும் அங்கிருந்துதான் வந்தன. கட்டுரை என்ற சொல்லே புதிதாக ஆக்கப்பட்டது.

நம்மவர்கள் அந்தக் காலத்தில் செய்யுள் இலக்கியங்களுக்கு உரைகள்தான் எழுதிக்கொண்டிருந்தனர். சிறீஸ்தவப் பாதிரி மார்தான் தமிழில் முதன் முதலாக கட்டுரைகள் எழுதினர், தங்கள் சமயத்தைப் பரப்புவதற்கு. அவர்களைப் பார்த்து ஆறு முசநாவலர் போன்றவர்கள் தமிழிலும் நல்ல கட்டுரைகள் எழுதும் கலையைத் துவக்கி வைத்தனர்.

சிறு கதைகளையும் நாவலையும் போல கட்டுரையும், தமிழ் மொழியில் இயல்பாகவே தோன்றி வளர்ந்த ஓர் இலக்கிய வடிவம் போல நல்ல தமிழ் வடிவம் பெற்றுவிட்டது. அற்புத மாக வளர்ந்து விட்டது! பள்ளி மாணவர்களில் இருந்து பத்திரிகை ஆசிரியர்கள்வரை இன்று கட்டுரைகள்தானே எழுதுகின்றனர்? தமிழில் இன்று அதிகம் எழுதப்படுவது கவிதையல்ல, கட்டுரைதான்!

கட்டுரைகளிலும் எத்தனையோ வகைகள். அவற்றை நான் சொல்லவில்லை. பாடநூல்களைப் பார்த்தால் நீங்களே அறிந்து கொள்வீர்கள். பாட நூல்களில் சொல்லப்படாத கட்டுரை வகைகளும் உண்டு. உண்மையில் ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் ஒவ்வொரு விதமாகக் கட்டுரைகள் எழுதுவார். ஒரே ஆசிரியரே வெவ்வேறு கட்டுரைகளை வெவ்வேறு நடையில் எழுதுவார்.

இந்தக் கட்டுரையை என்ன பெயர் சொல்லி அழைக்கலாம்? அரசியல், வரலாறு, பிரயாணம், சமூகம், போராட்டம். போன், அகதிவாழ்வு ... எல்லாம் இதில் இருக்கின்றன! கட்டுரைக்குப் போருத்தமான பெயர் சூடுவதை உங்களிடமே விட்டுவிடுகிறேன்....

என்னபெயரைச் சூட்டினால்தான் என்ன? கட்டுரை பயனுள்ளதாக சுவையுள்ளதாக இருந்தால் சரி.

இக்கட்டுரை வீரகேசரி தினப்பதிப்பில் தொடராக வெளி வந்தது. இதற்கு நல்ல முக்கியத்துவம் கொடுத்து உடனுக்குடன் வெளியிட்டு எனக்கு ஊக்கம் தந்த வீரகேசரி நிறுவனத்திற்கும் அப் பத்திரிகையின் ஆசிரியருக்கும் எனது நன்றிகள்!

இந்த நூலை அழகுற அச்சிட்டு உதவிய யாழ். மணி ஒசை அச்சச் சுரிமையாளர் யோசப் பாலா அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள். நூலின் முகப்பு அட்டைக்கான ஒவியத்தை அழகுற வரத்து தந்த கோபால் ஆஸ் உரிமையாளர் செ. ரத்தின கோபால் அவர்களுக்கும், அதற்கான புளொக்கைச் செய்துதந்த அருண் புளொக் தயாரிப்பாளருக்கும் எனது நன்றிகள்.

வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சிகளை சித்கிரிக்கின்ற நூலுக்கு வரலாற்றுப் பேராசிரியரே அணிந்துரை வழங்குவது பொருத்தமானதாக இருக்கும் என்று, யாழ்ப்பாணப்

பல்கலைக்கழக வரலாற்றிப் பேராசிரியர் க. சிற்றம்பலத்தீடும் இந் நாலுக்கு ஒரு அணிந்துரை தருமாறு கேட்டேன். மேலும் அவர் அந்த ஆறு மாதங்களும் எங்களுடன் வலிகாமத்தில் அராவியில் இருந்தவர். அவர் தமது அனுபவங்களையும் சேர்த்து நல்லதோர் அணிந்துரை வழங்கினார். அவருக்கு எனது நன்றிகள்.

இந்நால் யாழ். இலக்கிய வட்ட வெளியீடாக வருகின்றது. அதன் இப்போதைய தலைவரான கனிஞர் கல்வயல் வே. குமார சாமி ஒரு பொருத்தமான பதிப்புரையைத் தந்துதவினார். அவருக்கும் எனது நன்றிகள்.

இலங்கையின் வடகிழக்கு மாகாண சபையின் கல்வீ பண் பாட்டுவலங்கள் விளையாட்டுத்துறை. அமைச்ச எனது நாடகம் எழுதுவது எப்படி? என்ற நூலின் நூறு பிரதிகளைக் கொள்வனவு செய்து, அதற்குரிய பண்த்தையும் அனுப்பி வைத்தது. அந்த நால் கொள்வனவுக்குப் பொறுப்பாக இருந்த அதிகாரிகள் அனைவருக்கும் இந்த இடத்தில் நன்றிகூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

எனது ஏனைய நூல்களைப்போலவே இந்த நூலை வெளியிடுவதற்கும் எனது தம்பியே கனடாவிலிருந்து காசு அனுப்பினார். அதற்காக என் சார்பிலும் தமிழ். இலக்கியத்தின் சார்பிலும் எனது தமிழ், கேம்பிரிட்டு பல்கலைக்கழகப் பொறியியல் கலைநிதி நடாசா தெட்சனாமூர்த்திக்கும் எனது நன்றிகள்!

30, கடைச்சாமி வீதி,
நீராவியடி யாழ்ப்பாணம்.

ந. சுந்தரம்பிள்ளை

பொருள் அடக்கம்

உக்கம்

1. வாலாற்றில் இடம் பெயர்வுகள்	01
2. என் எழுதினேன்?	04
3. இடம் பெயர்வு	09
4. மக்கள் வந்தனர்	49
5. வீட்டுக்குச் சென்றேன்	60
6. ரீளக்குடியமர்தல்	70

நாடக நூல் வீரசனம்

7. நாடகம் எழுதுவது எப்படி?	81
8. தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் உதவக்கூடியநூல்	83
9. வீரசகர்களைச் சாடும் நாடகாசிரியரின் நூல்	86

ஆசிரியர்கு நால்கள்

மேடை நாடகங்கள்

1. பொலிடோலே கதி

2. பண்மேர பணம்

(இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் பாராட்டுச் சான்றிதழ் பெற்றது.)

வானோலி நாடகங்கள்

1. கெட்டிக்காரர்கள்

(இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் பாராட்டுச் சான்றிதழ் பெற்றது.)

2. முதலாம்பீள்ளை

வடக்கு-கிழக்கு மாகாண சபையின்
இலக்கியப் பரிசு பெற்றது.

3. வீடு

நாவல்

1. அக்கரைச் சிறையில்

(இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் பாராட்டுச் சான்றிதழ் பெற்றது.)

கட்டுரை

1. நாடகம் எழுதுவது எப்படி?

2. யாழ்ப்பாணத்தில் அந்த ஆறு மாதங்கள்

1. வரலாற்றில் இடம் பெயர்வுகள்

போர்க் காலங்களில் இறப்புகளும், இழப்புகளும். அழிவுகளும், இடம் பெயர்வுகளும் தவிர்க்கமுடியாதவை. ஐரோப்பாக்கண்டத்தில் நடந்த போர்கள் பற்றி குறிப்பாக முதலாம். இரண்டாம் உலகப் போர்கள்பற்றி வாசித்தால் இதை அறியலாம். இந்த அழிவுகள் எல்லா நாடுகளுக்கும் பொதுவானவைதான். ஆனால் ஐரோப்பிய இந்துவரைப்போல் அவற்றை யாரும் விளக்கமாக எழுதிவைக்கவில்லை.

முதலாம், இரண்டாம் உலக மகா யுத்தங்களில் கோடிக்கணக்கானவர்கள் இறந்தனர். அதையும் விட அதிகமானவாகள் காயப்பட்டனர். காயப்பட்டவர்களிலும் பலர் இன்பு இறந்தனர் கவனிப்பார் இன்மையால். சில நாடுகள் முழுமையாகவே அழிக்கப்பட்டன. இந்த நாடுகளில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த மக்கள் எல்லோருமே இடம்பெயர்ந்து சென்றனர்.

இந்திய நாட்டிலும் இப்படியான வரலாற்றுக் காட்சிகளைக் காணலாம். இந்தியா என்பது ஒரு உபகண்டம். இன்ஷைய பாகிஸ்தான், இந்தியா, பங்களாஷ் மூன்றும் சேர்ந்த நிலப் பரப்பு, ரஷ்யா தவிர்ந்த ஐரோப்பாக்கண்டத்தின் அளவுக்குச் சமமானது. அது எத்தனையோ படையெடுப்புக்கள் போர்களைக் கண்ட நாடு. சிந்துவெளிப் பள்ளத்தாக்கில் ஏழு நாகரீகங்களின் கின்னங்கள் படை படையாக உள்ளனவாம். அப்படியானால் அந்த நகரங்கள் ஏழுமுறை அழிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மக்கள் கொன்றோழிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். அல்லது இடம்

பெயர்ந்திருக்கின்றனர். மிக அண்மைக்காலத்தில்தானே சிந்து வெளிநாகரிகம் பற்றி ஆராயத் தொடங்கியிருக்கின்றனர்? இன்னும் பல நூறு வருடங்களுக்கு அந்தச் சின்னங்களை ஆராய்ந்து, பல வரலாற்றுண்மைகளைக் கண்டுபிடிப்பர், புதைபொருளாராட்சியாளர்—அச் சின்னங்கள் அழியாமல் இருந்தால். ஆரியரது குடியேற்றங்கள் கங்கை - யமுனை பிரதேசத்திலிருந்து கிழக்கு நோக்கிப் பரவியதை மகாபாரதமும், அவர்களது படையெடுப்புக்கள் வடக்கில் இருந்து தெற்கு நோக்கி விரிவடைந்ததை இராமாயணமும் குறிக்கின்றன என்பர், வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்கள். இந்தியாவிற்குள் நடந்த போர்களுக்கும் இடம் பெயர்வு களுக்கும் கணக்கே இல்லை!

இலங்கைத் தலைவும் இப்படியான படை எடுப்புகள், போர்கள், அழிவுகள் எல்லாம் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. தென்னிந்தியாவில் வலிமைமிக்க பேரரசுகள் எழுகின்ற போதெல்லாம் அவை இலங்கையையும் தமது விஸ்தரிப்புத் திட்டத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளத் தவறுவதில்லை. இங்கு அதிகம் படையெடுத்து வந்தவர்கள் சோழரும் பாண்டியருமாகும். இலங்கையின் தலைநகரம் அநுராதபுரத்தில் இருந்து பொலன்நறுவைக்கு மாற்றப்பட்டது சோழப் பேரரசர்களினால். பொலன்நறுவையில் இருந்து தலைநகர் வேறு இடங்களுக்கு மாற்றப்பட்டதற்காக தமிழ்ப் படையெடுப்புக்கள்தான் காரணம். பின்பு தம்பதேனியா, யாப்பகுவ, குருணாக்கல், கம்பளை, கோட்டை என்று பல இடங்களுக்குத் தலைநகரம் மாற்றப்பட்டது.

அண்மை வரலாற்றில் இடம்பெற்ற இரு பெரிய இடம் பெயர்வுகளில் ஒன்று 1947 ஆம் ஆண்டு இந்திய-பாகிஸ்தான் பிரிவினையின்போது இடம்பெற்றது. அப் பிரிவினையின்போது கொல்லப்பட்டவர்களதும், இடம் பெயர்ந்தவர்களதும் எண்ணிக்கையை யாரும் கணக்கெடுத்து வைக்கவில்லை. இதன் பின் 1971 ஆம் ஆண்டு அப்பொழுது கிழக்குப் பாகிஸ்தான் என்று அழைக்கப்பட்ட கிழக்கு வங்காளத்தில் வாழ்ந்த வங்காளிகள், பாகிஸ்தானுக்கு எதிராகச் சுதந்திரப் போர் தொடுத்தனர். அப் போரில் முப்பது லட்சம் வங்காளிகளை பாகிஸ்தான் படையினர் கொன்று குவித்தனர். பத்துக் கோடிக்கும் அதிகமானோர், அகதிகளாக, இந்தியாவிற்குள் சென்றனர். இறுதியில் இந்தியப் படைகள் கிழக்குப் பாகிஸ்தானுக்குள் நுழைந்தன. பாகிஸ்தான் இராணுவம் இந்திய இராணுவத்திடம் சரணடைந்து, சுதந்திர

பங்களாதேஷ் உதயமானது: இந்தியாவிற்குள் இடம்பெயர்ந்த வர்கள் அந்தனைபேரும் பங்களாதேஷ்க்குச் திரும்பிச் சென்று தங்களது பழைய இடங்களில் குடியேறினர்.

இப்படியான வரலாறுகள், உலகின் எல்லா நாடுகளிலும் உண்டு. இந்தியா எமக்கு மிகவும் அண்மையில் உள்ள பெரிய நாடு. இலங்கைத் தமிழருடன் மிகவும் நெருங்கிய இன, மத, மொழி, பண்பாட்டுத் தொடர்புகள் கொண்ட நாடு என்பதால், அந்த நாட்டில் நடந்தவற்றை மட்டும் மிகக் சுருக்கமாகவேனும் இங்கு தந்துள்ளேன். வரலாறு திரும்பத் திரும்ப வரும். (History Repeats Itself) என்பார்கள்!

ஐக்கிய அமெரிக்காவில் மட்டும்தான் செவ்விந்தியரான ஆதிவாசிகள் அழித்தொழிக்கப் பட்டுள்ளனர் என்றில்லை. உலகில் ஆதிவாசி இனங்கள் இல்லாத நாடுகளே இல்லை என்றாம். அவர்களைக் கொன்று குவித்தோ, அடித்துக் கூரத்திவிட்டோ தான் ஏனையோர் அந்த நாடுகளில் குடியேறினர். இந்தியாவில் மட்டும் நூற்றுக்கணக்கான ஆதிவாசி இனங்கள் வாழ்கின்றன. தென்னமரிக்க நாடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஆதிவாசிகள் பெருந்தொகையாக வாழ்கின்றனர். எல்லா நாடுகளிலும் அவர்கள் அழிந்துகொண்டே போகின்றனர். அல்லது அழித்தொழிக்கப்படுகின்றனர். மாறிக்கொண்டு வருகின்ற உலக சூழலுக்கேற்ப தன்னை மாற்றிக்கொள்ளத் தெரியாத உயிரினங்கள் மட்டுமல்ல, எதிரிகளிடமிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளத் தெரியாத மனித இனங்களும் அழியும் நிலையும் ஏற்படுகிறது.



2. ஏன் எழுதினேன்?

1995ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் யாழிப்பாணக் குடா நாட்டில் நிகழ்த அந்த இடம்பெயர்வு, அண்மைக்காலத்தில், யாழிப்பாணத்து மக்களது வாழ்வில் நிகழ்ந்த ஒரு வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சம்பவமாக அமைந்துள்ளது. இவ்வளவு பெரிய இடம்பெயர்வு-நாட்டின் ஒரு பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மக்கள் எல்லோரும் அன்றைப்பட்டு இன்னோரிடத்திற்கு ஒடுவது—இந்தப் பகுதியில் முன்பு எப்பொழுது நிகழ்ந்திருக்கும்?

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதில் போத்துக்கேயர் யாழிப்பாண ராச்சியத்திற்குப் படையெடுத்து வந்தபொழுது மக்கள் இப்படி ஒடியிருப்பார்களோ? ஒல்லாந்தர் மிகவும் இலகுவாகப் போத்துக்கேயரிடமிருந்து யாழிப்பாணத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். ஆங்கிலேயர் அதையும்விட இலகுவாக ஒல்லாந்தரிடமிருந்து நாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். எனவே அந்த ஆட்சி மாற்றங்களின்போது இப்படியான இடம் பெயர்வுகள் ஏற்பட்டிருக்க முடியாது. போத்துக்கேயர் படை எடுத்து வந்தபொழுது கூட, தப்புவதற்கு மக்களுக்கு இன்று உள்ளது போன்ற வாய்ப்புக்கள் இருக்கவில்லை. மாட்டுவண்டிகள் மட்டுமே நின்றன. அவையும் எல்லோரிடமும் இல்லை. வண்டிகளும் மனிதர்களும் வேகமாகத் தப்பிச் செல்வதற்கு ஏற்ற நல்ல ரோட்டுக்களும் இல்லை.

யாழிப்பாணக் குடாநாட்டின் வரைபடம் ஒன்றை எடுத்து நன்றாகப் பார்த்தீர்களானால், அது ஒரு முன்று தீவுகளின் கூட்டம் என்பதைக் காண்பீர்கள். வடமராட்சி ஒரு தீவு. தென் மராட்சி ஒரு தீவு. தொண்டமனாற்றிற்கு மேற்கே உள்ள வளிகாமம் ஒரு தீவு. தொண்டமானாறும், வல்லை வெளியும் இந்த மூன்று நிலப்பகுதிகளையும் நன்றாகவே பிரிக்கின்றன. ஆங்கிலேயர் அமைத்த ரோட்டுக்களே, இந்தமூன்று பிரிவுகளையும் ஒன்றிணைத்து ஒரே பிரதேசமாக்கியுள்ளன. அக்காலத்தில் மக்கள் இடம்பெயர வேண்டுமானால் கடல், தண்ணீர், சேறு சுக்கிள்களத் தாண்ட வேண்டும். காடுகள் செடிகள், பற்றைகளும் நிறைய இருந்திருக்கும். போத்துக்கேயரது படைகளைக் கண்டு பயந்த மக்கள், ஒடிச்சென்று, இந்தக் காடுகளுக்குள் ஒளித்திருப்பார்கள். அவ்வளவே!

இலங்கையின் அண்மைக்கால வரலாற்றில்...

இலங்கையின் அண்மைக்கால வரலாற்றிலும் இத்தகைய இடம் பெயர்வுகள் நிகழ்ந்துள்ளன. 1958 ஆம் ஆண்டு இனக்கல வரத்தை அடுத்து, ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் சிங்களப் பகுதிகளில் இருந்து தமிழ்ப் பகுதிகளுக்கு இடம்பெயர்ந்தனர். 1983 ஆம் ஆண்டு முன்னையதையும்விடப் பன்மடங்கு அதிகமான தமிழ் மக்கள், சிங்களப் பத்திகளில் இருந்து வெளியேறினர். 1977 ஆம் ஆண்டும் 1983 ஆம் ஆண்டும் மலைநாட்டின் தமிழ்ச் சமூகம் மூழுவதுமே நிலைகுலைந்து (இல்லாத) வீடுசாசல்களை இழந்து, அகதியாக நின்றது. அவர்களில் வண்ணியில் மட்டும், எழுபதாயிரம் பேர் குடியேறினர். எல்லாவற்றிலும் பெரிய இடம்பெயர்வு சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் கீழ் ஜந்து வட்சம் மலையகத் தமிழர்கள் இந்தியாவுக்கு ஏற்றி அனுப்பப் பட்டது. ஆனால் அது பல வருடங்களாகத் தொடர்ந்து நடை பெற்ற இடம் பெயர்வு.

1995 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண இடம் பெயர்வோ, ஒரு சில வாரங்களில் திடீரன்று நிகழ்ந்த ஒன்று முதல் நாள் வீடு சாசல், பொருள் பண்டம், உத்திபோகம் உழைப்புகளுடன் கௌரவமாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர்கள். அடுத்த நாள் வெறுங்கையுடன் வேற்றிடத்தில் மரங்களின் கீழ் நின்றனர்! யாழ்ப்பாண சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை இதன் தாக்கம் மிகப் பெரிது. முந்திய பெயர்வுகள்பற்றி யாாவது எழுதியிருக்கிறார்களோ என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இந்த இடம் பெயர்வை நான் கண்ணால் பார்த்தவன்; அனுபவித்தவன்; அதனால் பாதிக்கப்பட்டவர்களது அனுபவங்களைக் கேட்டறிந்தவன். அதை எழுதி வைக்கவேண்டாமா வருங்கால சந்ததிக்கு? வருங்கால சந்ததிக்கு என்ன, இன்றைய தலைமுறையினரில் கூட எத்தனை பேருக்கு இதுபற்றித் தெரியும்?

உலகமெல்லாம் தமிழர்கள்

வண்ணியில் இருப்பவர்கள், வவுனியாவில் வாழ்ப்பர்கள், இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளில் வாழும் தமிழ்பேசும் மக்கள், கொழும்பில்தானே யாழ்ப்பாணத்தின் அரைவாசிச் சனமும் இருக்கிறது?

இன்று இலங்கைத் தமிழர்கள் நியூசிலாந்தில் இருந்து கண்டா வரை, உகிளின் பல்வேறு நாடுகளிலும் ஒடியேறி வாழ்கின்றனர் அகதிகளாக. இந்த நாடே வேண்டாம் என்று ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டு ஒடியவர்களானாலும், அவர்கள் ஒவ்வொரு கணமும் தங்களது பிறந்த மண்ணை நினைத்து ஏங்கிக்கொண்டுதான் இருப்பார்கள் அந்நிய மண்ணில்! முன்பின் தெரியாத, தங்களை மதிக்காத மக்கள் மத்தியில் வாழும் பொழுதுதானே தாய் நாட்டின் பெருமை விளங்கும்! மனித உறவுகளின் அருமை புரியும். இங்கு ஒன்று நடந்தால், கண்டாவில் அடிக்கும் அதிர்வலைகள்! தங்களவர்க்கு என்ன நடந்தது என்று தெரியாமல் கலங்கி நிற்கும் வெளிநாட்டு அகதிகளது தணியாத தாகத்திற்கு, சில நீர்த்துளிகள் இந்தக் கட்டுரைகள்.

இங்கு எவ்வளவோ நடக்கின்றது. வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாதவை எல்லாம் நடக்கின்றன, எல்லாவற்றையுமா எழுதிவிடமுடியும்? ஏதோ ஒரு சிவலற்றை எழுதக்கூடிய ஒரு சில வற்றையாவது எழுதுவோம்.

போர் காரணமாக நான் யாழ் நகரில் இருந்து இடம் பெயர்ந்து வலிகாமத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த காலத்தில். எனது நண்பர்கள் சிலர் ‘இது ஒரு வித்தியாசமான சூழ்நிலை, விசித்திரமான சூழ்நிலை’ இது பற்றி நீங்கள் கட்டாயம் எழுத வேணும், என்று என்னிடம் கேட்டிருந்தனர். எனக்கும் அப்பொழுதே அந்த எண்ணம் இருந்தது. அதனால் நடப்பவை எல்லாவற்றையும் வீடியோ கமேராவினால் படம் பிடிப்பதுபோல் படம் பிடித்துக்கொண்டிருந்தேன், என்மனது னால். சிலவற்றை மிகவும் உண்ணிப்பாகவே கவனித்தேன் இந்த கட்டுரைகளை எப்பொழுதோ எழுதியிருக்கலாம். எழுதியிருக்க வேண்டும். ஆனால் எனக்கு ஒரு தயக்கம்.

இது இராணுவமும் விடுதலைப் புலிகளும் சம்பந்தப்பட்ட விடயம். நான் எழுதுவது அவர்களுக்குப் பிடிக்காவிட்டால். நான் எழுதுவதை அவர்கள் பிழையாக அர்த்தம் செய்துகொண்டால்...? மேலும் நான் ஸ்ரீலங்கா இராணுவத்தின் நேரடி ஆட்சியின் கீழல்லவா இருக்கிறேன்? யாராவது வந்து என்னைச் சூட்டிக்கொண்டு போனால்... நான் திரும்பி வருவேன் என்று நிச்சியமாகக் கூறமுடியாது.

நான் நிறைய இலக்கியப் பணி புரிந்துள்ளேன். இந்தக் கட்டுரைகளை எழுதாவிட்டாலும் கூட, நான் செய்த இலக்கியப் பணி எனக்குத் திருப்தி தருகிறது.

இருந்தாலும் எனது உள்மனம் ‘இதைப்பற்றி எழுது எழுது’ என்று என்னைத் தூண்டிக்கொண்டே இருந்தது. “எனது வாழ்நாளில் ஒரு வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சி, நடந்திருக்கின்றது. அது பற்றி எழுதாவிட்டால் நீ ஒரு வரலாற்றுப் பெரும் பிழையை விடுகின்றாய். வருங்காலச் சந்ததி என்னைக் குறை சொல்லும் எனவே எழுது’ என்று உள்மனம் வற்புறுத்தியது. இறுதியில் எனது மனச்சாட்சியின் வற்புறுத்தலுக்கு அடிபணிந்து எழுதக் கூடினேன். எவரிலும் முட்டிக்கொள்ளாமல் நடந்ததை மட்டும் எழுதுவது என்பது தீர்மானம்.

முதலில் சில சிறுகதைகளைத்தான் எழுத எண்ணினேன். சிறுகதை ஒரு மின்னல் வெட்டுப்பார்வை. ஒரு சாளரத்தின் ஊடாக உலகத்தைப் பார்க்கும் பார்வை! அது சிறிதாகச் சொல்லி மிகுதியை வாசகர்களை உய்த்துணர வைக்கலாம். ஆனால் இந்த விவரணம் இப்படியான விடயங்களுக்குப் போதாது. விபரங்கள், நுணுக்கங்கள், உணர்ச்சிகள், மனித உறவுகளுடன் விருத்தாந்தமாகச் சொல்லவேண்டிய இப்படியான விடயங்களுக்கு, நாவல் தான் சிறந்த இலக்கிய வடிவம்! நாவலை எழுதி என்னசெய்வது? பெருந் தொகைப் பணத்தை முதலீடு யெய்து நாலை வெளியிட்டால் விற்குகா?

தமிழ் பேசும் மக்கள் யாவரும் அறிய

காசைச் செலவளித்து புத்தக்க்கை அச்சடித்துக் கட்டிவைப் பதால் யாருக்கு என்ன லாபம்? அதனால்தான் கட்டுரைகளாக எழுதி பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பத் தீர்மானித்தேன். பேப்பருக்குக் கட்டுரைகள் எழுதுவதில் பல அனுகூலங்கள். அவை விரைவில் பிரசரமாகும். அவற்றை எல்லோரும் வாசிப்பார்கள். இலங்கை முழுவதிலும் உள்ள தமிழ் பேசும் மக்கள் அத்தனை பேநம் வாசிப்பார்கள்! வெளிநாடுகளுக்கு அகதுகளாகச் சென்றவர்களும் வாசிப்பர். அவர்களுக்குத்தானே இங்கே நடப்பவற்றை அறிவு தில் மிகுந்த ஆவல்! ஏனைய நாடுகளில் வாழ்கின்ற தென்னிந்தியத் தமிழர்களும் வாசிப்பர். இலங்கையில் வாழ்கின்ற தமசகோதரர்களுக்கு என்ன நடக்கின்றது என்பதை அறிய அவர்களுக்கு மட்டும் ஆர்வம் இல்லையா? எந்த நூலும் இவ்வளவு

தொகையானவர்களால் வாசிக்கப்பட்டு போவதில்லை! நான் இந்தக் கட்டுரைகளை நூலாக வெளியிடாவிட்டால்கூட, சிலர் இவற்றைச் சேகரித்து வைத்திருந்து வருங்கால சந்ததிக்குக் கொடுப்பார்.

பள்ளி வாழ்க்கைக் காலத்திலேயே எனது கதைகளும் கட்டுரைகளும் சுதந்திரனிலும் வீரகேசரியிலும் பிரசரமாகியிருக்கின்றன. சுதந்திரன் தான் எப்பொழுதே மறைந்துவிட்டதே! எனவே அதன்பிறகு எனது ஆக்கங்களை வீரகேசரிக்கே அனுப்புவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தேன். முதலில், நடந்தவற்றை சுருக்கமாக எழுதி வீரகேசரிக்கு அனுப்பினேன்.

அவர்கள் அதை வரவேற்று, நல்ல முக்கியத்துவம் கொடுத்து உடனடியாகப் பிரசரித்தனர். அது மட்டுமல்ல. அக்கட்டுரைகளை வாசித்தவர்கள் பலர் என்னிடம் பாராட்டும் தெரிவித்தனர். “ஓரு நாவல்போல எழுதியிருக்கிறீர்கள்!” என்றார் ஒருவர். “பல விடயங்களை அறியக்கூடியதாக உள்ளது” என்றார் இன்னொருவர். “மனிதர்களே இல்லாத வலிகாமம் பிரதேசத்திற்கு போய்விட்டது போல இருக்கிறது” என்றார் இன்னொருவர்.

இவற்றால் எனக்குப் புதிய உற்சாகம் பிறந்தது. இன்னும் சில கட்டுரைகளை எழுதி அனுப்பினேன் சற்று விரிவாக. அவையும் பிரசரிக்கப்பட்டன. இக்கட்டுரை இத்துடன் முடிவடையவீல்லை. எழுதுவதற்கு இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கின்றது. நான் அந்த ஆறு மாத காலத்தில் வலிகாமத்தில் வாழ்ந்த மக்களைப்பற்றியல்லவா எழுதுகிறேன்? அவர்களை நட்டாற்றில் விட்டுவிடக்கூடாது! போன மனிதர்கள் திரும்பிவந்து, அவர்களுடன் இவர்களும் சேர்ந்து மீளக்குடியமர்ந்து, இயல்பு வாழ்க்கை வாழ்த்துவங்கியதுவரை எழுதினால்தான் ஆக்கட்டுரை முடிவடையும்.

அந்த இடம்பெயர்வு தொடர்கின்றது வன்னியில், வடுனியாவில், கொழும்பில், இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளில் உலகின் பல பாகங்களில்... அவற்றையெல்லாம் விளக்கிக் கூறும் ஆற்றல் எனக்கில்லை. அவை ஒவ்வொன்றையும் அனுபவித்த வர்கள் எழுதினால்தான் அது நன்றாக அமையும். 1995 ஆம் ஆண்டு ஒக்ரோபர் மாதம் யாழ்ப்பாண மக்கள் ஒரேயடியாக இடம்பெயரத் துவங்கியதுடன் கட்டுரையை ஆரம்பித்த நான், அவர்களில் ஒரு பகுதியினர் திரும்பிவந்து, இங்கிருந்தவர்களுடன் சேர்ந்து மீளக் குடியமர்ந்ததுடன் அதை முடித்துள்ளேன்.

3. இடம் பெயர்வு

1995 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் பலாவியில் இருந்து இராணுவம் யாழ்ந்துகரைநோக்கி முன்னேற்றத்துவங்கியதும், யாழ்ப் பாணத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் எல்லோரும் நாவற்குழிப் பாலத்தின் வழியாக வேறு இடங்களுக்கு ஒடுத் துவங்கினர். அப்படி இடம் பெயர்ந்துவர்களின் அவலங்கள், துன்பங்கள், இழப்புக்கள் பற்றி பத்திரிகைகள் பக்கம் பக்கமாக எழுதினா. வாரொலியும் சொல் லிற்று. அது பற்றிய நூல்களே வெளில் நிற்கின்றன. இப்படியாக அன்னுப்படாமலும் கொஞ்சப்பேர் யாழ்ப்பாணத்தில் வலிகாமத் தில் தங்கியிருந்தனர். அவர்களுக்கு என்ன நடந்தது என்பது மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது. அந்தக் கொஞ்சப்பேரின் கதை யைத்தான் நான் இங்கு எழுதப்போகிறேன்.

அக்டோபர் 30 ஆம் திகதிதான் இடம்பெயர்வு முழு மூச்சு டன் ஆரம்பமானது, இரவு பகலென்றில்லாமல் கொட்டும் மழை யையும் பொருட்படுத்தாமல், மக்கள் ஒடிக்கொண்டிருந்தனர். ஷெல்களும் இரவு பகலென்றில்லாமல் கூவிக்கொண்டு வந்து விழுந்து வெடித்துக்கொண்டிருந்தன. ஒருமுறை சென்றுபார்த்தேன். ஒடிபவர்களை, யாழ்ப்பாணம் கைலாயபிள்ளையார் கோவில்லடியில் ஜனசமுத்திரம். வொறிகள், கார்கள், வாண்கள், லாண்ட்மாஸ்ரர்கள், சைக்கிள்கள், மாட்டுவண்டிகள்... ஒன்றும் அசையவில்லை! இவற்றிற்கிடையீல் பாதசாரிகள் நின்று நகங்கின்றனர். திரும்பி வந்து வீட்டில் அமைதியக இருந்துவிட்டேன், இந்தக் கூட்டத்தில் நாள் கணக்காக நின்று வேதனைப்படுவதிலும் வீட்டில் இருந்து சாவது மேல் என்று!

சில நாள்களின் பின்பு சன நெரிசல் குறைந்து விட்டது என்று சொல்ல வந்தது. மகன் மருமாள் பேரப்பிள்ளைகளை வடமராட்கிக்கு அனுப்பிவிட்டு. நானும் மணைவி மங்கையும் மட்டும் வீட்டில் தங்கியிருந்தோம், பார்த்துச் செய்யாம என்று. எனது வீடு யாழ்ந்துகரில் உள்ள நீராவியடியில் இருக்கிறது. வேறு இடங்களில் இருந்து சாவகச்சேரிக்கு ஒடிக்கொண்டிருந்த எனது நண்பர்களும் ஒரவினர்களும் எனது வீட்டிற்கு வந்துதான் போலார்கள். மக்கள் ஒரேயடியாகப் போய் சாவகச்சேரியில் தங்கிவிடவும் இல்லை.

பலர் பல முறை வந்து போயினர், தமக்கு வேண்டிய பொருட்களை வீட்டிலிருந்து எடுத்துச்செல்வதற்கு. பலர் எனது வீட்டிற்கும் வந்தனர். எல்லோருக்கும் நான் தேநீர் கொடுத்து உபசரித்தேன். சாவகச்சேரிக்குப் போய் வந்தவர்கள் சொன்ன பயங்கர பரிதாபக் கதைகளைக் கேட்கக் கேட்க எனது இடம் பெயரும் தீர்மானம் மெல்ல மெல்லக் கரையத் துவங்கியிருந்தது.

“வருவது வரட்டும் வீட்டில் இருப்போம்” என்பதுதான் தீர்மானம், ஷல்லடியில் யாழ்ந்து அதிர்ந்து நொடுக்கிக் கொண்டிருந்தது. ஷல் படாமலே மரணம் சம்பவிக்கலாம் என்ற நிலை வந்தபிறகுதான் வீட்டில் இருந்து புறப்பட்டேன். நவம்பர் 12 ஆம் திகதி வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டேன் ஆக ஒரே ஒரு சூட்கேஸ். அதில் அத்தியாவசியப் பொருட்கள், மிகக் குறைந்த அளவு உடுப்புகள். காற்றுப் போய்க்கொண்டிருந்த ஒரு பழைய சைக்கிளில் அந்தச் சூட்கேசைகவத்து உருட்டிக்கொண்டு நாலும் மங்கையும் கேட்டைத் திறந்துகொண்டு ரோட்டுக்கு வரவும், எங்கள் அயலவரும் நண்பருமான குமரேசன் சைக்கிளில் வந்து அந்த அடத்தில் இறங்கவும் சரியாக இருந்தது.

“வடமாராட்சிக்குப் போகிறாம்” என்றேன். “உங்கால போன சனம் சரியாக் கஸ்டப்படுகுதாம். இருக்க இடமில்லாமல் கொட்டும் மளையில் மரங்களுக்குக் கிழை நிற்குதாம். நல்லாயோசிச்சு செய்யுங்கோ” என்றார்.

“நாங்களும் கேள்விப்பட்டம் சரி இன்டைக்கும் வீட்டிலை இருந்து யோசித்து நாளைக்கு ஏதோ செய்வும்”

பிரயாணம் தடைப்பட்டது. அன்றிரவு யாழ்ந்தர் மீது பயங்கரச் செல்லடி “வடமாராட்சியில் பயங்கரச் செல்லடி” என்றது ‘புலிகளின் குரல்’.

அங்கே போய் பிறகும் அல்லல் படுவதிலும் பார்க்க, மேற்கை உள்ள எனது பிறந்த ஊரான அராவிக்குச் செல்வதே மேல் எனத் தீர்மானித்தோம். நான் நினைக்கின்றேன் கடவுள்தான் என்னை கிழக்கே சென்று அவஸ்தப்படாமல் தடுத்து, மேற்கே அனுப்பிவைத்தார் — அங்கே பத்திரமாக இருந்து இவற்றைபெல்லாம் எழுத.

நவம்பர் 13 ஆம் திகதி மேற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டோம். யாழ்ப்பாண நகரம் செத்துப்போய்க் கிடந்தது. வழியில் அராவி வீதியில் இன்னும் பலர் தலை தெறிக்க யாழ்ந்தர

நோக்கி ஒடிக்கொண்டிருந்தவர், வாகனங்களில்: நாங்கள் மட்டும் அ ஸ ம தி யா க மேற்கு நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தோம். அவிழ்த்து விடப்பட்ட ஆடுமாடுகள் கல்லுண்டாய் வெளி முழு வதிலும் நெல்லையும் புல்லையும் ஆண்தமாக மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. கும்பஸ் கும்பலாக நாய்கள். எல்லாமே எங்களைத் தொடரப் பார்த்தன. அவற்றைத் துரத்துவதே பெரும்பாடாகி விட்டது.

எங்கள் ஊர்

அராலி யாழிப்பாணக் குடாநாட்டின் தென்மேற்குக் கரையில் உள்ள ஓர் அமைதியான சிராமப். நெய்தலும் மருதமும் கொஞ்சி விளையாடுகின்றன. ஹரைச்சுற்றியும் ஊருக்கு மத்தியிலும் நெல் வயல்கள். மாரிகாலத்தில் நெல், கோடைகாலத்தில் தொட்டப்பயிர்கள். எப்பொழுதும் எல்லா வீடுகளிலும் நெல் இருக்கும். முன்பு இரும்பை, இந்திய அமைதிப்படைக் காலத்திலும், யாழி கோட்டைப் போர்க்காலத்திலும் அராலிக்குச் சென்று ஒரு மாதம் வரை தங்கியிருந்துவிட்டு மீண்டிருக்கிறேன் அந்த அனுபவங்கள் விரைவில் வீடு திரும்பலாம் என்றன.

பாலத்துச் சந்தியில் திரும்பியதும், கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை பச்சைப்படை என்று வளர்ந்து நின்ற நெற் பயிர்கள், வாடைக்காற்றில் தாழ்ந்து எழுந்து குதித்தாடி எங்களை வா வா என்று வரவேற்றன. மனிதனது தொல்லை இல்லாது, சந்தியில் சுதந்திரமாகப் படுத்திருந்து ஆண்தமாக அசை போட்டுக் கொண்டிருக்க ஆடு மாடுகளைப் பார்க்க எனக்கும் சந்தோசமாக இருந்தது. நாய்கள் நாக்கைத் தொங்கப்போட்டுக் கொண்டு அங்குமிங்கும் ஒடிக்கொண்டிருந்தன. மனித வாடையே இல்லை! எனது கைத்துனர் ராசா இன்னும் போகாமல் இநுக்கிறார் என்ற தெரியத்தில் தானே வந்தேன். வீட்டில் என்பது தாண்டிய கிழங்கள் நான்கு வரிசையாக. அவர்களை எங்கே கொண்டு போவது? எப்படிக் கொண்டுபோவது? என்று தெரியாமல் அவர் தங்கிவிட்டார். அது எங்களுக்கும் வாய்ப்பாகப் போய்விட்டது.

ஓழுங்கையில் இறங்கினால், வளைந்து வளைந்து சென்று வயல்கரையில் வீடு. மழை, சேறு, சுக்கி. அதனால்தானோ என்னவோ எங்களைத் தேடி யாரும் வரவில்லை. நாங்களும் வெளியில் தலைகாட்டுவதில்லை. ஊருக்குள் வாண்கள் வந்துபோகும் சத்தங்கள் கேட்கும். நாங்கள் முச்சு விடுவதில்லை. கிழக்கீக யாழிப்பாண

நகரப்பக்கத்தில் ஷெல், குண்டுச் சத்தங்கள் கேட்கும் ரீவு நேரங்களில் வெளிச்சங்கள் தெரியும் நாங்கள் அழகதியாக நித் திரை செய்தோம்.

உணவு வேண்டில்

எனது மைத்துனர் ஒரு கமக்காரர் ஆளுதினால் வீட்டில் கொஞ்ச நெல் இருந்தது. அதையே குத்திக் குத்திச் சாப்பிட இக் கொண்டிருந்தோம். சாப்பிட்டோமா? நாய்கள், பூண்கள் காகங்கள் எல்லாமே வீட்டிக்குப் படை எடுக்கும் சாப்பாட்டு நேரம் மனச்சாட்சி உறுத்தும். விரட்டவும் முடியாது. விரட்டி யடித்தால் சிறிது தூரம் ரோய் நின்று பரிதாபமாக முகத்தை பார்க்கும். காகங்களைக் கலைப்பதுதான் பெரும்வேலை. எதையோ கிள்ளித் தெளித்தோம்! ஐந்து நாய்கள், பதின்மூன்று பூண்கள், நாங்கள் ஆதரித்தவை. யாழ்ப்பாணத்தில் நான் சென்ற இடமெல்லாம் நாய்கள், பூண்கள், காகங்கள் கூடுச் செத்துக் கிடப்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

எஞ்சிய மனிதர்கள்

வெளியே உலாவத்துவங்கிய பின்புதான் தெரிந்தது ஊரில் இன்னும் சில குடும்பங்கள் இருக்கின்றன என்பது. கிட்டத்தட்ட நூற்றிலைம்பது பேர் இருந்திருப்பார்கள். அவர்களும் பல ரகத்தினர்; கண்ணும் தெரியாது காதும்கேளாத கிழங்கள், அவர்களைப் பார்ப்பதற்கென்று தங்கிவிட்ட பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள், பென்ஷன்காரர்கள், போகமுயன்றும் போகமுடியாமல் திரும்பியவர்கள், போக வசதி இல்லாதவர்கள், போகப் பயந்தவர்கள்... பிள்ளைகளால் கை விடப்பட்ட நிலையில் சில முதியவர்களும் நோயாளிகளும் இருந்தனர். நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த ஆறுமாத காலத்தில் அந்த நூற்றைம்பது பேரில் பத்துப்பேர் இறந்துவிட்டனர். இறந்தவர்களுக்கு மரணச்சடங்குகள் எதுவும் இல்லை. உடலைத் தூக்கிச் சென்று பக்கத்தில் உள்ள ஒரு வளவில் போட்டு எரித்துவிடுவோம். விறதக்கா பஞ்சம்? நெருப்புப் பெட்டிக்குப் பஞ்சம்தான்!

வட்டுக்கோட்டையில்தான் சனத்தொகை அதிகம். ஆயிரம் பேர்வரை இருந்தனர். அதில் பெண்கள், குமரிகள், குமரன்களும் அடங்குவர். இராணுவ நடவடிக்கை நடந்த இடங்களில் இருந்தும் பலர் வந்து வட்டுக்கோட்டையில் குடியேறியிருந்தனர்.

வட்டுக்கோட்டைக்கு அடுத்த இடம் சித்தன்கேணிக்கு மற்றக் கிராமங்களிலெல்லாம் எங்கள் ஊரைப்போலத்தான். வலிகாமத் தில் எல்லாமாக மூவாயிரம் பேர் இருந்திருப்பார்கள் என்பது எனது மதிப்பீடு. போராளிகளும் சர்வ சுதந்திரமாக உலாவித திரிந்தனர்.

ஊரில் உள்ள முதியவர்கள் எல்லோரும் மாலையில் ஓரிடத் தில் கூடிச் செய்தி பாமாறிக் கொள்வர். அநேகமாக ப்ரிந்து சென்ற பின்னைகள் பேரப்பின்னைகள் பற்றிய கவலைதான். அவர்கள் எங்கே போனார்களோ? என்ன செய்கிறார்களோ? அவர்களுக்கு என்ன நடந்திருக்குமோ? அவர்கள் திரும்பி வருவார்களோ? எப்பொழுது வருவார்கள்? சிலர் ஆழியின் வருதை யெயும் அவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தனர். வயிறு பசிக்கிறதே! ஒன்றுமே இல்லாமல் தங்கவிட்டவர்கள்தான் பெரிய பரிதாபம்! பிச்சை எடுக்கவேண்டிய நிலை. யாரிடம் யார் பிச்சை எடுப்பது? கொஞ்சக் காலம் போனால், எல்லோரும் பிச்சை எடுக்கவேண்டிய கட்டம்தான். தாராள மனமுள்ள அர்கள் சிலர் மற்றவர்களுக்கும் கொஞ்சம் கிள்ளிக் கொடுத்தனர்.

ஒரே ஒரு கடை

வலிகாமம் முழுவதற்கும் ஒரேஒரு கடைதான் இருந்தது. அதுவும் வட்டுக்கோட்டையில்தான். அங்தவாழைக்காய், வாழைப்பழம், முருங்கங்காய், கிழங்குவகைகள் வாங்கலாம். எல்லாம் அவை வினையும் பதுகிளில் இருந்து மற்றவர்களால் எடுத்துவந்து கொடுக்கப்பட்டதை. ஒரு சிலோ எலும்பிசம் பழம் ஐந்துருபாய் ஒரு தேங்காய் இரண்டு ரூபாய். எந்த வளவுக்குள் நுழைந்தாலும் தேங்காய் பொறுக்கலாம் என்று இருக்கும் பொழுது, யார் காசு கொடுத்துத் தேங்காய் வாங்குவார்கள்? சிலர் தேங்காய்களைப் பொழுத்திச்சேர்த்து எண்ணெய் ஆட்டி விற்றனர்.

அரிசி, மா, சினி, தேயிலை, மண்ணெண்ணெய்க்குத்தான் பெரும் தட்டுப்பாடு. காங்கள் தேநீர் குடிப்பதையே விட்டுவிட்டோம். தேங்காய் எண்ணெய் மட்டும் இல்லாமல் இருந்திருந்தால் விளக்குகளை கொளுத்தியிருக்க முடியாது.

ஒரு சைக்கில் கடைகூட இல்லை. சைக்கிள் காற்றுப்போனால் ஒட்டவழி இல்லை. நான் காற்றுப் போய்கொண்டிருந்த எனது

சைக்கிள் சில்லைக் கழற்றி விட்டு, வேறு ஒரு சைக்கிள் சில்லை அதில் மாட்டியிருந்தேன். எங்கே போனாலும் “சைக்கிள் காறு றப் போய்விடக் கூடாது” என்று ஆண்டவனை வேண்டிக் கொண்டே செல்வேன். நிவாரணத்தை வாங்கிச் சைக்கிள் களியலில் கட்டிக்கொண்டு கிடங்கு முடங்கெல்லாம் விழுந்தெழும் பிச் சைக்கிள் ஒடியும், எனது சைக்கிள் ஒருநான் கூட காற்றுப் போனதில்லை! ஆண்டவன்தான் காப்பாற்றி விட்டானோ?

ஒரே ஒரு சலுங் யாழ்ப்பானைக் கல்லூரிக்குப் பின்னால் இருந்தது யாழ்ப்பானைத்தின் எல்லாப் பாகங்களில் இருந்தும் அங்குதான் வரவேண்டும் சவரம் செய்ய. “நீ மட்டும் இல்லையென்றால் இங்கு எல்லோரும் முனிவர்கள் ஆகியிருப்பார்கள்” என்று நான் அந்தச் சலுங்காரருக்குச் சொல்லிச் சிரிப்பேசு.

வீடுகள் உடைப்பு

எல்லா வீடுகளும் உடைக்கப்பட்டு பொருள்கள் களவாடப் பட்டன. எனது சகோதரியின் வீடு உடைக்கப்பட்ட வேளாயில், நானும் மனைவியும் வசதியான அந்த வீட்டில் போய் குடியேறி னோம். அந்த வீட்டில் இருந்த நெல் எங்களுக்கு உணவாயிற்று.

இப்படியாக ஓவ்வொரு வீடாக உடைக்கப்பட, எனது உறவினர்களது வீடுகளில் இருந்து உணவுப் பண்டங்களையும் பெறு மதியிக்க பொருள்களையும் எடுத்துவந்து நான் இருந்த வீட்டில் வைத்துக்கொண்டேன். இப்படியாக நான் சாப்பாற்றிய பொருள்கள் பல லட்சங்கள் பெறும். நாங்கா இருந்ததினால் தானோ என்னவோ, எங்கள் அயலிலிருந்துவீடுகளுக்கு கள்ளார் வரவில்லை. அயலவர்களுக்கும் பல லட்சங்களைப் பாதுகாத்துக் கொடுத்தோம்.

யாழ்ப்பானை நகரத்தின் நிலை

யாழ்ப்பானை நகரத்தில் உள்ள எனது வீட்டில் கொஞ்ச அரிசியையும் பெறுமதியிக்க பல பொருள்களையும் விட்டுவிட்டு வந்திருந்தேன். நான் நினைத்திருந்தால் ஓவ்வொரு நாளும் அராளியில் இருந்து சைக்கிளில் யாழ்ப்பானம் சென்று, பொருள்களை ஓவ்வொன்றாய்க் கட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கலாம். ஆனால் நான் அப்படிச் செய்யத் துணியவில்லை.

காற்றுப் போய்க்கொண்டிருந்த சைக்கிளுக்கு பிறகு தான் மற்றுவதற்கு ஒரு சில்லு கிடைத்தது. நான் பொருள்களைக் கட்டிக்கொண்டு வரும்பொழுது புலிகள் கண்டு, 'நீ ஏன் இடம் பெயரவில்லை? இப்ப என்ன மற்றவர்களுடைய பொழுள்களை எடுத்து கட்டிக்கொண்டு வருகிறாயா?' என்றுகேட்டால்...? புலிகள் மட்டுமல்ல, நான் பொருள்களைக் கட்டிக்கொண்டு வரும் போது, என்னைக் காண்கின்ற எவராவது நான் களவெடுத்துக் கட்டிக்கொண்டு வருகிறேன் என்று நினைத்தால், அஷரை நான் பிளை சொல்ல முடியாது. அப்படிக் களவெடுத்தவர்களும் இநுக்கத்தானே செய்தார்?

ஷெல்லடிபட்டால்..? தற்செயலாக இராணு வத்துடன் நெருக்கு நேர் சந்திக்க நேர்ந்தால்..? முன்பு மாதகலுக்கும், அளவெடுத்தும், வெதல்லிப்பழைக்கும் வீடு பார்க்கச் சென்றவர்களுக்கு நடந்தது, ரத்தப் பசுமையாக என் மனதில் நின்றது.

ஆசையை அடக்க மாட்டாமல் நவப்பர் மாதத்தில் ஒருநாள் வீடு பார்க்கப் புறப்பட்டேன். 'கதிர்' என்ற நண்பனையும் அழைத்துக்கொண்டு இப்படியான இடங்களுக்குப் போகும் பொழுது, துணைக்கு இன்னும் ஒருவரை அழைத்துச் செல்வது தால்லது. ஒருவருக்கு ஒன்று நடந்தால், மற்றவராவது திநும்பி வந்து என்ன நடந்தது என்று சொல்வாரே. கதிரும் குடும்பத்துடன் சாவகச்சேரிக்குப் போக முயன்று முடியாமல் ரோகவே, யாழ் நகரில் ஒரு உறவினர் வீட்டில் பெட்டிகளை வைத்து விட்டு ஊர் திரும்பியவர் இப்பொழுது அவருக்கும் தனது பெட்டிகளுக்கு என்ன நடந்தது என்று அறியும் தேவை இருந்தது. இராணுவம் நல்லூரில் நிற்கிறது என்று காலையில் வாளெனாலி சொல்லியிருந்தது அப்படியானால் நிச்சயமாக நகரத்திற்குள் வில்லை.

நாம் வழியில் எவரையும் சந்திக்கவில்லை. ஒட்டுமட்டத்தில் சில போராளிகள் நின்றனர். எங்களைக் கண்டதும் “என் போகாமல் இருந்தனீங்கள்? அவன் நாவற்குழிப் பாதையை முடிவிட்டான். இனிப் போக முடியாது. திரும்பிப் போங்கோ”, என்றனர்,

“யாழ்ப்பாண ரவுணிலை எங்களுடைய வீடுகள் இருக்கு. அதுகளிலை இந்து சில அத்தியாவசியப் பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு போகப்போறம்”.

“ஆமி இப்ப நல்லூரிலை நிக்குது. ரவுண் முழுக்க ஜெல் அடிக்கிறான். உங்கால போறது ஆபத்து!”

அசட்டுத் துணிச்சல்!

கதிருக்கு நாடி விழுந்துவிட்டது. “வா திரும்புவம்” என்றார். எனக்கு நப்பாசை விடவில்லை “இவ்வளவு தூரம் வந்திட்டுத் திரும்பவா? வீடுகளையாவது பார்த்துக்கொண்டு திரும்புவம்” என்றேன். அவர் பயந்து பயந்து என் பின்னால் வந்தார். அசட்டுத் துணிச்சலுடன் யாழ். நகரில் நுழைந்தோம்.

புதிதாக ஒரு குண்டு கண்டிபிடித்திருக்கிறார்களாம். ‘நியூட்டரன்’ குண்டு என்று. அதைப் போட்டால் உயிரினங்கள் எல்லாம் அழிந்து, கட்டிடங்கள் மட்டும்தான் மிஞ்சியிருக்குமாம் யாழ். நகருக்கும் அந்தக்குண்டுதான் போட்டுவிட்டார்களோ? மனித நடமாட்டமே இல்லை. கட்டிடங்கள் எல்லாம் கதவுகள் திறந்த நிலையில் கிடக்கின்றன.

ரோட்டுகள், ஒழுங்கைகள் எல்லாமே வெட்டப்பட்டிருந்தன, பல இடங்களில். வெட்டென்றால் சாதாரண வெட்டல்ல. அந்த கிடங்கில் இறங்கியவர் இலகுவில் மேலே ஏற முடியாது எந்த வாகனமும் அதைக் கடந்து செல்வது என்பது அசாத்தியம். யாழ். நகரில் இருந்து பலாவி போகும்வரை எல்லாக் குறுக்கு ரோட்டுக்களும் இப்படி வெட்டப்பட்டுள்ளன என்பதைப் பிறகு அறிந்தேன். நான் எந்தக் கிடங்கையும் எட்டிப் பர்க்கவில்லை. அதிலும் அதன் பக்கத்தில் உள்ள மணது வியலிலும் என்னென்ன வெல்லாம் இருக்கின்றனவோ?

ஒழுங்கைகள், வெலிகளுக்குள் புகுந்து, நெனிந்து, மறைந்து முதலில் கதிர் போகவேண்டிய வீட்டை அடைந்தோம். வீடு திறந்து கிடந்தது. அவரது பெட்டிகள் அங்கில்லை. முன்னால் வீதி வெட்டப்பட்டுக் கிடக்கிறது.

அடுத்து எனது வீடு வெகு சிரமப்பட்டுப்போய்ச் சேர்கிறதாம், பூட்டிவிட்டுப்போன கேட் திறந்து கிடக்கிறது. கூசிக் கூசி மெதுவாக நடந்து போகிறேன். நான் வளர்த்த ஆடுநளைக் காண வில்லை. நாய்கள் இரண்டும் வீட்டு வாசலில் நின்று பலமாகக் குறரக்கின்றன. நன்றியுள்ள சீவன்கள்! நான் குரல் கொடித்ததும், என்னை அடையாளம் கண்டுகொண்டு ஒடிவந்து காலில்

விழுந்து சலாம் வைக்கின்றன. களிப்பு மிகுதியில் என்மீது தொங்கிப் பாய்ந்து அழுகின்றன. சிரிக்கின்றன. கொண்டுவந்த சோற்றை அவற்றிற்குப் போட்டுவிட்டு நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன். வீட்டின் முன் வாசல் கதவு ஆவென்று திறந்து கிடக்கிறது. வீட்டினுள் நுழைகிறேன். தளபாடங்கள், நான் விட்டுவிட்டுப் போன காற்றுப் போன சைக்கிள், சாற்றுப் போய் என்ஜினும் பழுதடைந்துவிட்ட நல்ல நிலையில் உள்ள ஹெண்டா 125 மோட்டார் சைக்கிள்; எல்லாம் பக்குவமாக பத்திரமாகக் கிடக்கின்றன. இரண்டு அறைகள் மட்டும் பூட்டிய நிலையில்.

அந்த அறைகளையும் திறக்கிறேன். அரிசிச் சாக்கு இருக்கிறது. அலுமாரியில் விலை உயர்ந்த உடுப்புகள். பக்கத்தில் சிமெந்து அலுமாரியில் எனது நூல் நிலையம். நான் வாங்கிச் சேர்த்த நூல்கள் வரிசை வரிசையாக. நான் எழுதிய நூல்கள் கட்டுக்கட்டாக. மேசை லாச்சிகளில் சான்றிதழ்கள். பிறப்பு இறப்பு கலியாணச் சான்றீதழ்கள், கல்விச் சேட்டிபிக்கேற்றுகள், உறுதிகள், றிசீற்றுகள் மற்றும் எழுத்துப்பிரதிகளாக உள்ள குறிப்புகள். கட்டுரைகள், நாடகங்கள், கணக்கள். எல்லா வற்றையும் கொண்டுபோக முடியாது. எதைக்கொண்டு போவது? எதை விடுவது? ஷஸ் எந்த நேரமும் விழலாம்!

யோசித்துக்கொண்டிருக்க நேரமில்லை. உடனடியாகத் தீர்மானிக்க வேண்டும். எது வேண்டும்? சில விலை யுயர்ந்த உடுப்புக்களையும், அரிசிச் சாக்கையும் ஓடுமுத்துக்கொண்டு போய் சைக்கிளில் வைத்துக் கட்டுகிறேன். அரிசிதான் இந்த நேரத்தில் இன்றியனமயாதது!

குடியிருந்த வீட்டை விட்டுவிட்டுப் போக என்னவோ செய்கிறது. மீண்டும் உள்ளே சென்று வீடு முழுவதையும் ஒரு முறை சுற்றிப் பார்க்கிறேன். தட்டிமுட்டுச் சாமான்கள், சமையல் தளபாடங்கள் எல்லாம் அப்படி அப்படியே இருப்பது போலத் தெரிகிறது. எண்ணிச் சரிபார்க்க இதுவா நேரம்?

இப்பொழுது போனால், எனது வீட்டிற்கு எப்பொழுது வருவேனா? ஒ வீடே! நான் திரும்பி வரும்பொழுது நீ உயிருடன் இருப்பாயா? இப்படிக் கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நிற்பாயா?

“ஓடியாருங்கோ! ஷஸ் அடிகப்போதான்!” ரோட்டுக்கு போய்விட்ட நண்பர் பயத்தில் உரத்துக் கத்துகிறார். சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டால், நாய்கள் இரண்டும் என்னத்

தொடரப் பார்க்கின்றன. எங்களுக்கே சாப்பாட்டிற்கு டிங் டிங். இரவல் இடத்திற்கு நாய்களையும் கொண்டு போகல மா? பாசம் நெஞ்சைக் கல்வினாலும், மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு, நாய்களை விரட்டி அடித்துவிட்டு, வேகமாக ஓட்டத் தப்பிக் கொள்கிறேன். பட்டினி கிடந்த நாய்களால் என்னைப் பிடிக்க முடியவில்லை. ஒட்டுமடம் போய்ச் சேர்ந்த பிறகுதான் நெஞ்சைக் குள் தண்ணீர் வருகிறது:

நல்லவேளை ஒரு ஷஸ்கூட் வந்து விழுவில்லை அன்று ஒப்பு நாள் போலும்.

யாழிப்பாண நகரத்தைக் கூப்பற்றியதும், இராணுவத்தினர் கலட்டிச் சந்தியில் இருந்து நாவாந்துறை வரை வீடுகள், மதில்கள், கட்டிடங்களை இடித்துத்தள்ளி ஒரு பாதுகாப்பு அரண் - பண்ட அமைத்துக்கொண்டனர். அதனால் அராவி வீதி, மானிப்பாய் வீதி, காங்கேசன்துறை வீதி எல்லாம் மூடப்பட்டுவிட்டன, நாச்சிமார் கோவிலுக்கு வடக்குப் பக்கத்தில் தகரத்தினால் ஒரு பெரிய படலை அமைத்திருந்தனர். அதைத் திறந்துகொண்டு உள்ளேபோனால், ஆயிக் கமாண்டருடன் பேசி வீட்டைப் பார்த்துவிட்டு வரலாம் என்று சொன்னார்கள். நான் பல முறை அந்த இடத்திற்குப் போயிருக்கிறேன். படலையை மட்டும் நியிர்ந்து பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிவிடுவேன். நான் படலையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே செல்ல, அவர்கள் என்னைச் சுட்டுவிட்டால்...? நான் செய்வதற்கு இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கிறது. அநியாயமாக ஒரு ஆழிக்காரனுடைய வேட்டுக்குப் பலியாவதா?

கொண்டாவிலுக்கு நிவாரணத்திற்குச் சென்றபொழுது அங்குள்ள படை அதிகாரியுடன் பேசினால், நகருக்குள் சென்றுவர அனுமதிப்பர், என்று கூறினார். சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரியுடன் கதைத்தேன். யாழிப்பாண நகரத்தில் குடியிதக்க வருவதானால் அழைத்துப் போவதாகக் கூறினார். சுதந்திரமாக எங்கும் உலாவித் திரிவதை விட்டு விட்டு, அந்தக் கொங்கிறீட்காட்டுக்குள் தட்டத்தனியப் போயிருக்க எனக்கு என்ன விசரா? அத்துடன் மிதிவெடிகள், கண்ணி வெடிகள், துப்பாக்கிச் சூடுகள், சத்தங்கள் வேறு!

இன்னும் ஒருநாள் வேறு ஒரு அதிகாரியிடம் பேசிப் பார்த்தேன். “வேண்டுமானால் உங்களை அழைத்துக்கொண்டு சென்று வீட்டைக் காட்டலாம். ஒன்றையும் எடுத்துவர விடமாட்டோம்”

என்றார். அப்படிப் பார்த்து என்ன சுகம்? தற்செபலாக வீடு உடைந்திருந்தால்...? கவலைதானே! நிவாரணத்தை வாங்கி சுசாப்பிட்டுச் சாப்பிட்டு விட்டு. நிம்மதியாக தூங்கிக்கொண்டிருந்த எனக்கு, ஏன் வீண்கவலை? ஏதோ நடப்பதுதான் நடக்கும். வீட்டுக்குப் போற நேரம் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று அமைதியாக இருந்துவிட்டேன்.

அதன்பிறகு நான் யாழ். நகருக்குள் செல்லவே இல்லை. செல்ல அனுமதிக்கப்பட வில்லை

எப்படி இருந்தனர்?

இவ்வளவு சண்டைகள், ஷல்லடிகள் சத்தங்களுக்கு மத்தியிலும், கிலர் விடாப்பிடியாக நகரில் உள்ள தங்கள் வீடுகளில் அசையாமல் இருந்திருக்கிறார்கள். மடை வேலைதான்! அப்படி இருந்தவர்களிற் கிலர் காயப்பட்டு இறந்து இருக்கின்றனர். எஞ்சிபவர்களை எல்லாம், இராணுவம் வாகனத்தைக் கொண்டு வந்து ஏற்றிக்கொண்டு போய், ஏற்கனவே சென் பற்றிக்ஸ் கல்லூரியில் இந்தவர்களுடன் விட்டுவிட்டது. நோயாளர் வயோதிபர்களைப் பார்க்க இந்தவர்களை, அந்த நோயாளருடனேயே அள்ளிக்கொண்டு போய்விட்டது. அங்கு அவர்கள் ஒரு மாத காலம் வரை இருக்க நேர்ந்தது.

உணவுகள் வழி, மற்ற வசதிகள் செய்து கொடுத்திருந்தாலும் அது அவர்களுக்குச் சிறை வாழ்க்கைதானே? நான் எனது நீராவிபடி வீட்டில் இருந்திருந்தால், எனக்கும் அந்தச் கதிதான் நேர்ந்திருக்கும். அராலிக்கு ஒடி விட்டதால் சுதந்திரமாக உலாத்தி உலகத்தைப் பார்த்தேன். அதனால்தானே அந்த அனுபவங்களை உங்களுடன் பார்ந்து கொள்கிறேன்.

ஆமி வந்தது

கடைசியாக டிசெம்பர் மாத இறுதியில் ஆயியும் வந்தது. டாங்கிகள், கவசவாகனங்கள், ஏணைய வாகனங்களுடன் சில நாட்களுக்கு முன்பே ஹெலியிலிருந்து நேட்டஸ் போட்டிருந்தார்கள், எல்லோரையும் ஆங்காங்கே குறிப்பிட்ட கல்லூரிகளுக்குச் செல்லும்படி. எங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த இடம் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி.

என்னதான் ஆயி வந்தால் வரட்டும், நாங்கள் இடம் பெயர் மாட்டோம், என்று உறுதியாக இருந்தவர்களானாலும், ஆயி வருகிறது என்றவுடன் கொஞ்சம் கலக்கமாகத்தான் இருந்தது. ஒரு மாதத்துக்கு முன்பே ராணுவம் யாழ்ப்பாண நகரைக் கைப் பற்றி விட்டதாக இலங்கை வாணோலி அறிவித்திருந்தது.

“சென் பற்றிக்ஸ் கல்லூரியில் ஐநாறு பேர் இருந்தனர். அவர்கள் எல்லோருக்கும் உலர் உணவுப் பொருள்களும் பிஸ்கற் ரொபி வகைகளும் ராணுவம் வழங்கியது” என்ற வாணோலிச் செய்தி சற்று நம்பிக்கை ஊட்டுவதாக இருந்தது.

“எல்லாரையும் ஏத்திக்கொண்டு போய், சென் பற்றிக்ஸ் கல்லூரியிலை அடைச்சு வைச்சு, பிஸ்கற்றும் ரொபியும் குடுக்கப் போறாங்கள்.”

“இல்லை இல்லை, பலாலி ராணுவ முகரமுக்குக் கொண்டு போகப்போறாங்கள்.”

“அந்த அந்தக் கல்லூரிகளிலையே வைச்சிருக்கப்போறாங்கள், தங்களுக்குப் பாதுகாப்பாக.” - இப்படிப் பல பல ஹேஷ் யங்கள்.

நானும் மங்கையும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்குச் சென்றாம் சைக்கிளில். சிலர் வீட்டில் உள்ள பெறுமதிமிக்க பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் ஏற்றிக்கொண்டு வந்து, கல்லூரியில் இருந்து சமைத்துச் சாப்பிட்டனர்.

அதிக கூட்டமில்லை. பலர் வீட்டிலேயே இருந்துவிட்டனர் பயத்தில் வயதுவந்த பொம்பிள்ளைகளோடு மல்லவா தங்கிவிட்டிருந்தனர் சிலர்.

ஆயிக்காரர் எங்களுக்கு அரிசி, சினி, தேயிலை, மா, மண் ஜெண்ணை, தேங்காய்எண்ணை எல்லாம் தந்தார்கள். ஒரு டாக்டரும் வந்திருந்து நோயாளரைப் பரிசோதித்து மறந்துகள் எழுதிக் கொடுத்தார். அந்த மருந்துளிலும் கொஞ்சம் கிள்ளித் தந்தனர். சிலர் இரண்டு மூன்று முறையும் போய் நிவாரணம் வாங்கினர். ஆயிக்காரருக்கு அதுதெரியவில்லையோ? அல்லது பாவங்கள்! எதையாவது வாங்கிக்கொண்டு போகட்டும் என்று தெரியாதது போலவும் இருந்திருக்கலாம்.

எல்லோரையும் கும்பலாக நிற்கவிட்டு, சோப்புகளும் தந்தார்கள்: ஆனை ஆள் இடத்துத்தள்ளிக் கொண்டு போய், கை நீட்டி அந்த சோப்புகளை வாங்கினர் சிலர் — ஏதோ காணாததைக் கண்டமாதிரி. காணாததைத்தானே கண்டோம்? றிவரசரானுஷ நடவடிக்கைக்கு முன்பே யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சோப்பு வத்து குறைந்திருந்தது. இருந்த சோப்புகள் எல்லாம் கரைந்து விட்டன. இவில் மிகப் பழைப் காலம்போல, புற்றுமண்ணைப் பூசிக் குளிக்கவேண்டிய கட்டம் காகங்கள் வேறு, சோப்புக்கட்டி களைக் தூக்கிக்கொண்டு பறந்துவிடும். அவற்றிற்கு சரிபானபசி. சன்டது எல்லாவற்றையும் தூக்கிக்கொண்டு போய்விடும்.

சவுக்காரம் குடுக்கும் காட்சி படம் பிடிக்கப்பட்டு நிச்சயமாக ரீ. வி. யில் காட்டியிருப்பார்கள், பார்த்தவர்கள் ஞாபகப் படுத்திக்கொள்ளுங்கள்!

யாரோ மந்திரிபாரும் வந்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் எனக்கு அவரைத் தெரியவில்லை. மற்றவர்களும் அவரை அடையாளம் கண்டு கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். ஆறு வருட காலமாக மந்திரிமார் யாரும் யாழ்ப்பாணம் வரவில்லையே! பிறகு எப்படி அடையாளம் காண்பதாம்? மக்கள் ஒடு ஒடு நிவாரணம் வாங்குவார்களா? மந்திரியாரைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பார்களா? இரண்டு மாதங்களின் பின்பு ஆமி வந்திருக்கிறது. இப்பொழுது நிவாரணம் வாங்காமல் பிறகு எப்பொழுது வாங்குவது?

இரண்டு நாட்கள் நிவாரணம் வழங்கிவிட்டு, முன்றாம் நாள் ரோட்டு வழியாகவும் ஒழுங்கைகள் வழியாகவும் அந்தப் பக்கத்து கிராமங்கள் முழுவதையும் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு ஆமி திரும்பிவிட்டது. அவர்கள் வந்த வரத்தைப் பார்த்துவிட்டு அவர்கள் யாழ்ப்பாணக் கல்லூயில் நிரந்தரமாகத் தங்கப்போகி றார்கள் என்றுதான் நாங்கள் எதிர்பார்த்தோம். நான்காம் நாள் காலை அந்தப் பக்கம் போனால், கல்லூரி வெறிச்சோடிப் போய் கிடக்கிறது. எல்லோரும் நிம்மதிப் பெருமுச்சு விட்டனர்.

இப்பொழுது புதிய கவலை ஒன்று எழுகிறது. அடுத்த நிவாரணம் எப்பொழுது? தருவார்களா?

நிவாரணம்

தைப்பொங்கலுக்கு முதல்நாள் மாதகவில் நிவாரணம் என்ற ராணுவ வாளைவி அறிவித்தது. கேட்டவர்கள் மற்றவர்

சஞ்சு அறிவித்தனர். அந்த ஆறு மாத காலமும் இப்படித்தான். ராணுவம் அறிவித்ததைக் கேட்ட வர்கள் மற்றவர்களுக்குச் சொல்வார்கள்.

பல வருடங்களுக்குப் பிறகு மாதகல் போகிறாம், பண்டத் தெருப்பு இந்துக் கல்லூரியில் இருந்து காடு வளர்ந்திருக்கிறது. பண்டத் தெருப்பு மகளிர் கல்லூரியையே தெரியவில்லை. காடு வளர்ந்து மூடிவிட்டது. ‘எங்கள் அழகிய பெண்களுக்கெல்லாம் கல்வி போதித்த அன்னையே! கடைசியில் உன் கதி இப்படியா ஆகவேண்டும்? நீ மீண்டும் பழைய பொலிவு பெற்று வந்து எங்கள் கால் கண்ணியருக்குக் கல்வி போதிக்கமாட்டாயா?’ எனக்குக் கண்கள் பனித்தன. மற்றவர்கள் காணாமல் மெல்லத் துடைத் துக்கொண்டேன்,

பண்டத் தெருப்புச் சந்தை, சில்லாலைப் பக் கீழெல்லாம் மரங்கள்தான் தெரிகின்றன. கட்டடங்களைக் காணவில்லை. மகளிர் கல்லூரிச் சந்தியில் இருந்து மாதகல் வரை, பொன் கொழி குழுபூரி. அந்த நிலம் சும்மா கிழந்ததை நான் கண்டே இல்லை. காய்கறித் தோட்டங்களும், வெண்காயப் பாக்திகளும் வாழுகளும் சணலுமாக எப்பொழுதும் பச்சைப் பசேஸ். இப்பொழுது அந்த தோட்ட வெளி முழுவதும் பசுமைப் புரட்சி-புல்லு வளர்ந்தது! அவற்றை மேய மாடுகள் கூட அங்கில்லை.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு முழுவதும் இப்படித்தான் ஆக போகின்றது என்று, எங்களுக்கான ரேசிக்கொண்டே டம்.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்கு பலர் வரவில்லை பயத்தில். இப்பொழுது ஆமி ஒன்றும் செய்யாது என்று அறிந்துகொண்டோ, நிர்ப்பந்தத்திலோ, யாழ்ப்பாணத்துச் சனமெல்லாம் மாதகலுக்கு வந்துவிட்டது. மாதகல் பானா வெட்டி அம்மன் கோவிலடியில் நிவாரணம். கியூ மகளிர் கல்லூரியையும் தாண்டி நிற்கிறது. மூவாயிரம் பேராவது இருக்கும் ஓன்பது எனது கணிப்பு. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் தந்தவை எல்லாம் அங்கும் தந்தார்கள் சிலர் இரண்டு மூன்று முறையும் வாங்கினார்களாம். இந்த மூம் கியூவின் அந்தத்தில் பொறுமையாக நின்றிருந்த எனக்கு மன்னெண்ணெய் கிடைக்கவில்லை.

நான் திரும்பி வரும்பொழுது அதிகாரி தரத்திலுள்ள ஒரு ஆயிக்காரர் எமக்குச் சொன்னார்: “யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்கு

கொஞ்சப் பேர்தான் வந்தார்கள். இஞ்சை பார்த்தீர்களா சனத்தை! நாங்கள் இவ்வளவு சனத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. இருந்தாலும் பொருள்கள் முடிய முடிய லொறிகளை அனுப்பி, அவற்றை ஏற்றிவந்து, எல்லாருக்கும் குடுத்தோம். நாங்கள் மத்தியானம் சாப்பிடக்கூட இல்லை”

உண்மைதான். ஆயிக்காறரும் களைத்துப் போனார்கள் எங்களுக்கு நிவாரணம் தந்து. காலை ஆறு மணிக்குப் புறப்பட்டவர்கள் மாலை ஆறு மணிக்குத்தான் வீடு திரும்பினோம்.

பின்பு மாதகல், பொன்னாலை, கோண்டாவில், நாச்சிமார் கோவிலிடி ஆகிய நான்கு இடங்களிலும் நிவாரணம் வழங்கினர். இவற்றில் கோண்டாவிலில்தான் திறமான நிவாரணம். மக்கள் கூட்டம் அதிகமானாலும் விரைவாக நிவாரணம் குடுத்து அனுப்பி விடுவர். கோண்டாவிலிலும், பொன்னாலையிலும் ஆயிக் கடைகளும் திறத்தார்கள். அவற்றில் சோடா, சிக்ரெட் ஸ்டார், பற்பசை, பவுடர், சோப் வகைகள்தான் அதிகமாக விற்கப்பட்டன. அவற்றை வாங்துவதற்கும் பெரிய அடிபிடி. நாங்கள் பலமுறை கேட்டுக்கொண்டதன் பேரில் சைக்கிள் ரயர் ரியுப், ரியுப் ஒட்டும் சொலிஷன் ஆகியவற்றையும் கொண்டு வந்து விற்றனர். முந்திப் போகிறவர்கள் எல்லாவற்றையும் அடித்துக்கொண்டு போய்செலுவார்கள். பிந்துகிறவர்களுக்கு ஒன்றும் கிடையாது. பின்பு ரயர் ரியுப்புகளைத் தாராளமாக கொண்டு வந்ததால், எல்லாருக்கும் அவை கிடைத்தன.

கோண்டாவிலில் ஒரு கண்ரீனும் நடத்தினர். அங்கு பாணும் தேநீரும் விற்கப்பட்டன. பாணையே காணாத மக்கள் காய்ந்த மாடு கம்பில் விழுந்ததுபோல, அந்தப் பாண்களையெல்லாம் போட்டி போட்டு வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டு சென்றனர். அனேக மாக ஒரு மணிக்கு நிவாரணம் கொடுக்கும் வேலை முடிந்துவிடும். உடனடியாகவே ஆயிக்காரரும் பொதுமக்களும் வெவ்வேறு திசை களில் பறந்துவிடுவர். அந்த இடம் வெறிச்சோடிக் கிடக்கும்.

பொன்னாலையில் ஒரு இரசனுவ முகாமே அமைக்கப்பட்டு விட்டது அங்கு காலையில் இருந்து மாலைவரை நிவாரணம் வழங்கப்படு, பின்னையார் கோவிலில் இருந்து வரதராசப் பெருமாள் கோவில்வரை நடந்து சென்று நிவாரணம் வாங்க வேண்டும். அங்குதான் அகதிகளும் அதிகம்.

எல்லா இடங்களிலும் ஒரே நாளில் நிவாரணம் வழங்கப் பட்டாறும், இரண்டு இடங்களுக்கு ஒடி, ஒடி நிவாரணம் வாங்கியவர்களும் உண்டு. அது அவரவர் திறமையைப் பொதுத்தது!

காட்சிகளும் களவுசளும்

கோண்டாவிலுக்குப் போகும் வழியில் கானும் காட்சிகள் தான் அற்புதம். அதே நேரத்தில் வயிற்றையும் பிறாண்டும்.

நவாலி, மாலிப்பாய், சுதுமலை, இனுவில்தான் எங்கள் பாதை. சில வேளைகளில் தாவடி வழி. வீடு ஓரம் அடிக்கடிக்காக கடைகள், வீடுகள். எல்லாம் கதவுகள் உடைந்த நிலையில் உள்ளே நிறைய தளபாடங்களும் பொருள்களும். மனிதர்கள் மருந்துக்கூடும் இல்லை. யாரும் அக்கட்டிடங்களின் உள்ளே செல்லத் துணியமாட்டார்கள். குண்டுகள், ஷல்கள் கிடந்து வெடித்தால்...? தான் நிவாரணக் கிழுவில் நிற்கப்போமுது இரண்டொரு வீடுகளுக்குள் எட்டிப் பார்த்திருக்கிறேன்.

விலை உயர்ந்த தளபாடங்கள், எவசில்வர் சாமான்கள், பட்டுச்சேலைகள், பெட்டீற்றுகள், கம்பளங்கள், விவசாய உபகாணங்கள், ரேடியோ, டீ.வி. டெக்குகள் இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ! இவை எல்லாம் மண்ணொடு மண்ணாகப் போக வேண்டியதுதானா?

அந்தப் பொருள்களை யாரும் தொடமாட்டார்கள். எடுத்துக் கொண்டு கோய் என்ன செய்வது? யாருக்குக் கொடுப்பது? மனிதர்களே இல்லாதபோது அவற்றினால் என்ன பயன்? எங்களுடைய பொருள்கள் எல்லாமே போன பிறகு மற்றவர்களுடைய பொருள்கள் நமக்கெதற்கு என்று ஒன்றையும் தொடர்மல் போனவர்கள் தான் அதிகம். ஆசைப்பட்டு கெடுவில் சிலவற்றை அள்ளிக்கொண்டு போனவர்களும் உண்டு

உலையுப் பொருள்களுக்குத்தான் பெரிப் கிராக்கி. வழி நெடுகிலும் வாழைத் தோட்டங்களில் வாழைக் குலைகள் வரிசையாகத் தொங்கும். பார்ப்பவர்கள் எவருக்கும் நாக்கில் நீர் ஊறும். நிவாரணம் வாங்கிக்கொண்டு போதும்பொழுது ஒரு காழை, குலையாவது வெட்டிக்கொண்டு போகாதவர்கள் அதூர்வம். பலாக்காய், மாங்காய், பப்பாளிக்காய், எலுமிச்சங்காய் எதையும் விட்டு வைக்கமாட்டார்கள். இது களவுல்ல மன்ன

தின்றைதை மனிதன் திண்டுட்டுப் போறான்' என்ற சித்தாந்தம். பசிக்கொடுமை! பஞ்சத்தை எதிர்நோக்கி இருப்பவர்கள்லவா?

தண்ணீர் இறைப்பு இல்லாததால் வாழைகளும் ஏரிந்து கொண்டு வந்தன. இன்னும் சில மாதங்கள் போயிருந்தால் வாழைகளே அழிந்திருக்கும்.

பிரயாண வசதிகள்

ஸழப்போர் ஆரம்பமான காலத்திலிருந்து சைக்கிள்தான் யாழிப்பாணத்து மக்களது வாழ்வின் உயிர்நாடி! எப்பொழுதும் எந்த இடத்திற்கும், நினைத்தவுடன் செலவில்லாமல் போய் வரக்கூடிய வாகனம் அது ஒன்றுதானே? பெற்றோலும் மசலும் இல்லாததால், மோட்டார் வாகனங்கள் ஒன்றும் இயங்கமுடியாத நிலை வந்த பொழுதெல்லாம், சைக்கிள்தானே யாழிப்பாணத்தவர்களது வாழ்க்கையை இயங்கவேத்தன.

எங்கெங்கெல்லாம் போய்வந்திருக்கிறது இந்தச் சைக்கிள்! புங்குடுதீவில் இருந்து யாழிப்பாணம் வர, யாழிப்பாணத்திலிருந்து பருத்தித்துறைக்கும் பளைக்கும் போய்வர, கிளாலி தாண்டி வன்னிக்குப் போக, வன்னியூடாக வவுனியா போய், பொருள்கள் வாங்கிவந்து யாழிப்பாணத்தில் விற்க, ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் பள்ளிக்கூடம் போக, மற்றவர்கள் ஆபீஸ்போக, உறவினர் வீடுகளுக்குப் போக, பொருள்கள் வாங்கிவர...

சைக்கிள்கள் மட்டும் இல்லை யென்றால் யாழிப்பாணத்து வாழ்க்கை எப்பொழுதோ ஸ்தம்பித நிலை அடைந்திருக்கும். இந்தச் சைக்கிளைக் கண்டுபிடித்தவருக்கு யாழிப்பாண மக்கள் விசேட நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டவர்கள்!

இடம் பெயர்வின்போதும் பெரும்பாலான மக்கள் சைக்கிள் களில்தான் ஒடித்தப்பிழர். குடும்பம் குடும்பமாகச் சென்றனர் சைக்கிள்களில்!

யாழிப்பாணம் வலிகாமத்திலும் சைக்கிள்தான் பிரதான வாகனம். அதற்கு அங்கு பிரதான தேவைகள் மூன்று: கடைக் குப்போவது, டாக்டரிடம்போவது, நிவாரணம் வாங்கப்போவது.

நிவாரண நாள்களில் அந்தப் பகுதி வீதி ஒரங்கள், ஒழுங்கைசள், வளவுகள் எல்லாம் சைக்கிள்களால் நிறைந்துவிடும்.

ஆயிரம் சைக்கிள்களாவது இருந்திருக்கும். காற்றுப் போனால் ஒட்டுவதற்கு வசதி இல்லாது இருந்தபோது அவ்வளவு சைக்கிள்கள் ஒடிக்கொண்டிருந்தது அதிசயம்தான்! சைக்கிள்கள் மட்டும் இல்லாதிருந்தால் பஸ்ரால் நிவாரணம் வாங்கியிருக்க முடியாது. நான் வாங்கிய உலர் உணவுகளின் பெறுமதி, எனது சைக்கிளின் பெறுமதியைவிட அதிகம்.

மாட்டு வண்டிகளின் பங்கு

சில மாட்டு வண்டிகளும் நின்றன. நிவாரணம் வாங்கப் பல வண்டில்கள் வரும். அநேகமாகப் பெண்கள், வயோதிபர்கள், அதிக தூரம் நடக்கமாட்டாதவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து மாட்டுவண்டில்களை வாடகைக்கு அமர்த்திக்கொண்டு போவார்கள். வண்டிக்காரருக்கு தனது நிவாரணத்துடன் வண்டி வாடகையும் கிடைக்கும். காலை ஐந்து மணிக்குப் போனால், மாலை ஐந்து மணிக்குத்தான் வீடு. நோயாளர்களை டாக்டரிடம் அழைத்துச் செல்லவும் வண்டிகள் பயன்பட்டன. எனது உறவினர் ஒருவருக்குக் கடும் சுகவீனம் கண்டது. மாட்டு வண்டில் இல்லாதிருந்தால் அவரை டாக்டரிடம் அழைத்துப் போயிருக்க முடியாது. இப்படிப் பல. அருவிவெட்டிய நெல்லை வீட்டுக்குக்கொண்டு வரவும் அவை பயன்பட்டன.

மற்றவர்கள் எல்லாரும் நடராஜாக்கள் தான். சைக்கிள்களுக்கும் வழி இல்லாமல், மாட்டு வண்டிகளுக்குக் கூலி கொடுக்கப் பணமும் இல்லாதவர்கள் எல்லாரும் எங்கும் நடந்தே சென்றனர். காலையில் ஐந்துமணிக்கு இருட்டோடு பனிக்குளிரையும் பொருட் படுத்தாது மாதகலுக்கு நடந்தே செல்வார்கள், வயதுபோன பெண்கள். ஆறுமைல் தூரம் நடந்துசென்று நிவாரணம் வாங்கிக்கொண்டு மாலையில் வீடு திரும்புவர்.

அடாவி, வட்டுக்கோட்டைப் பகுதிகளில் இருந்து ஒன்பது மைல் தூரம் நடந்து, கோண்டாவிலுக்குப் போய் நிவாரணம் வாங்கிவந்த பெண்களையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். இந்த மாட்டு வண்டில்களையும் தலைச் சுமைகளுடன் நடப்பவர்களையும் பார்க்கும்போதேல்லாம், எனக்கு எனது பள்ளி வாழ்க்கைக்காலம் ஞாபகம் வரும் மனிதர்கள் தலைச் சுமையுடன் நீண்ட தூரம் நடந்து செல்வது, அந்தக் காலத்தில் சர்வசாதாரணம். ஆனால் அக் காலத்தில் இவ்வளவு தொகையான சைக்கிள்கள் இல்லை.

என்பது வயதைத் தாண்டியவர்கள் நோயாளிகள்கூட தலைச் சுமையுடன் நடப்பதைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கும். என்ன செய்வது? உயிர்வாழ வேண்டுமே!

கடி தங்கள்

முதல் மூன்று மாதங்களும் எங்களுக்கு வெளி உலகத்துடன் எந்தத் தொடர்பும் இருக்கவில்லை. ஆமிட உடனடியாக வந்து வலிகாமம் முழுவதையும் கைப்பற்றும். அதன்பிறகு தொடர்புகள் ஏற்படும் என்று எதிர்பார்த்தோம். ஆனால் ஆமிட வரக்காணோம்! சத்தங்கள் தொடர்ந்து கேட்கின்றன. என்ன நடக்கிறது?

அந்த நேரத்து எங்கள் மனநிலையை இந்த நேரந்தில் திருப்பி அழைக்க முடியாது! எங்களுக்கு கெல்லாம் ஒரே குழப்பம். எங்களுக்கு என்ன நடக்கப் போகிறது? இடம் பெயர்ந்து சென்றவர்கள் என்ன ஆனார்கள்?

இலங்கை வாணாலி நடத்திய நாடகப் போட்டி முடிவுகள் அந்த நேரத்தில்தான் அறிவிக்கப்பட்டன. எனக்கும் ஒரு பரிசு. அதற்கு நன்றி. தெரிவித்தும், எனது நிலையை விளக்கியும் இலங்கை வாணாலிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதக் கூட எண்ணிடம் என்வெப்ப முத்திரை இல்லை. றினிரச ராணுவ நடவடிக்கை தொடங்குவதற்கு பல பாதங்களுக்கு முன்பே, இலங்கை அரசாங்கம் கடிதங்களை மட்டுமல்ல முத்திரைகளைக்கூட வடபகுதிக்கு அனுப்புவதைக் குறைத்திருந்தது. அதனால் சாதாரணமாக அவற்றை வாங்கி வைத்திருப்பவர்களால்கூட அவற்றை வாங்க முடியவில்லை. என்வெப்ப முத்திரை இருந்தாலும் கடிதத்தை எப்படி அனுப்புவது?

கோண்டாளிலில் நிவாரணம் குடுக்கத் துவங்கிய பிறகு, கடிதங்களைப் போடுவதற்கு அங்கு ஒரு பெட்டி வைத்தார்கள். வந்த கடிதங்களைக் கிராம வாரியாகப் பிரித் து வாங்துகளில் அடுக்கி விடுவர். நாங்கள் போய் எங்களுக்குரிய கடிதங்களை எடுக்கலாம். பொன்னாலையில் வந்த கடிதங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரு சோப்புப் பெட்டிக்கள் போட்டு விடுவார்கள். நாங்கள் எல்லா விலாசங்களையும் வாசித்துப் பார்த்து எமது கடிதங்களை எடுக்கவேண்டும். எல்லாரும் எல்லா இடங்களுக்கும் போவதில்லை

யாதலால், போகிறவர்கள் மற்றவர்களது கடிதங்களையும் எடுத்துவந்து கொடுப்பார்கள். கடிதங்கள் மாறிச்சாறியும் எடுபடும். தொலைந்து போவதும் உண்டு!

இலங்கை வாணோலி பரிசு தொடர்பாக எனக்குக் கடிதம் போட்டதோ இல்லையோ தெரியாது. ஆனால் அவர்களது கடிதம் ஒன்றும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. நான் யாரிடமோ ஒரு என்வெலப்பும் முத்திரையும் இரவல் வாங்கி, எனது மகனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன், எனது சம்பந்தியின் விலாசத்திற்கு. அவரிடமிருந்தும் எனக்கு ஒரே ஒரு பதில் வந்தது. அதில் தாங்கள் போலிகண்டியில் இருக்கமுடியாது, நவின்டிலில் வந்து இருப்பதாகவும், எங்கள் உறவினர்கள் எல்லோரும் சாவகச் சேரியில் கமலாவின் வீட்டில் பக்குவமாக இருப்பதாகவும் எழுதி யிருந்தது.. அத்துடன் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டேன். எனக்கு விலாசம் தெரிந்தபடியால் கடிதம் எழுதினேன். பெரும்பாலனவர்களுக்குத் தங்கள் ஆட்கள் எங்கே போனார்கள் [என்று], கூடத் தெரியாதே!

வாணோலி

எங்களுக்கு வெளியுலகுடன் இருந்த ஒரே ஒரு தொடர்புச் சாதனம் வாணோலிதான். எல்லோரிடமும் வாணோலிப் பெட்டிகள் இல்லை. இருந்த வாணோலிப் பெட்டிகளுக்கும் பற்றறிகள் சரியாக இல்லை. செய்தி மட்டும்தான் கேட்போம். அதிலும் தலைப்புச் செய்திகள்தான். ஏதாவது புதினமான செய்திகளாயின் தொடர்ந்து கேட்போம். பலாவிக் கடவில் பிளேன் விழுந்தது, கொழும்பில் குண்டு வெடிப்பில் மத்தியவங்கிக் கட்டிடம் நொருங்கியது, பருத்தித் துறைக்கு அருகில் ஹெலி விழுந்தது — எல்லா வற்றையும் வாணோலி அறிவித்தது.

நான் வழக்கமாக அதிகம் வாணோலி கேட்பதில்லை. கேட்டால் செய்திதான். சிலவேளை நாடகங்கள். இலங்கை வாணோலி யாழ்ப்பாணத்தில் கேட்காமல் போனிறது, அப்படி ஒரு வாணோலி நிலையம் இருப்பதையே யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் மறந்து விட்டிருந்தனர். இலங்கை சர்வதேச ஒலிபரப்பு மட்டும் இல்லாதிருந்தால், யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் இலங்கைச் செய்திகளைத்தானும் கேட்டிருப்பார்களோ என்பது சந்தேகம்தான்.

பலாவியில் இருந்து ராணுவம் விடுக்கும் செய்திகள் தான் எங்களுக்கு முக்கியமானவை. நாங்கள் அவர்களது நேரடி ஆட்ட

சியின் கீழல்லவா இருக்கிறோம்? அனேகமாக ‘இங்கே வாருங்கள் இங்கே கூடுங்கள், ‘இன்ன இடத்தில் இன்ன நாள் நிவாரணம்’ போன்ற செய்திகளையே படையினர் எப். எம். அலை வரிசையில் ஒலிபரப்பிளர். சாதாரண வாணோனியே இல்லை. எஃப். எம் அலைவரிசைக்கு எங்கே போவது? இருந்தாலும் அந்தச் செய்தி களைக் கேட்பவர்கள் மற்றவர்களுக்குச் சொல்வர்.

மறந்துபோன திகதிகள்

நாள் திகதி யெல்லாம் மறந்துபோய்விட்டன. எல்லா நாட்களும் ஒரே நாட்கள்தான்! சாப்பாடு நித்திரை, சாப்பாடு நித்திரை. யாரிடமாவது கேட்டு அறிந்தாலும் இரண்டு மூன்று நாட்களில் எல்லாம் மீண்டும் குழம்பிப்போம். இன்று திங்கள்? வெவ்வாயா? புதனா? நாள் திகதி அறியும் ஆவலில் காலை ஏழுமணிக்கு சர்வதேச ஒலிபரப்பைத் திருப்புவோம். சில அறிவிப்பாளர்களுக்கு எங்கள் பரிதாப நிலை புரிவதில்லை. அவர்கள் திகதி எதுவும் சொல்லாமல், வணக்கம் மட்டும் சொல்லி விட்டு, உடனடியர்கவே நிகழ்ச்சிகளை ஆரம்பித்து விடுவவர். நாள் திகதி எல்லாம் ஆறுதலாக ஒழுங்காகச் சொல்லும் அறிவிப்பாளர்களை நாம் நெஞ்சார வாழ்த்துவோம்.

றொபின்சன் குறுசோக்கள்

இந்த இடத்தில் றொபின்சன் குறுசோ நாவலின் கதைச் சுருக்கத்தை உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும், றொபின்சன் குறுசோ ஒரு மாலுமி. அவன் யிரயாணம் செய்த கப்பல் நடுக்கடலில் உடைகிறது. அதில் இருந்தவர்கள் எல்லோரும் மூழ்கிப்போக, அவன் மட்டும் எப்படியோ நீந்திக் கரை சேர்கிறான், ஆனால் அவன் கரை சேர்ந்த இடம் மனிதர்கள் அற்ற ஒரு தீவு அத் தீவில் தண்ணந்தனியனாக அவன் எப்படி வாழ்ந்தான் என்பதுதான் கதை. பிறகு அத் தீவுக்கு தற்செயலாக ஒரு கப்பல் வரவந்தவர்களால் அவன் மீட்கப்படுகிறான்.

கி பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் டானியல் டிஃபோ என்பவரால் ஆங்கில மொழிசில் எழுதப்பட்ட நாவல். சிறுவர்களும் முதியவர்களும் ஒருங்கே சுவை பயக்கக்கூடிய கதை. உலகின் பல மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, எல்லா கிமாழிகளிலுமே செல்வாக்குப் பெற்றது.

எங்களுக்கும் குறுசோவிற்கும் சில வித்தியாசங்கள். அவன் தட்டந்தனிய வாழ்ந்தான். நாங்களோ இங்கு ஆயிரக் கணக்கில். அவன் நீந்திக் கரைசேர்ந்தது மக்கள் என்றுமே வாழ்ந்திராத ஒரு காடுமண்டிய தீவு. நாங்கள் வாழ்வதோ மக்கள் வாழ்ந்து. விட்டு விட்டுச் சென்ற செல்வச் செழிப்பு மிக்க நகரம் ஓம். நகரம் தான்! யாழ்ப்பானைக் குடாநாடு ஸ்ரூவதூம் நகரமாகத்தானே மாறிக்கொண்டிருந்தது?

வீடுகள், பெரிய மாளிகை மாதிரி வீடுகள், அந்த வீடுகள் நிறைய விலை மதிப்பதற்கரிய செல்வங்கள், மற்றும் நெல்வயல்கள், தோட்டங்கள், துரவுகள், தென்னை, மா, பலா, தோடை. எலுமிச்சை, முந்திரி, கொய்யா ஆதியாம் கனி மரங்கள்! எல்லாமே மனித உழைப்பிற்கு கிடைத்த பரிசு! அது ஆண்டவனுக்குப் பொறுக்கவில்லைப்போலும்!

நாங்களும் எங்கள் எஞ்சிய வாழ்நாளை இத்தீவிலேயே கழிக்க மாட்டோம் என்பது என்ன நிச்சயம்? பக்கத்தில் தீவுப்பகுதியில் மக்கள் அப்படித்தானே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். தீவு களை ராணுவம் கைப்பற்றுவதற்கு முன்பு அங்கிருந்த மக்கள் எல்லோரும் யாழ்ப்பானைக் குடாநாட்டிற்கு ஒடிவந்துவிட்டனர். சிலர் அசையமாட்டோம் என்று அங்கேயே தங்கியிருந்தனர். இருந்தவர்கள் இருந்தவர்கள்தான். பல வருடங்களாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர் அங்கே,

பற்றறிகள்

ராணுவ நடவடிக்கைக்கு முன்பு ஒரு சோடி பற்றறி 25 ரூபாய் விற்றதால், யாரும் மேலதிகமாக பற்றறிகளை வாங்கி வைத்திருக்கவில்லை. நாங்கள் திரும்பத் திரும்ப கேட்டுக்கொண்டும் ஆமிக் கடைகளுக்கு பற்றறிகள் கொண்டுவரப்படவில்லை.

சிலர் வெய்யிலில் வைத்து பற்றறிகளுக்கு உயிரூட்ட முயஸ்று கொண்டிருந்தனர். அவர்களைப் பார்த்து நானும் அந்த வித்தையைச் செய்து பார்த்தேன். பயனில்லை. அனைகமாக மார்ச் மாதத்தில் ராணுவம் வலிகாமத்திற்குள் நுழைவற்கு முன்பாக, எல்லா பற்றறிகளும் செத்துவிட்டன. அந்த நேரத்தில்தான் எனது ‘கல்வியா கண்டா கல்யாணமா?’ என்ற பரிசு பெற்ற நாடகம் வாணோலியில் ஒலிபரப்பப்பட்டது. என்னால் அதைக் கேட்கமுடியவில்லை!

ஆமிக்காரர் ஊருக்குள் வந்தபொழுது நான் ராணுவ அதி சாரிகள் சிலரிடம் கேட்டேன்:

‘‘நீங்கள் இப்பொழுது யாழ்ப்பானைம் முழுவதையும் பிடித்து விட்டார்கள்தானே? இனி எங்களுக்கு பற்றறிகள் தரலாம்தானே? தந்தால் நாங்கள் உங்கள் செய்திகளையாவது கேட்போம்’’

‘‘பொது மக்களுக்கு பற்றறிகள் விற்கவேண்டாம் என்று எங்களுக்கு கடுமையான உத்தரவு பிறப்பிக்கப் பட்டிருக்கிறது. நாங்கள் என்ன செய்யலாம்?’’

‘‘நீங்கள் எவ்வளவு கட்டுப்பாடுகளை விதித்தாலும், புலிகள் எப்படியோ பற்றறிகளைப் பெற்று கண்ணி வெடிகளை இயக்கு கின்றனர். நீங்கள் எங்களைத்தான் வீணே வஞ்சிக்கிறீர்கள்’’

‘‘எங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும். என்னசெய்வது? நாங்கள் கட்டளைகளுக்கு மாறாக நடந்துகொள்ள முடியாது’’

கடைசிவரையும் எங்களுக்கு பற்றறிகள் கிடைக்கவில்லை. இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், அதே நேரத்தில் சாவகச் சேரியில் இருந்தவர்கள் சோடி நாற்பது ரூபாய்ப்படி பற்றறிகள் வாங்கிக்கொண்டு வந்ததுதான்!

உணவும் குடி வகைகளும்

மீனவர்கள் எல்லோரும் ஓடிவிட்டதால், மீன் பிடிப்பார் யாருமில்லை. மச்சச் சாப்பாட்டுக்காரர்களுக்குப் பெரிய கஷ்டம் ஆடுகளைப் பிடித்து அவற்றை உணவுக்குப் பயன்படுத்தியதால் அவற்றின் தொகை குறைந்தது. எல்லோரும் ஆட்டுக்கடாக் களையே விரும்பி உண்டதால், ஆடு என்ற இனம் பெருகும் வாய்ப்பு இல்லாது போயிற்று. அந்த ஆட்டுத் தட்டுப்பாடு இன்றளவும் நீடிக்கின்றது.

நான் சைவச் சாப்பாட்டுக்காரன் ஆனதால் எனக்கு ஒரு கஷ்டமும் இருக்கவில்லை. வனவுகளில் பிழுங்கிய முருங்காயும் செவ்வரத்தம் பூவும், வட்டுக்கோட்டைக் கடையில் வாங்கிய வாழைக்காயுமே எனக்குப் போதுமானதாக இருந்தது.

ஆமிக்காரர் வந்தபொழுது ‘‘நீங்கள் என்ன சாப்பிழுகிறீர்கள்?’’ என்று கேட்டனர்.

“வாழூக்காய், முருங்கைக்காய் மற்றும், வேலிகளில் பிடுங் கக்கூடிய காரை, மூல்லை, முசட்டை, பிரண்டை முதலாம் இலைகள்” என்றேன்.

அவர்கள் சிரித்தனர்.

வெள்ளை அரிசிச் சோறும் பருப்புக் கறியும்

நிவாணரம் தரத் துவக்கியபோது நிலமை சீர் திருந்தியது. ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு நேரம் வெள்ளை அரிசிச் சோறும், பருப்புக்கறியும் சாப்பிடுவோம்.

ரோட்டால் போகின்ற பால பசுக்களைப் பிடித்துக் கட்டிப் பால் கறக்கலாம். சிலர் அப்படிச் கறந்துப் பூட்டுத்தனர். சிலர் பசுக்களைப் பிடித்துக் கட்டிப் பால் கறந்து மற்றவர் களுக்கு விற்றனர். அவை பாற்பசுக்களாக நின்றபாவும், மற்ற மாடுகளுக்கு கிடைத்த சுதந்திரம் அவற்றிற்குக் கிடைக்காமல் போய்விட்டது. நான் எந்தப் பசுவையும் பிடிக்கவில்லை. பல மாடுகளைப் பிடித்து வைத்திருந்த ஒருவரிடம் ஒரு பசுவையும் கன்றையும் வாங்கிப் பராமரித்துப் பால் குடித்தேன். அந்தப் பசுவையும் கன்றையும் புல் உள்ள இடங்களாகப் பார்த்துக் கொண்டுபோய் மேய்த்துவருவது எனக்கு நல்ல பொழுதுபோக கும் ஆயிற்று.

குடி வகைகளும் இல்லை: பெரும் பணக்காரர்கள் (அப்படியும் சிலர் இருந்தனர்) தங்களுக்கு வேண்டிய குடிவகைகளை நேரத்துடனே வாங்கி வீட்டில் வைத்திருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குடித்திருக்கலாம். கன் சேகரிப்பவர்களும் சிர் இருந்தனர். அவர்கள் தாங்கள் சேகரித்த கள்ளைத் தாங்களே குடித்திருக்கலாம். அல்லது தமது நண்பர் வாடிக்கையாளர்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டும் இருக்கலாம். ஒன்று, யாழ்ப்பாணத் தில் சாதரணமாகக் காணபது போல, யாரும் குடித்து விட்டு வெறியில் ரோட்டில் ஆடிக்கொண்டு திரிபவில்லை. குடித்து விட்டு ஆடுவதும், சண்டித்தனம் செய்வதும், தங்கள் வீரப் பிரதாபங்களை எடுத்து விளாக்கவதும், மற்றவர்கள் பார்க்கட்டும் என்றுதானே? இப்பொழுது யாருடன் சண்டித்தனம் செய்வது? வீரப்பிரதாபங்களை யாருக்கு எடுத்துச் சொல்வது? வெறும் வேலிக்கும் மரங்களுக்குமா?

இன்னும் ஒன்று. நாங்கள் எல்லோரும் அப்பொழுது 'ஆயிப்' பயத்தில் இருந்தோம். எந்த நேரமும் ஆயி வரலாம். குடித்து விட்டு சந்தியில் ஆடிக்கொண்டு நிற்கும் பொழுது ஆயி வந்து விட்டால்...?

வைத்திய வசதிகள்

சித்தன்கேணியில் இருந்து டாக்டர் சதாசிவம் வைத்தியம் செய்தார். அவர் பல இடங்களுக்கும் சென்று நோயாளரைக் கவனித்துக்கொண்டார். எனது உறவினர் ஒருவருக்குக் கடும் சுகவிழை கண்டது. அந்த டாக்டர்தான் கவனித்துச் சுகப்படுத் திணார். பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளரான டாக்டர் பிரசாத் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் இருந்து இலவச வைத்திய சேவை செய்தார். அந்த இரண்டு டாக்டாகளும் இல்லை என்றால் பலர் நோய்வாய்ப்பட்டே இறந்திருப்பர்!

கோண்டாவில் நிவாரண நிலையத்திற்கு ஒரு டாக்டர் வருவார். அவர் நோயாளரைப் பார்வையிட்டு எழுதும் மருந்துகள் களஞ்சியத்தில் இருந்தால், கொஞ்சம் கிள்ளித் தருவார்கள் ஒவ்வொரு முறையும் புதுப்புது டாக்டராக வருவார். மருந்துகளும் அப்படித்தான். பொன்னாலைக்கு ஒரு டாக்டரும் வருவதில்லை. நாங்கள் மருந்தின் பெயரைச் சொன்னால், அந்த மருந்து களஞ்சியத்தில் இருந்தால், கொஞ்சம் கிள்ளித் தருவார்கள். சிலர் நோயைச் சொல்லிக்கூட மருத்தாளரிடம் இருந்து மருந்து வாங்கிக் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள்!

சென். பற்றிக்ஸ் கல்லூரியிலும் நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் தங்கியிருந்தனர் என்று பின்பு அறி ந் தேன். வண. பிதா ஜெயசீலன், வண. பிதா ஆனந்தகுமார் அகியோர் அங்கிருந்த வர்களது நலனைக் கவனித்தாலும், அவர்கள் போதிய வசதிகள் இன்றியும், பயத்திலும் மிகவும் துன்புற்றனர். ராணுவம் வருவதற்கு முன்பு ராணுவம் வந்த ரொழுதோ — அவர்கள் அடித்துக் கொண்டு முன்னேறிய ஷல்களில் ஒன்று அகதிகள் மத்து வில் விழி, அந்த இடத்திலேயே பலர் சரி! இருந்தவர்கள் இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்தனர். பிறது ராணுவம் வந்து எல்லோருக்கும் உலர் உணவுப் பொருட்கள். பிஸ்செற் வகைகள் சொக்லெற் வகைகள் எல்லாம் வழங்கிற்று.

டாக்டர் ஏபிரகாம் அங்கிருந்தவர்களுக்கு வைத்தியசேவை செய்தார்.

பொழுது போக்கு

அந்த நாள்களில் பொழுதே போகாது. என் மனவிக்குச் சமையல் வேலையாவது இருந்தது. எனக்கு ஒரு வேலையும் இல்லை, இரவல் வாங்கிய மாட்டை மேய்ப்பதைத் தவிர.

நல்லவேளையாக எனது சகோதரி வீட்டில் ஒரு சிறிய நூல் நிலையம் இருந்தது. அதில் இருந்த ஆங்கில நூல்களையெல் வாம் எடுத்து தூசுதட்டி, வாசித்தேன். அந்த நூல்களை வாசிக்கும் கடைசி ஆன் நானாக்தான் இருக்கும். இனி அந்த ஆங்கில நூல்களை யார் வாசிக்கப் போகிறார்கள்? சில முன்பு வாசித்தவை, சில வாசியாதவை. ஒரு பெரிய இடத்திலிருக்குப் பின்பு வாசிக்க, இப்பொழுது எல்லாமே புதியணவாக சுவையாக இருந்தன.

எவ்வளவு நேரம் என்றுதான் புத்தகங்களை வாசிப்பது? தொடர்ந்து வாசிக்க கண்ணும் இடம்தராது. அதில் அர்த்தமும் இல்லை என்று பட்டது. ஒரு மார்க்கமும் இன்றி, தொடர்ந்து பல வருடங்கள் ஒரு தீவினுள் அடைபட்டு கிடக்கப் போகின்றவன், கதைப் புத்தகங்களை வாசித்து என்ன செய்யப் போகின்றேன்?

இந்தியாவின் முதலாவது பிரதமராக இந்த பண்டிட ஜவஹர்கலால் நேரு சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் பல முறை சிறைசென்றவர் சிறையில் இருந்த காலத்தில் பல அரிய நூல்களை வாசித்து GLIMPSES OF WORLD HISTORY (உலக சரித்திரக் காட்சிகள்), DISCOVERY OF INDIA (இந்தியாவை மீளவும் கண்டுபிடித்தல்), ‘எனது கூயசாலைம், பேன்ற பல அருமையான நூல்களை எழுதினார். அவர் சிறை வாசத்தைத் தனக்கும் இந்திய நாட்டிற்கும் சாதகமாகப் பயன் படுத்திக்கொண்டார். அவர் சிறை வைக்கப்பட்டிருக்காவிட்டால் அவா அந்த நூல்களை எழுதியிருப்பாரோ தெரியாது. அந்த மனக் கட்டுப்பாடும், உறுதியும், விடாழுமைற்சியும் ஏல்லோருக்கும் வருமா? நானும் ஒரு எழுத்தாளன். ஒரு வரிசுட எழுதவில்லை.

வெளியே சென்று உலகத்தைப் பார்க்கலாம் என்றால், உலகம்தான் இல்லையே! சிலவேளைகளில் சித்தங்கேணியில் இருந்த டாக்டர் வீட்டிற்கு சொக்கிளில் சென்று வருவேன், வழியில்

எவ்வரையும் சந்திக்காமலே! அப்படிச் சந்தித்தாலும் ஒரே பழ கிப்போன முகங்கள். எதைப் பேசுவது? அநேகமாக நிவாரண நாள்களில்தான் ரோட்டில் மனிதர்களைக் காணலாம்.

சிறுவயதின் வயலுக்குப் போய், ஒரு மைல் தூரத்தில் உள்ள பாடசாலைக்குச் சென்று, நண்பர்களுடன் விளையாடி, சண்டை கள் பிடித்து, புழுதி அளைந்து இயற்கையுடன் இழைந்து வாழ்ந்தவன். பல்கலைக்கழகம் சென்ற பிற்பாடு கட்டடங்களும், அறைகளும், கதிரை மேசைகளும், புத்தகங்கள் பேப்பர்கள், பேனாக்களும்தான். இயற்கையோடு இருந்த தொடர்புகள் அறுந்துவிட்டன. இப்பொழுது மீண்டும் அந்தத் தொடர்புகளைப் புதுப் பிக்க வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறது.

மாலை வேளைகளில் பக்கத்தில் உள்ள பிள்ளையார் கோவில் வீதிக்குச் சென்று, வயல் வெளியைப் பார்த்தபடி நிற்பேன். சங்கரத்தைப் பத்திரகாளி கோவில் வரை இரண்டு மைல் தூரம் கரும் பச்சைக் கடலாக அலையடிக்கும் நெற்பயிர்கள்.

பல இனப் பறவைகள். பெரியனவாய், சிறியனவாய், வண்ணவன்னைமாய், இறகுகளை அடித்துக் கொண்டு, வானவெளியில் நீந்திக்கொண்டு, விழுகங்கள் அமைத்துக் கொண்டு, திடீரென்று இறங்கி நெற்பயிர்களில் மறைந்துவிடும். பின் வயலில் இறங்கி உள்ள பூச்சி புழுக்களைத் சாப்பிட்டுவிட்டு, சொல்லி வைத்தாற் போல, ஒரே நேரத்தில் மேலெழுந்து, பறக்கும்போதே விழுகம் அமைத்துக்கொண்டு மறைந்துவிடும். கூட்டம் கூட்டமாக, நாள்முழுவதும் இதே காட்சி. காலையில் எங்கிருந்தோ படை திரண்டு வரும். மாலையில் மாயமாய் மறைந்துவிடும். இவை எங்கிருந்து வருகின்றன? எங்கே போகின்றன? ஒருவருக்கும் தெரியாது!

நெற் கதிர்கள் முற்றிய பின்பு, அவை மணிமணியாய் வரம் புகளில் தலை சாய்த்துக் கிடக்கும்போது, அவற்றை மிதிக்காமல், காலை எட்டி வைத்து வரம்பில் நடப்பதே ஒந்தனி ஆனந்தம். அந்த நெல் மணிகளைத் தின்ன வரும் பறவைகளோ அனந்தம்! அட்டா! இந்த அழகுகளையெல்லாம் இத்தனை வருடங்களாக ரசிக்காமல் விட்டு விட்டேனே! இந்தப் பறவைகள் வருடம் வருடம் இப்படி வருகின்றனவா? அல்லது இந்த ஆண்டு மட்டும்தான் வந்திருகின்றனவா, மனிதர்கள் இல்லாததால்?

மனிதர்கள் இல்லாத சுதந்திரமான சூழ்நிலையில் ஆடு, மாடுகள் எப்படி வாழ்கின்றன என்பதையும் உன்னிப்பாகக் கவனிப்பேன். ஆடுகள் தனித்தோ, வெளி இடங்களுக்கோ வருவது குறைவு. வளவுகளுக்குள்ளும் பற்றைகளுக்குள்ளும் மறைந்து நின்றுதான் அவை வாழும். இருந்தாலும் அவற்றில் சுகந்திரம் வெகு விரைவிலேயே முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. மனிதர்கள் அவற்றை அடித்து தின்றுவிட்டனர். எஞ்சியவற்றை நாய்கள் குதறின. யாழ்ப்பாணத்தில் ஆடுகளே இல்லாத நிலை வந்து விட்டது.

மாடுகளும் தனித்துத் திரிவதில்லை. கூட்டம் கூட்டமாக பட்டியாகத்தான் அவை வாழும். காலையில் மேயப் போகும் பொழுது ஒரு பெரிய ஏருது முன்னால் போகும்.

அதுதான் அந்தக் கூட்டத்தின் தலைவன். மற்ற ஏருதுகள் நாம்பன்கள், பசுக்கள், கன்றுகள், எல்லாம் அதனைப் பின் தொடரும். மாலையில் குளத்தில் தண்ணீர் குடித்துவிட்டு மீழும் பொழுதும், அதே ஒழுங்கு. இடையில் சில மாடுகள் நின்றுவிட்டால், பெரிய மாடுகள் திரும்பிப்போய் அவற்றையும் கூட்டிக் கொண்டுவரும். கண்ட கண்ட இடங்களிலெல்லாம் அவைபடுத்து நித்திரை செய்வதில்லை.

குடிமனையில் அல்லது அதன் அயலில் உள்ள ஓரிடத்தில் ஒன்றுகூடும். சிறிது நேரம் அசைபோடுதல், செல்லம் கொஞ்சதல், குசலம் விசாரித்தல் எல்லாம் நடைபெறும்.

அந்த நேரந்தில், புதிதாகப் பிறந்த இளம் கன்றுகள் புள்ளுப் போல பறந்து மேச்சல் நிலம் முழுவதையும் சுற்றிவருவது கண்கொள்ளக்காட்சி! இந்த துவங்கியதும்தான் படுக்கை. அதற்கும் விழுகம் அமைத்து பெரிய ஏருகதுள் வெளிப்புறத்திலும் சிறிய மாடுகள், பசுக்கள், கன்றுகள் உட்புறத்திலுமாக பாதுகாப்பாக படுத்துக்கொள்ளும். மாடுகள் சண்டை பிடித்ததை நான் கண்டதே இல்லை. என்ன ஒழுங்கு, என்ன கட்டுப்பாடு! என்ன ஒற்றுமை!

கிராமத்தில் உள்ள எல்லா மாடுகளும் ஒரு இடத்தில் பட்டி சேர்வதில்லை. அராவி புல்வெளிகள் நிறைந்த கிராமம் என்று முன்பே கூறியிருக்கின்றேன். புல் உள்ள இடங்களிலெல்லாம் ஆங்காங்கே இப்படிபான ஒழுங்கு முறைகளுடன் அவை பட்டி சேரும்.

இந்த மாடுகளை மனிதன் பிடித்துக் கட்டுகிறான், காய் ஏக்கிறான் - கொஞ்சம் கூட இரக்கம் இல்லாமல் உடல் முழுவதும் குறி சூடுகிறான். வண்டியில் பூட்டி அடிக்கிறான். மனிதனுக்காக உழைத்து, உழைத்து ஒடாகிவிட்ட மாடுகளை, கடைசியில் இறைச்சியடித்துச் சாப்பிடுகிறான்!

தாய்மாரது பாலை முழுக்கப் பருகிய கண்றுக் குட்டிகள் கிச்சிக்கெவளிறு வளர்ந்து. ஆறு மாதங்களில் தாய்ப் பசுக்களின் பருமணையும் உயரத்தையும் எட்டிப் பிடித்தன. திரும்பி வந்த மனிதர்கள், தங்கள் பசுக்கண்றுகளை அடையாளம் காண்மாட்டாது வியந்தனர். நன்றாகக் கொழுத்த மாடுகள் சில, மனிதர்களைக் கண்டதும் கடற்கரைக்கு ஓடிவிட்டன. மனிதர்கள் அவற்றைப் பிடிப்பதற்கு மிதி வெடிகளையும் பாராது கயிறுகளுடன் கடற்கரை முழுவதும் ஓடித்திரிந்தனர்.

இளமையில் நான் நீச்சல் அடித்து மகிழ்ந்த ராசக்குளம், பந்தடித்து விளையாடிய மாவத்தை விளையாட்டு மைதானம், திருவிழாப் பார்த்த கோவில்கள், நாங்கள் நண்பர்கள் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து, கல்லும், மண்ணும், மரமும் சுமந்து கட்டிய வாசிகசாலை, நான் படித்த பள்ளிக்கூடங்கள் எல்லாவற்றையும் சுற்றிப் பார்ப்பேன்.

ஏக்கங்கள்

அந்தக் காலத்தில் இந்தச் சரஸ்வதி சனசமூக நிலையத்தில் தான் நானும் நண்பர்களும் இருந்து பேசவோம். எங்கள் இளமைக் காலத்தின் கணிசமான பகுதி இந்த இடத்தில்தான் கழிந்திருக்கிறது. 1987 ஆம் ஆண்டு இந்திய அமைதிப்படை பலாலியில் இருந்து யாழ்பாண நகரை நேர்க்கி முன்னேறியது. அப்பொழுது அந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் எல்லோரும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுன் ஏனைய பகுதிகளுக்கு ஓடினார்கள்.

அராலியில் நிறையச் சனம். எனது பழைய சினைகிதர்தார்கள் எல்லாம் வந்திருந்தனர். இந்த வாசிகசாலையில் இளைஞர்கள் ஒரு பக்கத்தில் இருக்க, நாங்கள், வெள்ளிப் பனித்தலையர்கள் இன்னொரு பக்கத்தில் இருந்து பழைய நினைவுகளை ஆசைபோடுவோம். ஒரு மாதம் போனது தெரியவில்லை. ஒரு நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு, நண்பர்களுடன் அளவளாவ வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கின்றதே! இந்த இன்பம் சற்று நீடிக்காதா என்று

கூட உள்ளுக்குள் நினைத்து ஏங்கியதுண்டு. அவர்களில் ஒருவர்கூட இன்று இல்லையே! நான் ஒருவன் மட்டும்தான் நிற்கிறேன் தனிமரமாக!

இந்தச் சரஸ்வதி மகா வித்தியாலயத்தில் தானே நான் நாடகங்கள் நடித்தேன்! இவ்வளவு கட்டிடங்கள் அப்பொழுது இங்கில்லை. இரண்டு தென்னோலை மண்டபங்கள். சாந்துத்தரை. மேடையும் கிடையாது. பள்ளிக்கூட வாங்குகளையே அடுக்கி விட்டு, அதில் ஏறி நின்று நடிப்போம்.

1954 ஆம் ஆண்டில் இருந்து 1974 ஆம் ஆண்டுவரை இருபது வருடாலம் ஆண்டுக்கு ஒன்றாக இருபது நாடகங்களை எழுதி அரங்கேற்றினேன். எங்கள் ஊரவர்கள் வந்து, அவற்றைப் பார்த்து எங்களை ஊக்குவித்தனர். அதனால்தானே நான் நாடகத் துறையில் காலான்றினேன்?

நாடகம் மட்டுமா நடித்தோம்? தேவீர், சிற்றுண்டி, சாப்பாடு... எல்லாம் நண்பர்களே தயாரிப்பார்கள். நாடகம் நடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுதே, இன்னொரு பக்கத்தில் கறியும் சாம்பாரும் கமகமக்கும். நாடகம் முடிந்ததும் எல்லோருக்கும் விருந்து. ஒவ்வொரு வருடமும் மூன்று நாள் விழாவாகக் கொண்டாடுவோம் நாடகத்தை. முதல் நாள் நாடகத்திற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்தல். இரண்டாம் நாள் நாடகம். மூன்றாம் நாள் எடுத்த பொருள்களைத் திருப்பி ஒப்படைத்தல், மீட்டல், விமர்சனம், ரசிப்பு, சிஸிப்பு.

என்னோடு நாடகங்கள் நடித்த நண்பர்கள் எங்கே? நான் உருவாக்கிய கலைஞர்கள் எங்கே? எங்களுக்கு ஆதரவு அளித்த ஊர் மக்கள் எங்கே? எல்லோரும் எங்கே? எங்கே? எங்கே? எனது நண்பர்களே! ஊரவர்களே! நீங்கள் திரும்பி வரமாட்டார்களா?

பனையும், தென்னையும், வேம்பும், புளியும், பூவரசும், விளாத்தியும், இலந்தையும் தானே எஞ்சி நிற்கின்றன. எனது பிறந்த மண்ணே! நீ காடாகப்போகின்றாயா? ஓ என் இனிய யாழ்ப்பாணமே! நீ கடாகப் போகின்றாயா?

பொழுது போகாது. அசையாது நிற்கும்! பாறாங்கல்லாக அழுத்திக்கொண்டு நிற்கும்! நெஞ்சு கணக்கும். கண்கள் பளிக்கும். ஒவென்று கதறி அழவேண்டும் போலிருக்கும். சோகத்தில் நடை சோர வீடு நோக்கி நடப்பேன்.

கோவில்கள் நிலை

கோவில்கள் எல்லாம் பூட்டிக் கிடந்தன. நான் பல ஊர்களுக்குப் போயிருக்கிறேன். எல்லாக் கிராமங்களின் கோவில்களும் பூட்டியே கிடந்தன. எந்த ஊரின் எந்தக் கோவிலிலாவது பூஜை நடந்ததாக எவரும் சொல்லவில்லை. பூட்டிக்கிடந்த கோவில்கள் சுத்தமாக இருத்தன. திறந்து கிடந்த கொட்டகைகள் எல்லாவற்றையும் நாய்களும், மாடுகளும் அசுத்தப்படுத்தின. மாடுகள் மழைக்கு ஒதுங்கியதால் எங்கும் கால் வைக்க இடமில்லாமல் சாணம்.

சில ஐயர்மார்களும் நிவாரணம் வாங்க வந்தனர். ஆனால் அவர்கள் எந்தக் கோவிலிலாவது பூஜை செய்தார்களா என்பது எனக்குத் தெரியாது. நான் அந்த ஆறுமாத காலத்தில் ஒரு முறை சூட ஆலய மணி ஒசையைக் கேட்கவில்லை. ஐயர்மார் பூஜை செய்தாலும் பூஜைக்கு வேண்டிய அரிசி, பழம், பாக்கு, வெற்றிலை, கற்பூரம், சாம்பிராணி ஆதியாம் பொருள்களையார் கொடுப்பார்கள? மனிதர்களுக்கே சாப்பிட அரிசி இல்லாதபோது, சுவாமிக்கு நெடேத்தியம் வைக்க யார் கொடுப்பார்கள் அரிசி? இனி நித்திய பூஜை செய்வதற்குக் கோவிலுக்கு வருமானம் என்ன? வருமானம் இந்தாலும் பூஜைக்கு வேண்டிய பொருள்களைக் கடையில் (ஒரே ஒரு கடைதானே) வாங்க முடியாது,

எங்கள் ஊரில் அம்மன் கோவில் பிரசித்தமானது. ஊரின் கிழக்கு எல்லையில் கிராமத்தின் காவல் தெய்வமாக அமர்ந்திருக்கிறார்கள் அம்பாள். மூன்றால் வயல்வெளி அகற்கு அப்பால் கடல். கோவில் வாசலில் நின்று பார்த்தால் தெற்கில் வேலனை, மண்ணெட்டிவுகளும், கிழக்கில் யாழ்ப்பாண நகரமும் தெரியும். இரவு நேரத்தில் யாழ்ப்பாண நகரத்து மின் விளக்குகள் வரிசை வரிசையாக மின்னி மின்னி கண்சிமிட்டும்.

பத்து நாள்கள் திருவிழா. ஒவ்வொரு நாளும் மேளம், சின்னமேளம், சாத்துப்படி, சப்பறம், வானவேடிக்கைகள் என்று கோவில் அமர்க்களப்படும். எந்த நேரமும் சனக்கூட்டம். இப்பொழுது கோவில் பக்கம் போகிற போதெல்லாம், என்ன மாதிரிக் கலைப்பாக இருந்த இடம் இப்படி வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறதே என்று எங்குவேன்.

1981 ஆம் ஆண்டில் ஒருநாள் சங்காபிஷேக தினம். இரவுத் திருவிழா. கோவிலில் மேளச்சமர நடந்துகொண்டிருக்கின்றது.

பல மேளங்கள் காத்திருக்கின்றன. வாசலில் சிகரம், மின்விளக் குகள். கோவிலின் உள்ளேயும் வெளியேயும் சனக்கட்டம். வாணங்களும் காத்துக் கிடக்கின்றன.

அந்த ஆகாச வாணங்களைக் கொளுத்தினால் ரொக்கெட்டுகள் போல (அவற்றிற்கு ஆங்கிலப் பெயர் ரொக்கேட்தான்) அவை வானைக் கிழித்துக்கொண்டு மேலேறும்.

அதிர்ச்சி ஏற்படுத்திய தீச்சுவாலை

கிழக்கே யாழ்ப்பாண நகரில் ஒரு தீச்சுவாலை தெரிகின்றது. அந்தப் பெரு நெருப்பின் நாக்குகள் பயங்கரமாக மேலே மேலே பாய்கின்றன. கோவில் வாசலில் மக்கள் எல்லோரும் கூடிநின்று பார்க்கிறார்கள். என்ன இது? என்ன நடக்கிறது? அப்பொழுதான் சிலருக்கு முதல் நாள் இரவு யாழ். நகரில் கடைகளும் மார்க்கெட் கட்டிடமும் ஏரிக்கப்பட்டது, ஞாபகம் வருகின்றது. அதன் தொடர்ச்சியா இது?

என்னவும் நடக்கலாம், எதுவும் நடக்கலாம், வேவியே பயிரை மேடுப்பொழுது. ஓவ்வொருவராக வீடுநோக்கி ஒடுகின்றனர், சொல்லிக்கொள்ளாமலே. மேளக்காரர்களும் மேளத்தைச் சுருட்டிக்கொண்டு ஒடுகிறார்கள். வாணக்காரர்கள் வாணங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு ஒடுகின்றனர். கோவிலடி வெறிச்சோடிப் போகின்றது. ஐயர் சூட ஒடியிருப்பார். கவாமிதான் மிச்சம்!

அன்று யாழ். நூல் நிலையம் ஏரிந்தது. இன்று யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் ஏரிகிறது! யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு முழுவதும் ஏரி யப்போகின்றது என்பதற்கு நூல்நிலைய ஏரிப்பு ஒர் அறிகுறியோ?

போராளிகள்

போராளிகள் (விடுதலைப் புலிகள்) எங்கும் நின்றனர். நாங்கள் அராலிக்குப் போய்ச் சேர்ந்த அன்று அங்கு நின்றனர். ஆனால் என்னைச் சந்திக்கவில்லை. பின்பு சந்தித்த பொழுது கேட்டார்கள் “ஏனையா போரேல்லை!”

“நாங்கள் போக முயன்று, போகமாட்டாமல் திரும்பி வந்து விட்டோம்” என்றேன். சரி என்று ஏற்றுக்கொண்டனர்.

எங்கள் ஊருக்கு வந்து போவார்கள். குறிப்பாக இன்ன விட்டில்தான் தங்குவது என்றில்லை. எல்லா வீடுகளிலும் தங்கி யிருப்பார்கள். தாங்களே சமைத்துச் சாப்பிடுவார்கள். எங்கவிடம் ஒரு உதவியும் கேட்பதில்லை. ஒரு நாள் சில போராளிகள் என்னிடம் “சாப்பாடு சமைச்சுத் தாறியளா ஐயா?” என்று பகிடியாகவோ மெய்யாகவோ கேட்டார்கள். “எங்களுக்கே எங்களால் சமைக்க முடியவில்லை உங்களுக்கு எப்பிடித்தமிழ சமைச்சுத் தாறது?” என்று சிரித்தேன். “நாங்கள் சும்மா கேட்டம் ஐயா.” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

ஆமிகாமத்திற்குள் வந்து பரவுவதற்கு முன்பு ஒரு நாள், வேலணைத் தீவுப் பக்கத்தில் இருந்து கடும் துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தங்கள் கேட்டன. அதைத் தொடர்ந்து பலாவியில் இருந்து அராலிக்குச் சரியான ஷல்லடி. இரவு முழுவதும் பரா வைட் போட்டுப் போட்டு ஷல்லடித்தார்கள். ஷல்லடிக்கு அதிகம் பழக்கப்படாத அராலி வாசிகள் எல்லோரும் பதறிப் போயினர். யாழ்ப்பாண நகரில் பல வருடகாலமாக ஷல் மழையில் வாழ்ந்த எனக்கு அது சர்வசாதாரணம். நான் பதறி தப்படவில்லை. படுக்கை அறையை விட்டு வெளியே வரவும் இல்லை. ‘புலிகள் வேலணைக்குள் புகுந்து சில ஆமிக்காரரைச் சுட்டுவிட்டார்கள்’ என்று அடுத்த நாள் இலங்கை வாளெனாலி அறிவித்தது.

நான் போன கிராமங்களில் எல்லாம் போராளிகளைக் கண்டிருக்கிறேன். அங்கேயும் அவர்கள் வந்து வந்து போவதாகத் தான் அந்தந்த ஊரவர்கள் கூறினர். நாங்கள் நிவாரணம் வாங்கப் போகும் பொழுதும் வழியில் புலிகளைச் சந்திப்போம். அவர்கள் ஒருநாள்கூட எங்களை நிவாரணம் வாங்கப் போக வேண்டாம் என்று மறித்ததில்லை. வாங்கிவரும் நிவாரணத்தில் தங்களுக்குப் பங்கு தரும்படி கேட்டதும் இல்லை.

படையிருக்கு என்னவோ பொதுமக்கள் மீது சந்தேகம், தாங்கள் வழங்கும் உலர் உணவுப் பொருள்களை அவர்கள் புலிகளுக்குக் கொடுக்கிறார்கள் என்று. பொதுமக்கள் பலரைத் தனி இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று அது பற்றி விசாரித்திருக்கிறார்கள். எனது நண்பர் ஒருவரையும் அப்படிக் கேட்டிருக்கிறார்கள். அவருக்கு ஆங்கிலமும் சிங்களமும் நன்றாக பேசவரும்.

‘நீங்கள் தருகின்ற இந்த நிவாரணம் எங்கள் சாப்பாட்டிற்கே காணாது. நீங்கள் எங்களுக்கு சம்பளம் பென்றுள்ள எதுவும் தரவில்லை. அப்படித் தந்திருந்தாலும் கூட, உணவுப் போருள்

களை வாங்க முடியாது. இந்த லட்சணத்தில் இதைப் புலி கணக்கு கொடுக்கிறோமா? எப்படிக் கொடுக்கமுடியும்?" என்று ஒரு போடு போட்டாராம். வாயடைத்துப் போனார்களாம். என்னிடம் ஒரு நாளும் ஒருவரும் இதுபற்றிக் கேட்கவில்லை.

எனக்குச் சிங்களம் தெரியும். ஆனால் அதை நான் அன்றல்ல இன்றும் காட்டிக்கொள்வதில்லை. அதற்குப் பல காரணங்கள்: நான் சொல்ல விரும்பியதை என்னால் ஓரளவு திருப்திகரமாகச் சொல்ல முடியுமே தவிர, அவர்கள் பேசுகின்ற சிங்களமென்ன எனக்கு விளங்காது. சிங்களம் பேசத் துவங்கினால் சாதாரண ராணுவத்தினர் கூட கண்டபடி கேள்விகேட்டு வாயைப் பிடிக்குவார்கள். சிலவேளைகளில் சங்கடத்திலும் மாட்டிவைத்து விடுவார்கள். அராவிக்கு ஆழி வந்தபோதுகூட கமாண்டர், உதவிக் கமாண்டர். கப்டன் தரத்தில் உள்ளவர்கள் மட்டுமே வந்து-மயியாதையாக ஆங்கிலத்தில் பேசினர்.

சம்பளமும் பென்ஷனும்

யாழ்ப்பாணத்தில் ஆங்காங்கே சில பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. பெயர் கொடுத்த ஆசிரியர்களுக்க் கெல்லாம் ஒவ்வொரு பாடசாலை போடப்பட்டது. அந்தப் பட்டியலில் இருந்து, வலிகாமத்தில் அப்பொழுது கிட்டத்தட்ட ஐம்பது ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று அறிந்துகொண்டேன். இரண்டு நாட்கள்தான் பாடசாலைகள் நடைபெற்றன. அதன் பிறகு நடத்த முடியவில்லை. ஆனால் அடுத்த மாதம், பெயர் போட்ட ஆசிரியர்கள் எல்லோருக்கும் மாதம் ஐயாயிரம் ரூபாய்ப்படி மூன்று மாதச் சம்பளம் வழங்கப்பட்டது. பெயர் கொடுக்காத ஆசிரியர்களுக்கு ஒன்றும் இல்லை. ஆசிரியர் அவ்வாத வேறு அராங்க ஊழியருக்கும் சம்பளம் வழங்கப்படவில்லை!

அப்பொழுது யாழ்ப்பாணத்தில் மூவாயிரம் பேர்வரை இருந்திருப்பார்கள் என்பது எனது மதிப்பீடு. அதில் ஐந்நாறு பேராவது பென்ஷன் காரராக இருப்பார்கள். எங்கள் பெயர்களை எல்லாம் மாதகல் நிவாரண நிலையத்தில் பதிந்து கொடுத்தோம். பெப்பிரவரி மாதத்தில் ஐனவரி மாதப் பென்ஷன் வழங்கப்பட்டது. அரைவாசிப் பேருக்குத்தான் பென்ஷன் வந்தது. மற்றவர்கள் ஏமாந்தார்கள். எங்கள் ஊரவர் எல்லருக்குமே பென்ஷன் வரவில்லை! எங்கள் பெயர் விபரங்களை மறுபடியும் எழுதுக் கொடுத்தோம். ஆனால் பெப்ரவரி மாதமும் பழைய படியலிலேயே வந்தது. அந்தப் பென்ஷன் சொடுப்பனவுக்குப்

பொறுப்பாக இருந்த சிலில் அதிகாரி நல்ல மனிதர் “உங்களுடைய அவல நிலையும் அங்கலாய்ப்பும் எனக்கு நல்லாய் விளங்குது. நான் கட்டாயம் அடுத்த மாதம் உங்களுக்கு பெண்ணென் வரச்செய்வேன்!” என்று சொல்லியிருந்தார். பாவம்! அவர் என்ன செய்யமுடியும்? கொழும்பில் இருந்து பெண்ணீசு பட்டியல் வந்தால் தானே?

பெண்ணை நம்பித் தங்கியவர்களில் பாதிப்பேர் பெரும் அவலத்திற்குள்ளாயினர். மனைவிக்குச் சம்பளம் கிடைத்தால் நான் தப்பிக்கொண்டேன். நிலமை அப்படியே, நீடித்திருந்தால் எங்களுக்குப் பெண்ணே வந்திராதோ?

அருவி வெட்டு

கொட்டும் மழையில் மக்கள் இடம் பெயர்ந்தாரிகள். மக்களும் போக, மழையும் போய்விட்டது. நவம்பர் டிசம்பர் இரு மாதங்களும் ஒருதுளி மழை இல்லை. மாடுகள் வேறு நெல்லை அழித்துக் கொண்டிருந்தன. நிவாரணமும் வருகிற வழியாக இல்லை. ‘இந்த நெல் விளைந்தாலாவது சாப்பிடலாமே’ என்று ஏங்கிணோம். நல்லவேளையாக தைப்பொங்கலுடன் நல்ல மழை பெய்தது. அதனால் மாடு தின்றதுபோக, எஞ்சியுள்ள வயல்கள் எல்லாம் விளைந்தன. அராவி பெரிய வயல் வெளிகள் உள்ள கிராமம் ஆதலாலும், வளவுகளில் நிறையப் புலி இருந்ததாலும் மாடுகளால் எல்லா நெற்பயிரையும் தின்று முடிக்க முடியவில்லை. ஆனால் விளைந்த நெல்லை வெட்டி எடுக்கத்தான் ஆட்கள் இல்லை. இருந்தவர்கள் எல்லாம் வயோதிபர்கள், நோயாளிகள், பெண்ணீசுகாரர்கள்.

எஞ்சியிருந்த நெல்லை வெட்டி எடுத்திருந்தாலே, பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களுக்குச் சோறு போட்டிருக்கலாம். மக்கள் எல்லாம் பட்டினிகிடக்க, இந்த நெல் மணிகள் எல்லாம் வீணே நிலத்தில் உதிர்ந்து போகின்றனவே என்று வயிறெரிந்தோம். அப்படி வீணாகப் போய்விட்டன என்றும் சொல்ல முடியாது. மாடுகள் நெல் மணிகளையும் வயிறு முட்ட உண்டன. அதனால் சில இறந்து விட்டன. சூருவிகள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து நெல் மணிகளைப் பொறுக்கின.

எனக்கு பள்ளிப் பராயத்தில் வயல் வேலை செய்து பழக்கம்; அதன் பின்பு நான் வயலில் இறங்கியதில்லை. எங்கள் கண்முனைால் நெல்மணிகள் மண்ணோடு மண்ணாகப் போவதைக்காண

என்னவோ செய்தது. நிவாரணம் தொடர்ந்தும் கிடைக்கும் என்பது என்ன நிட்சயம். அடித்த வருடம் நெல் விளையப்போ வதும் இல்லை. இந்த நெல்லை வெட்டி வைத்தால் கடைசி ஒரு வருடத்திற்காவது வயிறாரச் சாப்பிடலாமோ!

எனது உறவினர் சிலருடன் கூட்டுச்சேர்ந்து, எனது சொந்தக்காரர் சிலரது வயல்களை வெட்டி, கொஞ்ச நெல் சேர்த்தேன். பத்துப் புசல் வரவேண்டிய இடத்தில் ஒரு புசல் தேறியது. இருந்தாலும் சேர்த்த நெல் ஒரு வருட சாப்பாட்டிற்குப் போதும் என்ற திருப்தி. உடல் வலு உள்ளவர்கள், கமவேலை செய்து பழக்கப்பட்டவர்கள், இன்னும் சூடுதலாக வெட்டிச் சேர்த்தார்கள். இடையில் வயல் சொந்தக்காரர்கள் வந்துவிட்டதால், நாங்கள் வெட்டி வைத்த நெல், அவர்களுக்கு விதை நெல்லாகப் பயன்பட்டது.

மீண்டும் வந்தது ராணுவம்

அருவி வெட்டி முடியராணுவமும் வந்தது. இம்முறை அவர்கள் திரும்பிப் போவதற்கு வரவில்லை. வலிகாமம் முழுவதிலும் ஒரே காலத்தில் பரவிநின்று தேடுதல் நடத்தவே வந்தனர். ரோட்டுக்கள், வளவுகள், வயல்கள், வெளிகள் எல்லா வழியாலும் ஏக காலத்தில் வந்தனர். அவர்கள் வந்த நேரத்தில். நானும் மனனவியும் எங்கள் உறவினரான இன்னொரு தம்பதியினருடன் எங்கள் வீட்டு முன் போக்கின் கீழ் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

அவர்கள் வந்தவிதம் எமக்கு அச்சுடுவதாக இருந்தது. அவர்களுக்கோ எங்களைக் கண்டதும் சந்தோசத்தில் முகம்மலர்ந்தது, வெறும் வளவுகள் வீடுகளையும், மரந்தடிகள் ஆடி, மாடுகளையும், மட்டும் பார்த்துக்கொண்டு வந்தவர்களாயிற்றே! மனிதர்களைக் கண்டால் சந்தோசம் வராதா?

எங்களைக் கண்டதும் அந்தப் படையை நடத்தி வந்த அதிகாரி திரும்பி நின்று படையினருக்கு ஏதோ சொன்னார். வேறென்ன? “இங்கே மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள்” என்று சொல்லியிருப்பார். சொல்லியிட்டு கேற்றடிக்கு வந்தார். நானும் எழுந்து போனேன்.

“ராணுவத்தினர் உங்கள் வளவுகள் வீடுகளுக்குள் வரமாட்டார்கள். உங்களுக்கு அனாவசிய தொந்தரவுகள் தரமாட்டார்கள், வந்தால் எங்களுடன்தான் வருவார்கள். நாங்கள் உங்கள்

பிள்ளைகளைக் கைது செய்யமாட்டோம். எல்.ரி.சி மட்டும் தான் எங்களுக்கு வேணும்!''என்று சொல்லி புன்னகைத்தார்: பதிலுக்கு நானும் புன்னகைத்தேன்.

அராவி சரஸ்வதி மகாவித்திபாலயத்தில் தான் தங்கல். அங்கு இடம் போதாமையால் பக்கத்தில் உள்ள வீடுகளிலும் குடியேறி னர். ஆறுமணிக்குப் பிறகு ஒருவரும் வெளியே செல்லக்கூடாது என்று ஒடர் போட்டனர், அவ்வளவு காலமும் சுதந்திரமாக உலாவித் திரிந்த எங்களுக்கு.

கிட்டத்தட்ட ஒரு மாத காலம் ராணுவத்தினர் வலிகாமத் தில் நின்று தேடுதல் நடத்தினர். உடைக்கப்பட்ட வீடுகளின் உடைக்கப்படாத அழறகளையெல்லாம், உடைத்து உடைத்து சல்லடை போட்டுத் தேடினர்.

சில ராணுவத்தினர் எண்ணிடமும் வந்து கதை பேசினர். சாதாரண ராணுவத்தினர் அல்ல. கொமாண்டர் உதவிக்கொமாண்டர், கப்ரன், மேஜர், போன்ற அதிகாரிகள் தரத்தில் உள்ளோர்தான் வந்து ஆங்கிலத்தில் மரியாதையாகப் பேசினர். அவர்கள் தேட்ட முதலாவது கேள்வி இதுதான்:

“ஏன் போகாமல் இருந்தீர்களி?“

“எங்களுக்கு வயது போய்விட்டது. புலிகளுடன் எங்களுக்கு எந்தவித தொடர்பும் இல்லை. அப்ப பயப்பிடுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? பிள்ளைகளை அனுப்பி விட்டு நாங்கள் மட்டும் இருந்தோம்.“

“பின்னைகளை எங்கே அனுப்பினீர்கள்?“

“பருத்தித்துறைக்கு, எங்கள் சம்பந்தி வீட்டுக்கு.“

“மற்றவர்கள் எல்லாம் எங்கே போனார்கள்?“

“இலக்கு ஏதும் இல்லாமல்தான் அதிகமானோர் போனார்கள், கால்போன போக்கில்.“

“நீங்கள் எப்படிச் சாப்பிட்டார்கள், ஆயிராகும் வரும்வரையும்?“

“எங்களுடைய சொந்த இடம் யாழ்ப்பாண நகரம். முதலில் கமக்காரரான எனது மைத்துனர் வீட்டில் இருந்த நெல்லைக் குத்தி குத்திச் சாப்பிட்டோம். பிறகு எனது சகோதரி

யின் இந்த வீடு உடைக்கப்பட்டபொழுது இங்கு வந்திருந்து இந்த வீட்டில் உள்ள நெல்லைச் சாப்பிடுகிறோம்.”

“மற்றர்கள் எப்படிச் சமாளித்தார்கள்?..”

“ஒன்றும் இல்லாதவர்கள் கூடப் பலர் தங்கிணிட்டார்கள், ஆமில் வந்து நிவாரணம் தரும் என்று. நாங்கள் ஆமி உடனடியாக வரும் என்று எதிர்பாத்தோம். ஆமியோ வரவில்லை!”

“எங்களுக்கு வேறு இடங்களில் முக்கிய அலுவல்கள் இருந்ததால் நாங்கள் உடனே வரவில்லை.”

“சிலர் பட்டினி கிடந்தே செத்திருப்பார்கள், மற்றவர்கள் உதவி செய்யாதிருந்தான்.”

“இப்ப நிலமை எப்படி இருக்கிறது?”

“ஆமி வந்ததம் எங்களுக்கு நிவாரணம் தருகிறது. சோறும் பருப்புக் கறியும் தினமும் சாப்பிடுகிறோம்.”

“போதுமானது தருகிறார்களா?”

“ஓம்: நாங்கள் கணவனும் மனைவியும் இரண்டு திசைகளில் போய் நிவாரணம் வாங்கிவந்து, போக முடியாதவர்களுக்கும் குடுப்போம்.”

“பொழுது எப்படிப் போகிறது?”

“அதுதான் பெரிய கஷ்டம்.”

இந்த இடத்தில்தான் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட பற்றாறி பற்றிய உரையாடல் வந்தது:

“பொதுவாக வாழ்க்கை எப்படிப் போகிறது?”

“பத்திரிகைகள் இல்லை; வாசாலி இல்லை; சம்பாழும் இல்லை. பென்றினும் இல்லை! வாங்குவதற்கு கடைகளில் பொருஞும் இல்லை. இந்தத் தீவை விட்டு வெளியே செல்ல வழியும் இல்லை. சுருக்கமாகச் சொன்னால் நாங்கள் ரொயின்சன் குறுசோ போல வாழ்கிறோம்!” என்று சொல்விச் சிரித்தேன்.

“என்னசெய்வது நாங்கள் மிலிற்றறிக் கடமை செய்ய வந்தோமே தவிர, நிர்வாகக் கடமை செய்ய வரவில்லை. நிலமை

மெல்ல மெல்லத்தான் திருந்தும்' என்று அனுதாபமாகச் சூறினார்.

இனித்தான் முக்கியமான கேள்வி:

"புலிகள் இங்கு வருவதுண்டா?"

"வருவார்கள்."

"வந்தால் எக்கே தங்குவார்கள்."

"குறிப்பிட்ட ஒரு வீடென்று இல்லை. எல்லா வீடுகளிலும் தங்குவார்கள்."

"எத்தனைபேர்வரை நிற்கிறார்கள்?"

"எனக்கு கணக்குத் தெரியாது!"

"அவர்கள் ஏன் போகாமல் நிற்கிறார்கள்?"

"எனக்குத் தெரியாது."

"நீங்கள் அவர்களிடம் கேட்பதில்லையா?"

"இல்லை ஆயுதங்களுடன் வரும் ராணுவத்திடமிருந்து விலகி நிற்பதுபோல, நாங்கள் ஆயுதபாணிகளாக வரும் புலிகளிடமிருந்தும் விலகியே நிற்போம். நாங்கள் கேட்டாலும் அவர்கள் எங்களுக்கு ராணுவரகசியங்களைக் கூறமாட்டார்கள்"

"அவர்கள் உங்களிடம் சாப்பாடோ, வேறு எந்து உதவியோ கேட்பதில்லையா?"

"இன்னை தாங்களே சமைத்துச் சாப்பிடுவார்கள்."

"இங்கிருந்து தீவுகளுக்குப் போவதுண்டா?"

"போகக்கூடும்."

"எந்த வழியால் போவார்கள்?"

"கடல் தொழில் செய்யப் போகிறவர்களுக்குத்தான் அது தெரியும். மீணவர்கள் ஒருவரும் இங்கில்லை. கடல் இங்கிருந்து ஒரு மைல். நாங்கள் கமக்காரர், அந்தப்பக்கம் போவதே இல்லை. மேலும் நான் யாழ்ப்பாண ரவுணில் வாழ்பவன். இடம்பெயர்ந்து இருக்கிறேன்."

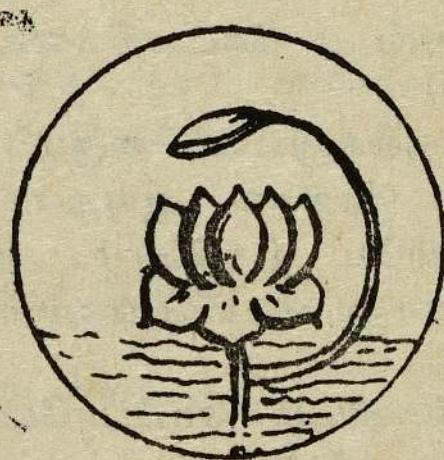
“இல்லை உங்களுக்குத் தெரியும் வேண்டுமென்றே ஒளிக்கிறீர்கள்” என்று எங்களுடன் சண்டைக்கு வராமல் Gentlemen பாணியில் நாங்கள் சொன்னதைச் சரி என்று ஏற்றுக்கொண்டனர்.

கடைசிக்கேள்வி “உங்களுக்கு இப்ப என்ன வேணும்?”

“போன எங்களவர்கள் எல்லோரும் திரும்பி வரவேண்டும்!”

“இன்னும் இரண்டு கிழயையில் வருவார்கள்!”

அவரிகள் சொன்னதை நாங்கள் நம்பவில்லை. சாவகச் சேரிக்குப் போய் சண்டை பிடித்து, எல்லோரையும் கொல்லப் போகிறார்கள் என்று பயந்தோம்!



4. மக்கள் வந்தனர்!

ராணுவத்தினர் சொன்னபடியே சரியாக இரண்டு வாரத் தில் மனிதர்கள் வந்தார்கள்!

எங்களுக்கு முதலில் ஒரு மோட்டச்சைக்கிள் வந்தது. அதைத் தொடர்ந்து சைக்கிள்கள். எல்லாரும் “ஹாய் ஹாய்” என்று கத்திக்கொண்டு வந்தார்கள்.

எங்கள் கண்களையே எங்களால் நம்பமுடியவில்லை! கண் களை நம்பாவிட்டால் காதுகளையாவது நம்பத்தானே வேணும்?

அடுத்தநாள் வான் மினிடஸ் எல்லாம் வந்தன.

எங்களுக்கு இன்னும் ஒருவாழ்வா? ஒரு கதியும் இல்லாமல் ஒரு தீவில் அடைபட்டுக் கிடந்த நாங்கள், மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து பழைய சுறுசுறுப்பான பயனுள்ள வாழ்வு வாழப்போகி நோமா?

நம்பத்தான் முடியவில்லை!

இனி என்ன நடக்கப்போகிறது?

அதுவும் தெரியவில்லை.

“அவை வந்திட்டினம்!”

“இவை வந்திட்டினம்”

“எங்கட ஆட்கள் வந்திட்டினம்!”

“உங்கட ஆட்கள் வந்திட்டினமா?”

எங்கும் இதே பேச்சு. வியப்பு, மகிழ்ச்சி, ஆரவாரம், பர பரப்பு, ஒட்டம், ஆட்டம் ...

இதற்கிடையில் எங்கள் உறவினர்களும் சிலர் வந்து சேர்ந்தனர். பிரிந்தங்கள் கூடினர் சரியாக ஆறுமாதங்களின் பின்பு! இனிப் பேசவும் வேண்டுமா?

குசலம் விசாரிப்புகள், கட்டித் தழுவல்கள், ஆனந்தக் கண்ணீர்கள், துயரக் கதைகள், அனுபவப் பகிர்வுகள் ...

வீடுநோக்கி

மனிதர்களை நகருக்குள் செல்ல அனுமதிக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டதும் நானும் ஒடோடிச் சென்றேன். அங்குசென்றால்... நகருக்குள் செல்வதற்கும் நகரிலிருந்து வெளியே செல்வதற்கும் ஒரே ஒதுபாதை! நாச்சிமார் கோவிலடி - கலட்டிப் பாதை. யாழ் நகரில் உள்ள மிகவும் குறுகலான பாதைகளில் ஒன்று!

வருபவர்கள் வந்துகொண்டேயிருக்கிறார்கள். சொறிகள், வான்கள், மினிபஸ்கள் டிராக்டர்கள், லாண்ட்மாஸ்ரர்கள், சைக்கிள்கள், மாட்டு வண்டில்கள், தள்ளுவண்டிகள், கால் நடைக்காரர் தான் அதிகம். எல்லாரும் ஒரு முடிவில்லாமல் வருகிறார்கள்! பிறகு எப்படி உள்ளே போவது?

நகருக்குள் செல்வதற்கு காத்து நின்றவர்களும் பல ரகத்தினர்: என்னைப்போல வீடு கடைகளைப் பார்க்க வந்தவர்கள், சாவகச்சேரியில் குடும்பத்தை விட்டு விட்டு இங்கு வீடுபார்க்க வந்தவர்கள், குடுப்பத்தை விட்டுப் பிரிந்தவர்கள், களவெடுப்பதற்குத் துடிதுடித்துக்கொண்டு நின்றவர்கள்... நின்று நின்று கால் கடுத்து. சிலர் பழைய நினைவில் ஒழுங்கைகளுக்கு கூடாக நகருக்குள் செல்லலாமோ என்று போய்ப்பார்க்க, அங்கு மண்குவியல்களும், கற்குவியல்களும் பாதையை முடிக்கொண்டு கிடக்கின்றன!

ஒன்று. மக்கள் இடம்பெயர்ந்து சென்ற காட்சியை நான் சரியாகப் பார்கவில்லை வீட்டில் இருந்துவிட்டேன். இப்ப அவர்கள் திரும்பி வருகின்ற காட்சியை நன்றாகப் பார்த்தேன். இவற்றையெல்லாம் ஒரு நாள் எழுதவேண்டிவரும் என்று எனக்கு அப்பொழுதே தெரியும். எனவே மிகவும் உன்னிப்பாகக் கவனித்தேன்!

வருபவர்களது வாகனங்களை, அபர்களது கோலங்களை, முகபாவங்களை... ஒரு முகமாவது சந்தோஷத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக எனக்குப் படவில்லை. யோசினை, கவலை... சிலர் வீட்டுக்கு போச் சேர்ந்துவிடவேண்டும் என்ற கவனத்தில் எந்தவித உணர்ச்சிகளையும் காட்டாது முகத்தை விறைப்பாகவும் வைத்திருந்தனர்.

ஆடு மாடுகள் மட்டுமல்ல, நாய் பூணைகளைக்கூட கொண்டு போய்க் கொண்டு வந்தனர் சிலர். அவ்வளவு பாசம்!

அங்கு அடிப்பட்ட கதைகளையும் நன்றாகக் காது கொடுத்துக் கேட்டு பதிவுசெய்து கொண்டேன். கொட்டும் மழையில் பன்னிரண்டு மைல் தூரத்தை மூன்று நாட்களில் நடந்து கடந்த கதை, சென்று சேர்ந்த இடத்தில் இருக்க இடமில்லாமல் மரங்களின் கீழ் நின்ற கதை, ஒரு சின்ன வீட்டிற்குள் நாற்பது ஐம்பது பேர் கிடந்து வேர்வை நாற்றம் எடுத்த கதை, ஒன்றுக்கும் ரண்டுக்கும் கூடப் போகமுடியாமல் மனிதர்கள் அவஸ்தைப் பட்டகதை, சேறு சகதி நுளம்புக் கடிகளின் அரிகண்டக் கதை, நோய்வாய்ப்பட்டு மருந்தில்லாமல் வேதனைப்பட்ட கதை, ஷல்லடியிலும் குண்டுவீச்சிலும் கால் கை போனகதை, உற்றார் உறவினரைப் பறிகொடுத்த கதை. எல்லாவற்றையும் விற்று முடித்துவிட்டு நின்றகதை, கடைசியாக கொண்டுபோன பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் கிளாவிக் கடலில் கொட்டிவிட்டு செய்வதறியாது திரும்பிவந்த கதை — இப்படிப்பல கதைகள், எனக்கு அவப் பொழுதிலும் தவப்பொழுதாகப் போய்விட்டது. ஒம். தவம்தானே செய்து கொண்டிருந்தோம், தினம் தினம் நாச்சிமார் கோவில் வாசலில்!

இடையிடையே உள்ளே செல்லவும் அனுமதித்தார்களாம். அந்த நேரத்தில் நான் அங்கே நின்றால்தானே? காலையில் போய், மத்தியானம் வரை காவல் நின்றுவிட்டு, மதிய போசனத் திற்கு வீடு திரும்பி விடுவேன்.

ஒன்று. என்னை உடனடியாக உள்ளே செல்ல அனுமதித் திருந்தால், நான் வீட்டுக்குப் போய் எனது வேலைகளில் மூழ்கி யிருப்பேன். போகமுடியாததினால் வெளியே நின்று உலகத்தைப் பார்த்தேன்!

மக்கள் திரும்பியதற்கான காரணங்கள்

சாவகச்சேரிக்கு ஆமி போனதும் அங்கிருந்தவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள், யாழ்ப்பாணம் ஓடி வந்துவிட்டனர். அவர்களே அரசாங்கத்திலோ ராணுவத்திலோ கொண்ட நம்பிக்கையினாலோ காதலினாலோ அப்படி வரவில்லை. மக்கள் உடனடியாக ஓடி வந்ததற்கு இரண்டு காரணங்கள்: ஒன்று, இடம்

பெயர்ந்து தங்கியிருந்த இடங்களில் அவர்கள் பட்ட கண்டம். இரண்டாவது. தமது சொந்த வீடுவாசல் பொருள் பண்டத்தைக் காப்பாற்றுவதில் அவர்களுக்கு இருந்த துடிதுடிப்பு.

யாழிப்பாணத்தில் இருந்து இடம் பெயர்ந்தவர்கள் என்னோருமே சொந்த வீடுகளில் குடியிருந்தவர்கள். தங்கள் வீடு வாசல், பொருள் பண்டங்களைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும் அவற்றைப் பேணவேண்டும் என்று அவர்கள் ஆவல் கொள்வது இயற்கைதானே. இவர்கள் தாம் புதிதாகக் குடியேறிய கொட்டில் களில் கிடந்து கொண்டு, தமது சொந்த வீடுகள் என்னவாயினவோ என்று நினைத்து ஏங்கி இருப்பார்கள். அப்படி கண்டப் பட்டவர்கள் “ஓன்றும் வேண்டாம் பச்சைத் தண்ணியைக் குடிச கிட்டுச் சொந்த வீட்டில் நிம்மதியாக கிடப்பம்” என்று பறந்து வந்துவிட்டனர்!

கிளாலிக் கடற்கரையில்...

ஆமி முன்னேறுகிறது என்று கேள்விப்பட்டதும் யாழிப் பாணத்துச் சனங்கள் எல்லாம் சாவகச்சேரிக்கு ஒடியதுபோல, ராணுவம் தென்மராட்சிக்குள் நுழைந்துவிட்டது என்று கேள்விப்பட்டதும் அங்கிருந்தவர்களில் பெருந்தொகையினர் கிளாலிக்கு ஒடினர். எல்லாரும் செல்ல வள்ளங்கள் இல்லை. முந்திச் சென்றவர்கள் நின்ற வள்ளங்களில் ஏறித் தப்பினிட்டனர். பிந்தியவர்கள் இக்கரையில் காத்து நின்றனர், வள்ளங்கள் வரும் வரும் என்று.

பொருள்களை அனுப்பிவிட்டு நின்றவர்கள், பிள்ளைகளை அனுப்பிவிட்டு நின்றவர்கள், மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் அனுப்பிவிட்டு நின்றவர்கள்... வள்ளங்களில் மனிதர்களும் பொருள்களும் அளவுக்கதிகமாக ஏற்றப்பட்டதினால் பல வள்ளங்கள் நடுக்கடலில் கவிழ்ந்தன. பொருள்கள் எல்லாம் கடலுக்குள். மனிதர்களும் பொருட்களுடன் போயிருப்பார்கள்! அத்துடன் ஷல்லடி, பொம்பரடி, ஹெவிச்சுடி வேறு!

பலர் தாம் ஏறிச்சென்ற வாகனங்கள், கொண்டு சென்ற பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் இக்கரையில் விட்டு விட்டு, படில் ஏறி அக்கரை சென்றுவிட்டனர் – உயிர் தப்பினால் போதும் என்று. கிளாலிக்கரையில் டிராக்டர்கள், லாண்ட் மாஸ்ரர்கள், மாட்டு வண்டிகள், மோட்டாச் சைக்கிள்கள், ஏராளம் சைக்கிள்கள் கள் எல்லாம் அனாதரவாகக் கிடந்தனவாம். நின்றவர்கள் அவற்றைக் கொண்டு போயிருப்பார்களி.

கால் கடுக்கக் காத்து நின்றதுதான் மிச்சம். வள்ளங்கள் வரபே இல்லை! இதற்கிடையில் ராணுவம் கிளாலிக் கரைக்கு ஷல்லடிக்கத் துவங்கிவிட்டது. அங்கு நின்றவர்களுக்குத் திரும் புவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை.

மக்கள் அவைப்பட்டு ஓடித் திரிந்த அந்த ஒருவார காலத்திலும் நடந்த மரணங்கள், அழிவுகள், ஏற்றபட்ட இழப்புகளுக்குக் கணக்கே இல்லை!

அரசாங்கம் எல்லாம் தரும்

‘உங்களுடைய ஆட்களைல்லாம் இரண்டு வாரத்தில் வருவார்கள்.’ என்று இராணுவத்தினர் சொன்னதாக முன்பு சூறினேன் அல்லவா?

“நான் உதை நம்பவில்லை. போய் சண்டைபிடிச்சு எல்லாரையும் கொல்லப் போறாங்கள்!” என்றேன் மங்கையிடம்.

“நானும் அப்பிடித்தான் நினைக்கிறன்.”

“அப்பிடித்தான் ஆக்கள் வந்தாலும் இஞ்சை ஒரே குழப்பமாய் இருக்கும்.”

“ஏன் அப்பிடிச் சொல்லாறியள்?”

“இஞ்சை எங்களுக்கே சாப்பாடில்லை. வாறவைக் கலாம் எங்கை சாப்பாடு?”

“அரசாங்கம் உணவுப் பொருட்களைக் களஞ்சியப்படுத்தி வைச்சிருக்கிறம் என்று சொல்லாதே!”

“என்று சும்மா சொல்லாது. அவ்வளவு உணவுப்பொருள் இராது!”

“இருந்து பாப்பமே.”

“இனி அந்த உணவுப் பொருள்களைப் பயிந்து கடுக்கிற துக்கேத்த அமைப்புகளும் இஞ்சை இல்லை. சட்டம் ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவதற் குரிய அமைப்புகளும் இல்லை. அராஜகம் தான் தலைவரிதாடப்போகுது.”

கடைசியாக எல்லாம் நான் சொன்னபடியே நடந்தேறியது

வலிகாமத்தில் தங்கி இருப்பவர்களுக்கு அரசாங்கம் எல்லாம் தரும் என்று இங்கு சிலர் எதிர்பார்த்திருந்ததுபோல, திரும்பி வந்தவர்களில் பலரும் வலிகாமம் போய்விட்டால் அரசாங்கம் எல்லாம் தரும் என்று நம்பிக்கொண்டு வந்தனர். இங்கு வந்தால் ஒன்றும் இல்லை!

இருப்பதற்கு வீடில்லையே என்று இங்கு திரும்பிவந்தனர். இங்கு வந்து பார்த்தால் வீடும் இல்லை; சாப்பாடும் இல்லை பலருக்கு!

வலிகாமத்தில் இருந்தவர்களுக்கு அப்பொழுது பொன்னாலை, மாதகல், கோண்டாவில், ஆகிய மூன்று இடங்களில் நிவாரணம் தந்து கொண்டிருந்தனர். புதிய அகதிகள் வரத்துவங்கிய பின்பும் எங்களுக்கு இரண்டு முறை நிவாரணம் தந்தனர். முதல் வாரம் புதியவர்கள் கொஞ்சப்பேர்தான். அவர்களுக்கு எங்களுடன் சேர்த்து நிவாரணம் வழங்கினர்.

இரண்டாம் வாரம் புதிதாக வந்தவர்களது பெயர்களையும் பதிந்து நிவாரணம் வழங்கினர். கேள்விப்பட்டு, கேள்விப்பட்டு சனம் வந்து மொய்த்துவிட்டது. பெயர்களைப் பதிவு செய்துகொண்டு இருந்தவர் அகதிக் கூட்டத்தில் அழுங்கிப்போனார். கடைசியாக எல்லோரையும் அடித்துத் துரத்தித்தான் அவர் வெளிவர முடிந்தது.

அன்று பொழுதுபடும்வரை இருந்ததை எல்லோருக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்துவிட்டு, ‘‘இனிமேல் ஆயிக் காம்புகளில் யாருக்கும் நிவாரணம் இல்லை. எல்லோருக்கும் கூட்டுறவுக் கிளைகள் மூலம் நிவாரணம் வழங்ககப்படும்’’ என்று அறிவித்தனர்.

சொன்னபடியே புதிதாக வந்தவர்களுக்கு இரண்டு வாரங்கள் நிவாரணம் வழங்கப்பட்டது. அவர்களது சாவகச்சேரி நிவாரண அட்டைப்படி. இதற்கு இடையில் எங்களை மறந்து விட்டனர்; அதை யாரோ ஞாபகப்படுத்தியதனால்தானோ என்னவோ, எங்களுக்கும் ஒரு வாரம் உலர் உணவுப் பொருள் தந்தார்கள். பலநோக்கு கூட்டுறவு யூனியன்கள் ஒன்றும் இயங்க வில்லை. கிளைக் கடைகளும் இயங்கவில்லை. அவற்றின் உத்தியோகத்தர் பலர் வன்னிக்கு ஒடிவிட்டனர். சிலர் கொழுப்பில். புதியவர்களையும் போட்டு வேலை செய்தனர், முந்தியவர்

ஞக்கு எல்லாம் கிடைத்தன. பிந்தியவர்களுக்கு எதையோ கொடுத்தனர். சிலருக்கு கிடைக்கவில்லை. “சாமான்கள் முடிந்து விட்டன” என்றனர். யார் கேட்பது? யாரைக் கேட்பது? அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்கவேண்டியதுதான்!

“இருந்த ஸ்ரீராக் தீர்ந்துவிட்டது இனி கப்பலில் புதிதாகப் பொருள்கள் வந்தால்தான் நிவாரணம்” என்று அறிவிக்கப்பட்டது. அதன் பிறகு பல வாரங்களுக்கு ஒருவருக்கும் நிவாரணம் இல்லை! மக்கள் இவ்வளவு தொகையாக வருவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கவில்லையாம்! அப்படியாயின் எதை எதிர்பார்த்தார்கள்?

அரிசிக்கு பெரும் அலைச்சல்

‘படையினரின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் உள்ள பகுதிக்குப் போகி நோம். அங்கே எல்லாம் வாங்கலாம் என்று’ சாவகச்சேரியில் வைத்திருந்த அரிசியைக்கூடச் சிலர் விட்டு விட்டு வந்துவிட்டனர். வசதி படைத்தவர்கள் தங்கள் அரிசி, நெல்லை வாகனங்களில் கொண்டுபோய்க் கொண்டுவந்தனர். அதிகமானோர் வெறுங்கையுடனேயே திரும்பினர்.

கடன் வாங்குவோம் என்றால், யாரிடம் வாங்குவது? ஒரு வரிடமும் அரிசி இல்லை. விட்டு விட்டுப் போன, அரிசி, நெல் எல்லாம் களவுபோய்விட்டது. யாரோ ஒரு சிலரிடம் இருந்தன: அவர்களுக்கும் தேவையான அளவு. அவர்கள் கொடுக்கிறார். களா? கடைகளிலேயே அரிசி வாங்கமுடியாத நிலை! முதலில் கடைகள் இருந்தால்லவோ அரிசி வாங்குவது பற்றிப் பேசலாம்.

யாழ்ப்பாண நகரப் பகுதியில் ஒரு சில கடைகள் திறந்திருந்தன. அரிசி இல்லாத கடைகள்! கிராமப்புறங்களில் கடைகளே இல்லை. சில கடைக்காரர் வந்து ஒன்றும் இல்லாத வெறும் கடைகளைத் திறந்து வைத்துவிட்டு காசுக்கவுண்டரில் குந்திக் கொண்டிருந்தனர். சாவகச்சேரியில் கடை வைத்திருந்தவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வரத் தயங்கினர்.

மாயமான உணவுப் பொருட்கள்

ஆரம்பத்தில் நகரக் கடைகளில் அரிசி, மா, ரவை, போன்ற உணவுப் பொருள்கள் இருந்தன. நிவாரணம் நிறுத்தப்பட்டதும்

கடைகளில் இருந்த எல்லா உணவுப் பண்டங்களும் மாயமாய் மறைந்து விட்டன! அவை விற்றும் முடிந்திருக்கலாம். மக்களுக்கு இருந்த அகோரப் பசியில் கடைகளில் இருந்த தின்பண்டங்களும் காச்சிய இரும்பில் ஊற்றப்பட்ட நீர்போல, போன இடம் தெரியாமல் மறைந்திருக்கலாம்!

யாழ்ப்பாணத்தின் நெற்களஞ்சியம் தென்மராட்சி. அடுத்த படி அதிகம் நெல்விளையும் பூமி வலிகாமம் மேற்கு: மற்ற இடங்களில் நெல் விளைப்பது குறைவு. செம்மண் பிரதேசத் தில் நெல்லே விளைவிக்கப்படுவதில்லை. அப்பகுதி மக்கள்தான் உணவுக்காகப் பெரும் கஷ்டப் பட்டனர்.

மக்கள் ‘அரிசி’, ‘அரிசி’ என்று கடை கடையாக ஏறி இறங்கினார்! வீடு வீடாகச் சென்று கேட்டனர். வீதிகள் தோறும் அலைந்து திரிந்தனர்! யாராவது ஒரு மூடையை சைக்கிளில் கட்டிக்கொண்டு போனால், கும்மா விடமாட்டார்கள். ‘உதென்ன?’ அரிசியா? ‘நெல்லா?’ ‘விற்கப் போகிறீர்களா?’ என்று பிய்த்தெடுத்து விடுவார்கள்.

நாங்கள் வலிகாமத்தில் இருந்த ஆறுமாதங்களும் நெல்லை கையினால் குற்றித்தான் சாப்பிட்டோம். மக்கள் திரும்பி வந்ததும் வட்டுக்கோட்டையில் ஒரு மில் ஒடத் துவங்கியது. ஒரு நாள் (மற்றவர்களுடைய) கொஞ்ச நெல்லைக் கட்டிக்கொண்டு நான் அந்த மில்லுக்குப் போணேன். மூன்று மைல் தூரத்தில் உள்ள அந்த மில்லுக்கு நான் போய்வருவதற்கிடையில் ‘‘உதென்ன நெல்லா? அரிசியா? விற்கப்போறியளா?’’ என்று என்னிடம் பல கேள்விகள் அடித்துக் பறிக்காமல் விட்டதே பெரிய காரியம்.

சிலரிடம் அடித்துப் பறித்துக் கொண்டும் போயிருக்கிறார்கள். நெல் வைத்திருந்தவர்கள் சிலரது வீடுகளுக்கு இரவு நேரத்தில் சென்ற சில நபர்கள், வீட்டில் இருந்தவர்களை மிரட்டி நெல்லை எடுத்துக்கொண்டும் போயிருக்கிறார்கள் பட்டப்பகல் நேரத்திலேயே அவர்கள் அப்படிச் செய்யலாம். யாரிடம் முறைப்படுவது? யார் கேட்பது?

இந்திய அமைதிப்படை

1987 ஆம் ஆண்டு இந்தியப் படை இந்திய அமைதிப்படை என்ற பெயரில், இலங்கைக்கு வந்தது, இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தை அமுல் ஈடுத்த. விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இந்தியப் படைகளும் இடையில் சண்டை மூண்ட பொழுதும் நாங்கள் இடம் பெயர்ந்தோம்.

எல்லோரையும் நல்லூர்க் கந்தசாமி கோயிலுக்குப் போகும் படி சொன்னார்கள். அங்கு போய்ப் பார்த்தேன். கோவிலடியில் மட்டுமல்ல, அந்த சூழலிலேயே தங்குவதற்கு இடமில்லை. எங்கும் வாகனங்கள், மனிதர்கள், ஆடுமாடுகள், கோழிகள்... மலசலம் கழிப்பதற்கும் இடமில்லை. ஒரே அசிங்கம்! நான் ஒரு மினிபஸ் பிடித்து, எனது குடும்பத்தினரையும் உறவினர் சிலரையும் ஏற்றிக்கொண்டு அராவிக்கு ஓடிவிட்டேன். என்னைப் போலவே பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டின் நாலா பக்கங்களுக்கும் சிதறி ஓடினார்.

இந்தியப் படை ஒரு மாத காலத்திலேயே யாழ் நகரைக் கைப்பற்றி, நல்லூரிலும் மற்றும் ஆலயங்கள் பாடசாலைகளிலும் தங்கியிருந்த மக்கள் எல்லோரையும் தங்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குச் செல்ல அனுமதித்தது. இதற்கிடையில் ஆயி, யாழ்ப் பாணக் குடாநாடு முழுவதும் பரந்துவிட்டது. நாங்கள் சரியாக நாற்படை நாட்களில் யாழ்நகருக்குத் திரும்பினோம். வழிநெடுக்கி சென்றிதான். எல்லாவற்றிலும் இறங்கி ஏறினோம். ஆனால் எந்தவிதத் தடையும் இல்லாமல் எல்லோரையும் நகருக்குள் செல்ல அனுமதித்தனர். நகரைச் சுற்றி பண்ட ஒன்றும் போடப் பட்டிருக்கவில்லை.

வீட்டுக்குப் போனால், வீட்டுக்கதவு மட்டுமல்ல, வெளிக் கேட்டே பூட்டியது பூட்டியபடி கிடந்தது! ஒரு பொருள் கூடக் களவு போயிருக்கவில்லை. விட்டு வீட்டுப் போன நாய்கள் ஆடுகள்கூட உயிருடன் நின்றன.

களவுகள்

இலங்கை இராணுவம் யாழ்நகரைக் கைப்பற்றியதும் நகரைச் சுற்றிவர ‘பண்ட’ அமைத்து காவல் போட்டுத் தன்னைப் பலப்படுத்திக்கொண்டது. எவருக்கும் உள்ளே நுழைய அனுமதி இல்லை.

இராணுவம் யாழ் நகரைக் கைப்பற்றுவதற்கு முன்பு, களவுகள் நடக்கக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கவில்லை. எல்லோரும் ஓடித் தப்புவதிலேயே கண்ணாக இருந்தார்கள்.

சாவகச்சேரிக்கு ஓடிச் சென்றவர்களை திரும்பவும் யாழ் நகருக்குள் அனுமதித்த பொழுதுதான் களவுகள் அதிகரிதன. இந்திய அமைதிப்படை முன்பு செய்ததுபோல, எல்லோரையும் பல

வழிகளாலும் ஒரே நேரத்தில் நகருக்குள் வரவிட்டிருந்தால், களவுகள் அதிகம் நடந்திராது.

இலங்கை இராணுவம் ஒரே ஒரு நுழைவாயிலையும் ஒரே ஒரு வெளியேறும் வாயிலையும் வைத்துக்கொண்டு, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மனிதர்களை உள்ளேவிட்டதால், களவுகள் தாராளமாக நடப்பதற்கு நிறைய அனுஸ்கலங்கள் செய்து கொடுத்தது போல் ஆயிற்று. இராணுவம் நுழை வாயில்களையும் காவல் அரண்களையும் பொது மக்கள் செல்லும் முக்கிய பாதைகளையும் பாதுகாத்ததே தவிர, சிறிய ரோட்டுக்களிலும் ஒழுங்கை களிலும் வீடுகளிலும் இல்லை.

எவரும் எந்த ஒழுங்கையாலும் போய், எந்த வீட்டிலும் நுழையலாம். குடியேற வந்தவர்களாச்சே! மிதி வெடிகளுக்கும், கதவுகளுக்குப் பின்னால் இருக்கக்கூடிய குண்டுகளுக்கும் பயந்த வர்கள், நேர்மையாக நேர் பாதையில் தங்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குச் சென்றனர். எதற்கும் துணிந்தவர்கள், அசட்டுத் துணிச்சல் காரர்கள் சிலர், நல்ல பெரிய வீடுகளாகப் பார்த்துப் புதுந்து தமிகுப் பிடித்தவற்றைத் தூக்கிக்கொண்டு போயினர்.

படையினர் புலிகள் வருகிறார்களா என்று கழுகுப் பார்வை பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார்களே தவிர, கள்ளர் மீது கண்ணாயிருக்கவில்லை அப்படிக் கவனித்தாலும் கண்டு பிடித்திருக்க முடியாது. ஒருவர் ஒரு பொருளைத் தூக்கினால், அது அவருடையதுதான். என்ன பெயரா எழுதி ஒட்டியிருக்கிறது?

நகரின் நிலை

கிராமப்புறங்களில் எல்லாரையும் எல்லாருக்கும் தெரியும். கடைசி அயலவர்களையாவது தெரிந்திருக்கும். யாராவது வந்து அயலில் களவெடுத்தால் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள், “நீ ஆர்?” “என்ன செய்கிறாய்?” “ஏன் ஒடுகிறாய்?” என்று கேட்பார்கள். தங்கள் பொருள் பண்டங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய பயத்திலாவது கேட்பார்கள். இங்கு அப்படி இல்லை. நகரத்தில் பெரும்பான்மையான இடங்களில் தொண்ணூறு வீத மும் புதியவர்கள்தான். ஒருவரையும் ஒருவருக்கும் தெரியாது. இது கள்ளருக்கு வாசியாகிவிட்டது!

ஆழிக்காரர் தமது ‘சென்றி’களுக்கு பல வீட்டுக் கேற்றுகள் கதவுகள், தகரங்கள், ஸீற்றுகளையும் கொண்டுபோய் வைத்துக்கொண்டனர். கேற்றுகள் கதவுகள் இல்லாத வீடுகளுக்குள்

செல்வது எவ்வளவு இலகுவானது. படையினர் பல வீடுகளில் குடியேறியிருந்தனர். அந்த வீட்டுக்காரர்களுக்கு இருப்பதற்கு இடமில்லை. அகப்பட்ட வீடுகளுக்குள் குடியேறி அங்கிருந்த பொருள்களை பாவித்தனர்.

மாலை நாலு மணிக்கு ஊரடங்கு. அந்தநேரத்தில் பண்டுக்கு வெளியே போனவர்கள் வெளியேதான். உள்ளே போன வர்கள் உள்ளேதான்! இந்த மாதிரித் தினமும் ஆயிரக்கணக்கானோர் நகருக்குள் அடைபட்டனர். அவர்களுக்கெல்லாம் தங்க இடமில்லை. நடுரோட்டில் இருக்க முடியுமா? நல்ல வீடுகளாகப் பார்த்துக் குடியேறி சமைத்துச் சாப்பிட்டுவிட்டு, காலையில் நல்ல பொருள்களுடன் வெளியேறியவர்களும் உண்டு.

அனேகமாக சிறிய பொருள்கள்தான் அப்பொழுது களவு போயின. சைக்கிளில் இலகுவாகக் கட்டிக்கொண்டு போய் விட்டனர். முந்திக் குடியேறியவர்கள் அயலில் உள்ள பொருள்களையும் எடுத்தனர். இதுவும் யாழ்ப்பாணக் குடா நாடு முழுவதற்கும் பொதுக்கதை!

“என்றை வீட்டிலை ஒன்றும் இல்லை:” என்பதுதான் அப்பொழுது இங்கு எல்லோரும் பாடிய பாட்டு!

பிறகுதான் பெரும் பெரும் களவுகள் நடைபெற்றன. வீடுகளில் சாவகசமாக இருந்துகொண்டு மற்றவர்களது கதிரை, மேசை, படுக்கை என்று தளபாடங்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்தனர். ஒரு தொழில்முறைக் கள்ளர் கூட்டம் உருவாயிற்று. களவெடுத்த பொருள்களை விற்பதற்கென்று, புதிய கடைகளே நகரின் பல இடங்களிலும் திறக்கப்பட்டன. அங்கு போனால் வீட்டு தட்டுமுட்டுச்சாமான்களில் இருந்து யந்திர உதிரிப்பாகங்கள்வரை சுகல பொருள்களும் வாங்கலாம்.

யாழ்ப்பாணத்துக் களவுகளைச் சொல்லி மாளாது. நேரில் வந்துதான் பார்க்க வேண்டும். அதன் பரிணாமத்தை அறிய இங்கு களவு தொடர் கதையாக வளர்கின்றது!



5. വിട്ടുകുച്ച തെന്റേൻ

ஒரு நாள் என்னையும் உள்ளே செல்ல விட்டார்கள். சோதனை முடிந்து உள்ளே சென்றதும் வலது கைப்பக்கம் பார்க்கி ரேன். கல்ட்டிச் சந்தியில் ஒரு கட்டிடத்தையும் காண முடியவில்லை. மரங்கள்தான் நிற்கின்றன. இதே காட்சியை வரும் வழியில் ஐயனார் கோவில் தெற்கு வீதியிலும் பார்த்திருக்கிறேன். அங்கும் கட்டிடங்கள் இல்லை. மரங்கள்தான் நிற்கின்றன. அந்த இடத்திற்குப் போகின்றவர்கள் எவருக்கும் இது பாழ்ப்பான தகரம்தானா என்ற சந்தேகம் எழுங்!

ஆமிக்காரர் பவுசரில் வைத்திருந்து நல்ல சுத்தமான தண்ணீர் தருகிறார்கள். தாகம் இல்லாவிட்டாலும் வாங்கி நிறைய விட்டுக் கட்டுகிறேன். எனக்குத் தெரியும் வீட்டுக்குப் போனால் தண்ணீர் குடிக்க முடியாதென்று. கோண்டாவிலுக்கு நிவார னத்துக்குப் போனபொழுது கிணறுகளைப் பார்த்திருக்கிறேன். கிணறுகள் நிறையக் கஞ்சல். தண்ணீரின் நிறம் மஞ்சள். அப்படித்தானே இருக்கும் என் வீட்டுக்கிணறும்? யாழ்ப்பாணத்துக் கிணறுகள் எல்லாம் அப்படித்தான் இருந்தன. ஊரில் நாங்கள் சுத்தமான நல்ல கிணறாகப் பார்த்து தண்ணீர் அள்ளுவொம்.

1990 ஆம் ஆண்டு இரண்டாவது ஈழப்போர் ஆரம்பமா வதற்கு முன்பு கடைசியாகப் போட்ட பிரவுண் வீதி இப்போது உடையாமல் இருக்கின்றது, வானை ஒட்டம் அதிகம் இல்லாத தால் வீதியில் எங்குமே ஆழிக்காரர்தான். வருகிறார்கள், போகி நார்கள், நிற்கிறார்கள். வீதியின் நூற்றொருமில் செளியே செல் வகுக்கும் காத்திருக்கும் வாகனங்களும், மனிதர்களும் மறுக்கரயில் நாங்கள் போகிறோம்.

நகர வீதியை ஆட்சிரமித்த மற்றும் செடிகள்

ஏப்ரல் மாதத்திலும் நல்ல மழை பெய்சிநுட்டதால் மாரி காலத்தில் வெட்டப்படாத மரங்கள், செழித்து வளர்ந்து ரோட்டையும் மூடப்பார்க்கின்றன. பாதை ஓரந்தில் புலவும், செடி கொடிகளும், இப்படியான காட்சிகளை கிராமப்புறங்கள் முழுவதிலும் காணலாம். ஒழுங்கையின் பிருக்க வேலிக்கதியால் களும் நன்மான வளர்ந்து ஒன்றில் ஒன்று முட்டிக்கொண்டு நிற்கின்றன. கீழே நிலம் தெரியாமல் புல பூண்டுகளும் உள்ளன.

சருகுகளும். மத்தியான நேரத்தில் நடந்தபோனாலும் வெய்யில் படாது! ஆனால் அது சிராமம்; இது நாரமல்லவா? நாரமா இப்படி?

உண்மையைச் சொல்ல வேண்டும். பிரவுண் வீதியில் ஒரு கட்டிடமும் முற்றாக உடைந்து கிடக்கவில்லை! ஷஸ்பட்டு கூரைகளும் கட்டிடங்களும், மதில்களும் உடைந்திருந்தன.

பாழ்ப்பாண நாளில் ஷஸ்பட்டுக் கூரை உடையாத கட்டிடங்கள் இல்லை என்றே சொல்லலாம். ஆனால் எந்தக் கட்டிடமும் முழுமையாக உடைந்திருக்கவில்லை. பிரவுண் வீதிக்கு அடுத்த வீதியான மணிக்கூட்டு வீதியில் எல்லாக் கட்டிடங்களிலுமே ஷஸ் விழுந்திருக்கிறது. சில மாடி வீடுகளே குண்டு விழுந்து தரைமட்டமாகி விட்டிருக்கின்றன. ஆனால் நூறுயார் மேற்கே உள்ள பிரவுண் வீதியில் அப்படி ஒரு காட்சியும் இல்லாதது வியப்பளித்தது. கணக்குப் பார்த்துதான் அடித்தார்களோ? அல்லது மணிக்கூட்டு வீதியால் ஆம் போயிருக்குமோ நகருக்கு? அதற்கு முன்கூட்டியே வழி சமைத்திருப்பார்களோ?

ராணுவம் எல்லியங்காடு, நாயன்மார்கட்டு, அரியாலை வழியாகத்தான் முன்னேறி கொழும்புத் துறையை அடைந்திருக்கிறது. அங்கேதான் கடும் சண்டை. ஷஸ்லடியிலும் குண்டு வீச்சிலும், துப்பாக்கிச் சூட்டிலும் கட்டிடங்கள் எல்லாம் உடைந்து விட்டன. ராணுவம் சென்றவழி நீளம், பண்ட அழமுகப்பட்டுள்ளது. இது கிழக்கே இருந்து யாழ் நகருக்குள் வருபவர்களைத் தடுக்கிறது.

பிரவுண் வீதியில் நிறை சனம் யாழ். நகருக்குள் நுழை தற்கும் சென்ற வெளியேறுவதற்கும் இதுதானே ஒரு பாதை! மனிதர்களுடன் சேர்ந்து, நாய்கள், ஆடு மாடுகளும் ஒடிக்கொள்ள திருக்கின்றன. சில வீடுகளில் மனித முகங்கள் தெரிகின்றன. கடைகளைக் காணோம். வீதி ஒரத்தில் சில பெட்டிக் கடைகளில் சில்லறைச் சாமான்கள் விற்கப்படுகின்றன. அவற்றைச் சுற்றி மக்கள் கூட்டம்.

இவை ஒன்றும் எனது கண்ணில் படவில்லை. எனது வீதிகான் எனது மனம், மூளை, உணர்வுகள் எல்லாவற்றையும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு நிற்கின்றது. தான் வழிபடும் தெய்வம் ஒரு நூற்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் பக்தனைப்போல, நான் எனது வீட்டை மட்டுமே நினைத்துக்கொண்டு சைக்கிள் ஒடிகிறேன். எனது வீடு இருக்குமா? இதுதான் அப்பொழுது எனக்கு மில்லியன் டோலா பெறுமதியிக்க கேள்வி!

எனது வீடு இருக்கும் கடையிற் சவாமி வீதியில் திரும்புகிறேன். நாவலர் வீதியையும் கல்லூரி வீதியையும் இணைக்கும் ஒரு சிறிய வீதி இது. சாதாரண நாட்களிலேயே வாசன ஓட்டம் அதிகம் இராது. மனித நடமாட்டமும் குறைவு. கிராமியச் சாயல் பேசும். யாழ் நங்கின் மத்தியில் ஒரு கிராமியச் சாயல். எனது எழுத்துத் தொழிலுக்கு மிகவும் உவப்பான சூழ்நிலை! இப்பொழுதுமரங்கள் எல்லாம் வளர்ந்து வீதியில் தலைசாய்த்து நிற்கின்றன. கீழே புல்லும் செடி, கொடிகளும் இன்னும் கொஞ்ச நாட்கள் போனால், ரோட்டையே மூடிவிடுவோம் என்று பயமுறுத்துகின்றன. மனித நடமாட்டமே இல்லை. மனிதர்கள் வீடுகளுக்குள் இருப்பார்கள். திறந்திருந்த கேட் வழியாகப் பார்க்கிறேன். மரக் கிளைகளினுடே எனது வீடு தெரிகிறது!

வீடு தப்பிய மகிழ்ச்சி

நான் கட்டியவீடு - நான் குடியிருந்த வீடு, இனிமேலும் குடியிருப்பதற்காக உடையாமல் நிற்கிறது! எனக்கு மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக் குதிக்கலாம் போவிருக்கிறது! எத்தனை பேருக்கு இருப்பதற்கு வீடில்லை!

சைக்கிளில் ஓடிச்சென்று வீட்டின் மூன் பக்கம் இறங்குகிறேன்; வழியில் மிதிவெடிகள், ஷெல்கள் இருக்கலாம். அவற்றைப் பற்றி எனக்குக் கவலை இல்லை. அந்தச் சிந்தனையே இல்லை! எனது வீடு தப்பிவிட்டது. அதைப்பார்க்க வேண்டும்!

கதவுகள் எல்லாம் திறந்தே கிடக்கின்றன. உள்ளே நுழைகிறேன். இது என்ன வெளிச்சம்? பெரிய வெளிச்சம்! நான் கடையியாகப் பூட்டிவிட்டுப்போன இரண்டு கதவுகளும் அலவாங்கினால் குத்திக் கிழிக்கப்பட்டுக் கிடக்கின்றன. எனது அறைக்கு ஓடிச் செல்கிறேன். மேலே வானம் தெரிகிறது. ஓ! இதுதான் வெளிச்சத்தின் இரகசியமா?

ஷெல் விழுந்திருக்க வேண்டும். கூரையில் சில மரங்கள் மறிந்து சிதறிக் கிடக்கின்றன. சிறிய ஷெல்லாக இருக்கவேண்டும். பெரியதாக இருந்தால், கூரையின் ஒரு பகுதி கீழே இறங்கியிருக்கும். இதிலும் நான் அதிஷ்டசாலிதான்! கூரையில் ஷெல் விழுந்தது பற்றி எனக்கு கவலை இல்லை; வீடு தப்பிவிட்டதே!

தேடியவர்களுக்கு ஏமாற்றம்

கீழே பார்க்கிறேன். அலுமாரி, மேசை லாச்சிகள் எல்லாம் குத்திக் கிழிக்கப்பட்டு அவற்றில் இருந்த கடுதாசிகள் புத்தகங்கள் எல்லாம் அள்ளி வீசப்பட்டுக் கிடக்கின்றன. நிலம் தெரி

யாமல் கடுதாசிகள்! யாரோ இவற்றில் எதையோ தேடியிருக்கிறார்கள். சனுன் காரரின் குப்பையைக் கிளரினால் மயிர்மயிராக வரும் என்று பழமொழி கூட இருக்கிறதே! எழுத்தாளன் வீட்டுக் குப்பையைக் கிளரினால் கடுதாசியைத் தவிரவேறென்ன வரும்? பாவம் பெரிய ஏமாற்றத்துடன் திரும்பியிருப்பார்கள்!

மழை உள்ளே வந்திருக்கிறது. தண்ணீர் ஒட வாய்ப்பில்லை. இப்பொழுது கடுதாசிகளும் சேர்ந்து தண்ணீர் ஒட்டத்தை முற்றாகவே தடை செய்துவிட்டன. கடுதாசிகள் புத்தகங்கள் எல்லாம் வெள்ளத்தில்.

அவற்றில் சான்றிதழ்கள், உறுதிகள், கடிதங்கள், பற்றுச் சீட்டுகள், கட்டுக்கட்டாக நாடகங்கள், நாடகக் குறிப்புகள், பாடக்குறிப்புகள். பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த எனது சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து ஒரு கட்டாகக் கட்டி வைத்திருந்தேன். அந்தப் பத்திரிகைத் துண்டுகளும் வெளினத்தில் நான் அச்சிட்டு வெளியிட்ட நூல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பத்துப் பிரதிகளை எடுத்து வைத்திருந்தேன், பிறகு தேவைப்படலாம் என்று. அவையும் வெள்ளத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கின்றன. நான் அடித்த நூல்களில் பழுப்படாத பிரதிகள் எதுவுமே இப்பொழுது என்னிடம் இல்லை! உடுப்புகளும் ஒருபக்கத்தில் கிடக்கின்றன. இந்தக் காட்சியைப் பார்த்தும் எனக்குத் தலைசுற்றியிருக்க வேண்டும். சுற்றவில்லை வீடு தப்பிவிட்டதே!

சான்றிதழ்கள் (சேட்டிபிக்கேற்றுகள்), கடிதங்கள், உறுதிகளை நான் கொண்டுபோயிக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்யாதது என்னுடைய பிழைதான். இந்திய அமைதிப்படைக் காலத்தில் நடந்ததுபோல எல்லாம் பத்திரமாக இருக்கும். ஒரு மாதத்தில் திரும்பி வந்து எடுக்கலாம் என்று தப்புக் கணக்கு போட்டு விட்டேன்.

இப்படியும் ஒரு அதிவீடும்

நாடகங்கள் எல்லாம் வானொலியினால் ஒலி பரப்பப்பட்டவை. பாடக்குறிப்புக்கள் எண்க்கு இனித் தேவை இல்லை. நான்தான் சேவையில் இருந்து ஓய்வு பெற்றுவிட்டேனே. சிறுகதைகள் எல்லாம் பத்திரிகைகளில் ரெசரிக்கப்பட்டு, வாசிக்கவிரும்பியவர்களால் வாசிக்கப்பட்டுவிட்டன. அவற்றில் இருந்து

சில கதைகளையேனும் தெரிந்தெடுத்து ஒரு சிறுகதைத் தொகுதி யைத்தானும் இதுவரை காலமும் வெளியிடாத நான், இனியா வெளியிடப்போறேன்?

வீடு போயிருந்தால் அதனுடன் இவை எல்லாமே முற்றாக அழிந்துபோயிருக்கும்! எவ்வளவு பாடுபட்டுக் கட்டிய வீடு. எனது வாழ்நாளில் இன்னும் ஒரு வீடு கட்டுவது என்பதை நினைத்துப் பாக்கவும் முடியாது! எனது குடும்பத்திற்கு இருப்பதற்கு வேறுவீடில்லை.

உடனடியாக வீடு தேடினால் கிடைக்குமா? எனக்குப் பிடித்த சூழலில், கரைச்சல் இல்லாத வீடு கிடைக்குமா? எனது எஞ்சிய வாழ்நாட்களை மற்றவர்களது தாழ்வாரங்களில்லவா கழிக்க வேண்டி வந்திருக்கும்? அதிலும் நான் அதிஷ்டஶாலிதான்!

யாழ். குடாநாட்டின் ஒவ்வொரு வீட்டினதும் பொதுக்கதை இது!

“எனது வீட்டுக்குள் இன்னொரு பக்கத்தில் கொங்கிரீட் அலுமாரியில் இருந்த எனது நூல் நிலையத்தை எவரும் தொடுவில்லை. இவ்வளவையும் தேடியும் ஒன்றையும் காணோம், இதில் அப்படி என்ன இருக்கப்போகிறது? என்று நினைத்தார்களோ? நான் கடைசியாக வெளியிட்ட “அக்கரைச் சீமையில்” நாவனின் பிரதிகளும் கட்டுக்கட்டாக அவை கிடக்கின்றன. இமுத்துப் போட்டிருந்தால் அவையும் அழிந்திருக்கும். பொருளாதார நட்டம் ஒருபுறமிருக்க அச்சடித்த நூல் நேயர்களால் வாசிக்கப்படாமல் அழிந்துபோவது எவ்வளவு பெரிய நட்டம்! அவற்றைச் சிதைக்காமல் விட்டவர்களுக்கு நன்றி கூறுகின்றது என இதயம்!

இப்பொழுது ஏனைய பொருள்களில் எனது கவனம் திரும்புகின்றது. காற்றுப் போய்விட்டதால், நான் விட்டு விட்டுப் போன சைக்கிளைக் காணவில்லை. நடு கோலுக்கு வந்து பார்க்கிறேன். எனது தெருங்டா 125 மோட்டார் சைக்கிளையும் காணவில்லை! பத்து வருடங்கள் பாவித்திருந்தாலும் நல்ல நிலையில் இருந்த மோட்டார் சைக்கிள். அதன் விலை இப்பொழுது ஒரு லட்சம் ரூபாய். என்னின் பிழை ஏற்பட்டதால், அதைத் திருத்துவதற்குரிய உதிரிப்பாகம் கிடைக்காததால், திருத்தப்படாமல் கிடந்தது. அந்த சைக்கிள் மட்டும் ஒடும் நிலையில் இருந்திருந்தால், ஆட்களையும் பொருட்களையும் மிகவும் சுலபமாக ஏற்றி இறக்கியிருப்பேன்!

எனது மகனையும் மருமகளையும் இரண்டு பேரப்பிள்ளைகளையும் வடமராட்சியில் பொலிகண்டிக் கிராமத்தில் உள்ள எனது சம்பந்தி வீட்டிற்கு அனுப்பியிருந்தேன். மோட்டார் சைக்கிள் நின்றிருந்தால் அவர்களை ஏற்றி இறக்கியதுடன். நானும் மனைவியுமல்லவா அங்கு சென்றிருப்போம்? அங்கு சென்று ஆறு மாதக் கஷ்ட சிவியத்திலும், சுகாதாரச் சீர்கேடு களிலும் ஷெல்லடியிலும் பயத்திலும், நான் நோய்வாய்ப் பட்டாலும் பட்டிருப்பேன். எனது சரித்திரமே அங்கு முடிந்தாலும் முடிந்திருக்கும்!

மோட்டார் சைக்கிள் பழுதடைந்து இருந்ததால் எனது சைக்கிளை உருட்டிக்கொண்டு நடந்துபோனேன் அராலிக்கு. அங்கு நிம்மதியாக நித்திரை செய்தேன். வாசிக்காது விட்ட நூல்களை வாசித்தேன். மற்றவர்களது பல வட்சங்கள் பெறு மதியான பொருள்களைக் காப்பாற்றினேன் நெல்லு வெட்டி வைத்தேன். ஒரு வித்தியாசமான, தனியான அனுபவத்தையும் பெற்றேன். அதை இப்பொழுது உங்களுடனும் பகிர்ந்து கொள்கிறேனே! எல்லா அழிவிலும் இழப்பிலும் சில நன்மைகளும் உண்டு என்பார்கள். மோட்டார் சைக்கிள் பழுதடைந்ததில் எனக்கு இவ்வளவு லாபங்கள்!

சைக்கிளும், மோட்டார் சைக்கிளும் தொலைந்தது எனக்கு கவலைதான். ஆனால் வீடு நியிர்ந்து நிற்கிறதே என்ற மகிழ்ச்சி, அந்தக் கவலையை மறைத்துவிட்டது!

ஒவ்வொரு அறையாக நுழைந்து பார்க்கிறேன். எல்லா அறைக் கூரைகளும் உடைந்திருக்கின்றன. ஐங்னல் கண்ணாடி கள் எல்லாமே நொருங்கிவிட்டன. வீட்டுத் தளபாடங்கள், தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள் எல்லாம் சரியாக இருக்கின்றனவா? என்று இப்பொழுது கணக்குப்பாக்க இயலாது. மனைவிக்குத் தான் அந்தக் கணக்குகள் தெரியும், வந்து எண்ணிப் பார்க்கட்டும்.

பொறுமையின் தேவை

இனி இந்தக் கடதாசிகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துப் பார்த்து இனம்கண்டு, தரம் பிரித்து அடுக்கவேண்டும். எத்தனை கடதாசிகளில் எழுத்து அழியாமல் இருக்கின்றது? எத்தனை கடதாசிகள் அழியால் இருக்கின்றன? இப்பொழுது ஈரத்தில் எல்லாம் ஒட்டிக் கிடக்கின்றன. பிரிக்கப் போனால் கிழிந்து

விடும். காயவைத்துத்தான் மெல்ல மெல்ல எடுத்துப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு ஆள் ஒரு நாளில் செய்யக்கூடிய வேலையுமல்ல. வீட்டில் குடியேறி இருந்து, ஒவ்வொரு நாளும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் செய்து முடிக்க வேண்டிய வேலை. இப்பொழுது ஒன்றுமட்டும் செய்யலாம்; அவை மேலும் அழிந்து போகாமல் பாதுகாக்கலாம். எல்லாக் கடதாசிகள், புத்தகங்களையும் அள்ளி படுக்கைகள் மேசைகளில் பரப்பி, பாரம் வைத்து விட கிரேன்:

“கம்” என்று ஒரு நாற்றம் மூக்கைத் துளைக்கிறது. வந்த நேரம் தொடக்கம் அந்த நெடி வீசுகிறது. எனக்கு இப்போதான் அது உறைக்கிறது. நனைந்துபோன கடதாசி மற்றும் பொருள்களில் இருந்து எழும் நாற்றம் ஆறு மாத காலமாக கூட்டித் துடைக்காத வீட்டில் இருந்து எழும் நாற்றம். வெளியே அழுகி உக்கிக் கிடக்கும் சருகுகள், குப்பைகளில் இருந்து வரும் நாற்றம். இந்த மணத்தில் அதிக நேரம் நிற்கக்கூடாது. வீட்டைக் கழுவித் துப்பரவு செய்தபின்புதான் எதையும் செய்யலாம்.

என்ன உனது வீட்டுக்கதையை மட்டும் சொல்லிக்கொண்டு போகிறாயே என்று மட்டும் கேட்க்காதீர்கள். ஒரு பானை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம். இது உனது வீட்டின் கதைமட்டுமல்ல. யாழ்ப்பானை நகரத்தின், ஏன் யாழ்ப்பானைக் குடாநாட்டில் ஒவ்வொரு வீட்டினதும் பொதுக்கதை! எங்கும் ஒரே கதைதான். விபரங்கள், அழிவுகள், இழப்புகள், அதிர்வுகள், தாக்கங்களில் தான் வித்தியாசம்.

வீட்டின் முன்னால் முற்றத்தில் நின்று வீட்டைப் பார்க்கிறேன். முன் சுவர்கள் கதவுகள் எல்லாவற்றிலும் ஷெல் துண்டுகள் பட்ட காயங்கள் தெரிகின்றன. வீட்டைச் சுற்றி வருகிறேன். நாலா பக்கங்களிலும் வீட்டுச் சுவரில் காயங்கள். பக்கத்து வளவுகளில் ஷெல்பட்டு முறிந்த மரங்கள் மதில்மேல் விழுந்து கிடக்கின்றன. ஒரு கொட்டில் முற்றாகவே எரிந்து சாம்பலாகக் கிடக்கின்றது. பக்கத்து வளவு வீடுகளிலும் காயங்கள் தெரிகின்றன. நன்றாக ஷெல்லடித்திருக்கிறார்கள். உடைந்ததும் உடையாததும் அவரவர் அதிருஷ்டத்தைப் பொறுத்தது. ஆமியாழ் நகரைப் பிடிப்பதற்கு முன்பு ஒருநாள் நான் நன்பர் கதிருடன் வீடுபார்க்க வந்தது எவ்வளவு மஸ்டவேலை

என்று இப்பொழுது விளங்குகின்றது. இந்த ஷல்லடி அன்று நடந்திருந்தால்? நான் நிச்சயம் திரும்பிப் போயிருக்க மாட்டேன்!

யேயில் ஏறுகின்றது இனி நன்று பிரயோசம் இல்லை. எல்லாம் வந்து குடியிருந்து செய்யவேண்டிய வேலைகள். வீட்டைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்து என்ன சுகம்? வந்ததற்கு நான் ஒரு முறைகூட உட்காரவில்லை என்பது இப்பொழுதுதான் ஞாபகம் வருகின்றது. உட்கார மனம்வரவில்லை. இப்பொழுதுதான் கால்கள் உள்ளகின்றன. முன் 'போச்' குந்தில் இருந்து வளவில் பார்வையை செலுத்துகின்றேன்.

மா மரங்களில் மாங்காய்கள் அழகாகத் தொங்குகின்றன. தென்னைகளில் குலை குலையாக இளைர்கள். வாழைகள் முற்றிய குலைகளுடன் தலைசாய்த்து நிற்கின்றன. குறோட்டன்கள் மழைகாலச் செழுமையில் பற்பல வண்ணங்களில் சிரிக்கின்றன. பூக்கள்ருக்களெல்லாம் மலர்க்காடு. மா, எலுமிச்சை, செரி, சீமைக்கிழுவை எல்லாம் வளவில் சோலை! இந்த அழகுகளை ரசிக்கும் நேரமா இது? அழிவுகளையும், இழப்புகளையும், காயங்களையும், மரணங்களையும் கணக்கெடுக்கும் நேரம்!

நான் வந்த நேரத்தில் இருந்து இடையிடையே கடைத் தெருப் பக்கத்தில் இருந்து குண்டுச் சத்தங்கள் கேட்கின்றன. இப்பொழுதும் ஒன்று கேட்கின்றது.

என்ன குண்டோ? யார் வைத்த குண்டோ? பழையதோ? புதியதோ? யாருக்குத் தெரியும்? பெரிதாக எதுவும் நடவாமல் இருக்கலாம். ஆனால் குண்டு வெடிப்பின் விளைவுகள் எப்படி இருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது! போய்விடுவது நல்லது.

கேட்டையாவது பூட்டிவிட்டுப் போகலாம் என்றால், சங்கிலி பூட்டு இல்லை. அவற்றை வாங்கலாம் என்றால் கடைகளும் இல்லை! உலகமே திறந்தறையாகக் கிடக்கும் பொழுது, எனது கீட்டுக்கு மட்டும் என்ன பூட்டு? சைக்கிளில் ஏறுகிறேன்.

இனிப்போக என்ன இருக்கிறது?

யாழ் நகரில் உள்ள எனது வீட்டைப் பார்த்துவிட்டு அராவிக்குத் திரும்பிய நான், மீண்டும் யாழ்நகர் வீட்டுக்குத் திரும்ப சில நாட்கள் சென்றன. திரும்புவதற்குரிய ஆயத்தங்கள் செய்யவேண்டும். உறவினர்களுடன் சில கொடுக்கல் வாங்கல்கள் பாக்கி இருந்தன. இன்னும் சில வேலைகள்.

யாழ் நகர் வீட்டுக்குப் போய் பார்த்துக்கொண்டு வந்தா யிற்று. களவு போகக்கூடிய பொருள்கள் எல்லாம் களவுபோய் விட்டன. இனிப் போவதற்கு என்ன இருக்கிறது? எனது புதித கங்களையும் கதிரை மேசைகளையுமா தூக்கிக்கொண்டு போகப் போகிறார்கள்? நாங்கள் போனால் இப்போதைக்குத் திரும்பி வரப்போவதும் இல்லை. இந்த ஆயிக் கெடுபிடியில் வந்துபோவ தும் கஸ்டமாக இருக்கும். வந்தாலும் ஒற்றைக்காலில் நின்று விட்டு ஒடவேண்டியிருக்கும். வந்தவர்கள் இரண்டொரு நாள் ஆறுதலாக நின்று சொந்தக்காரர், நண்பர்கள், ஊரவர்களுடன் புதினம் விசாரித்து அளவிளாவி விட்டுச் செல்வோமே என்றும் திரும்புவதைச் சற்று தள்ளிப்போட்டேன்.

வடமராட்சிக்குப் போயிருந்த எனது மகன் மணிவண் ஜனும் மருமகனும், பேரப்பின்னைகளும் முன்னர் யாழ்நகரில் இருந்து வடமராட்சிக்குப் புறப்படும் போது எனக்கு எந்தவித வித்தியாசமான உணர்ச்சியும் இருக்கவில்லை. பிரிவு ஏற்படும் பொழுது தானாகவே எழுகின்ற வேதணை சோகம் கூட எழவில்லை. அப்பொழுது எல்லோருக்கும் ஒடித் தப்புகின்ற அவசரம். அந்த அவசரம் உணர்ச்சிகளை அழுக்கிவிட்டது. மேலும் அப்பொழுது யாழ்ப்பாணம் முழுவ துமல்லவா ஒன்று திரண்டு ஒடிக்கொண்டிருந்தது? அவசரங்கள், அவலங்கள், பயங்கரங்கள், அழுகைகள், மழை வெள்ளத்துடன் என்னீர் வெள்ளங்கள்! அந்த அவலங்களையும் பரிதாபங்களையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த எனக்கு, எங்கள் பிள்ளைகளது பிரிவு பெரிதாகத் தெரியவில்லை.

போகின்றவர்கள் எல்லோரும் இலக்கு இல்லாமல்தானே ஒடிக் கொண்டிருந்தார்கள்? எங்கள் பிள்ளைகள் சம்மந்தி வீட்டிற்கல்லவா போகிறார்கள்? அவர்கள் எப்படியும் காப்பாற்றுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை, எங்களுக்கு உள்ள அக்கறையும் கரிசனையும் அவர்களுக்கும் உண்டுதானே? நானும் மனைவியும் கூட வடமராட்சிக்குத்தானே போகஇருந்தோம். கடைசி நேரத் தில்தானே திட்டத்தை மாற்றினோம்.

மகன் மணிவண்ணன் வடமராட்சிக்கு இடம் பெயரும்போது தனது அடையாள அட்டையைக் கொண்டு செல்ல மறந்து விட்டான். அவன் திரும்பி வந்து அதை எடுத்துச் சென்றிருக்கலாம். நாங்கள் கொண்டு வருவோம்தானே என்று அவன்

இருந்துவிட்டான். புலிகளின் பிரதேசத்தில் அடையாள அட்டை தேவையில்லை. அதனால் நானும் அதிகம் கவலைப்படவில்லை. ஆழிக்காரர் வடமராட்சிக்குப் போகப் போகிறோம் என்று சொன்ன பொழுதுதான் நானும் கவலைப்படத் துவங்கினேன்.

மகன் வந்தான்

இளந்தாரி, நல்ல தோற்றம். சந்தேகம் விழக்கூடியவன்தான். சந்தேகம் வந்து தடுத்து வைத்தால், அவ்வளவுதான்! அப்படி எத்தனை பேரைத் தடுத்து வைத்துவிட்டார்கள் வரும்பொழுதே!

என்றாலும் ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர். தமிழும் ஆங்கிலமும் நன்றாகப் பேசுவான். குடும்பத்துடன் வருகிறான். எப்படியும் தப்பிவிடுவான் என்று நினைத்தேன். நான் நினைத்தபடியே அவன் தப்பி வந்துவிட்டான்! ‘அடுத்த முறை கட்டாயம் ஐடென்றி காட் கொண்டு வரவேண்டும்’ என்று சொல்லி வரவிட்டார்களாம்.

வடமராட்சிக்குச் சரியான செல்லடி. எங்கள் உறவிங்கர்கள் அங்கிருக்க மாட்டாமல் நவிஞ்சிலுக்க வந்து, அங்கிருந்து கிளாலி வழியாக வண்ணிக்குப் போய், வவுனியா சென்றடைந்து விட்டனர். போகும்பொழுது எனது மகனையும் வரும்படி கேட்டிருந்தனர். அடையாள அட்டை இல்லாததால் அவன் போக மறுத்து விட்டான். எந்தக் கஷ்டத்திலும் ஒரு நன்மை இருக்கும் என்று சொல்வார்கள். அடையாள அட்டை இல்லாததால் மணிவண்ணன் அங்கு போய்க் கஷ்டப்படாமல் தப்பிவிட்டான். நாங்களும் மகனைக் கண்டோம்!

மகனைவிட பேரப்பிள்ளைகள் இருவரையும் காணத்தான் எனக்கும் மங்கைக்கும் சோட்டையாக இருந்தது. அந்த ஆறு மாதங்களும் அவர்களைப் பற்றித்தான் அடிக்கடி கேசிக் கொள்வோம். இப்பொழுது பேரப்பிள்ளைகளைத் தூக்கி மகிழ்ந்தோம். அவர்களுக்கும் எங்களிடம் வந்தது மட்டற் ற மகிழ்ச்சி. துள்ளிக்குதித்தனர்.



6. மீளக் குடியமர்தல்

மகனும் மருமகனும்தான் வீட்டுக்குப் போக அவசரப்பட்டார்கள். அவர்களைக் குடும்பமாக அனுப்பி வைத்தோம். கொஞ்ச அரிசியும் கொடுத்து போகும்போது வலியுறுத்திக்கூறி விட்டேன்: “வீட்டிலுள்ள ஒரு கடதாசியைக்கூட கூட்டி வெளியே தன்னிவிடாதீர்கள். எல்லாம் நான் வத்து ஒவ்வொரு கடதாசியாகப் பார்த்துத்தான் தீர்மானிக்க வேண்டும்”

இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு நாங்களும் வீட்டுக்குச் சென்ற பிறகு பார்த்தேன். எல்லாம் நான் சொன்னபடியேதான் செய் திருந்தார்கள். அடுக்களைப் பக்கத்தை மட்டும் கூட்டிச் கழுவிச் சமைத்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்பொழுது அவ்வளவு கடதாசிகளையும் ஒவ்வொன்றாக எடுத்துப் பார்த்து, வாசித்து இனம் கண்டு அடுக்கி வைக்க வேண்டும். முதலில் ஒல்வொன்றாக எடுத்துப் பார்க்க முடிந்தால் தானே? அவற்றை கட்டில்கள், மேசைகளில் அள்ளிப் போட்டும் பயனில்லை. அவை காயவில்லை. ஒட்டிக்கொண்டு கிடந்தன. காயப்போட்டுத்தான் பிரித்தெடுக்க வேண்டும்.

அவற்றை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் காயப்போட்டு காவல் இருந்து கொண்டு வந்து பிரித்தெடுத்து வாசித்தும் சில ஒட்டு விடவே இல்லை. சில கிழிந்துவிட்டன. சில அழிந்தே விட்டன. மையினால் எழுதியவை எல்லாம் அனேகமாக அழிந்து விட்டன. ரைப்பண்ணைப் பட்டவைதான் பாதிப்புடன் மிஞ்சின.

நாடகம் எழுதுவது எப்படி?

‘நாடகம் எழுதுவது எம்படி? என்ற நூலுக்காக நான் எழுதி வைத்திருந்த டட்டுரைகளையும் அள்ளி வெளியே போட்டு விட்டனர். அந்த நூல் வெளி வரவேண்டும் என்ற நியதிபோலும். எடுத்தவர்கள் அவற்றைக் கவருடன் போட்டுவிட்டனர். மழை எல்லாம் கவரில். கட்டுரைகள் தப்பிவிட்டன. இருந்தாலும் தண்

தெளிப் நூலைப் பிரிவு

நூலாக சேஷ

யாழிப்பாணம்

ணீர் பட்ட இடத்தில் கடதாசி விளிம்புகளில் எழுத்துக்கள் அழிந்து விட்டன. வெள்ளத்தில் அகப்பட்டிருந்தால் முழுவதுமே அழிந்திருக்கும். என்னால் அந்தக் கட்டுரைகளைத் திரும்பவும் எழுத முடியாது.

அப்படி ஒரு நூல்லை எழுத நான் என்றுமே நினைத்திருக்க வில்லை. நான் பள்ளிவாழ்க்கைக் காலத்திலேயே நாடகத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்டு, நாடகங்களைப் படித்தேன்; நடித்தேன். பின்பு பேராதனைப் பல்கலைக்கழக நாடகங்களிலும் நடித்தேன். உத்தியோகமானதும் நானே நாடகங்களை எழுதி, நண்பர்களுடன் சேர்ந்து அராவியில் அரங்கேற்றினேன்.

நாடகங்களை நல்லமுறையில் எழுதுவதற்காகவும், சரியான முறையில் அரங்கேற்றுவதற்காகவும், நாடகங்களையும், அது சம்பந்தமான நூல்களையும் வாசித்தேன். அத்தகைய நூல்கள் தமிழில் இல்லை. ஆங்கிலத்தில்தான் வாசித்தேன். வாசிக்கும் பொழுது எனக்கு வேண்டிய குறிப்புகளையும் எடுத்துக் கொண்டேன்.

பிறகு ஒருமுறை அவற்றை எடுத்து வாசித்த ரொழுநாடகம் எழுதுவது எப்படி என்ற நூலின் அமைப்பு அக்குறிப்புகளில் பளிச்சிடுவதைக் கண்டேன்.

1990 ஆம் ஆண்டு ஐஞ் மாதம் இரண்டாம் ஈழப் போர் ஆரம்பமான பொழுது, யாழ்ப்பாணத்தில் நான்கு மாதங்கள் பாடசாலைகள் ஒன்றும் இயங்கவில்லை. முன்று மாதங்கள் வீட்டில் இருந்தேன். ஒரு மாதம் அராவியில் சும்மா இருக்கப் பிடிக்காது, அந்தக் குறிப்புகளைப் படித்து எனது நூறுக்கு வேண்டிய கட்டுரைகளை எழுதி ஒரு ஃபைவில் வைத்து, அலுமாரி அடித் தட்டில் போட்டு விட்டேன். அதன் பிறகு புத்தகம் வெளியிடும் சூழ்நிலை யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவாததால் அக்கட்டுரைகளை நான் மறந்தே போனேன்.

இப்பொழுது அவை முன்னால் வந்து நிற்கின்றன. ‘எங்களுக்கவனி’ என்று சொல்லிக்கொண்டு, அழியாமலுமல்லவா வந்து நிற்கின்றன. அவற்றை வெளியிடவேண்டாமா?

முதலில் அப்படி ஒரு நூல் இருக்கிறதா என்று தேடிப்பார்த்தேன், கிடைக்கவில்லை. மற்றவர்களிடம் விசாரித்தும் பாரித்தேன். அப்படி ஒரு நூல் இருப்பதாக யாரும் சொல்லவில்லை. சிறுகளைத் தாலு, கவிதை, புதுக்கவிதைகள் எழுதுவது பற்றி -

பல நூல்கள் தமிழில் வெளிவந்துள்ளன. ஆனால் நாடகம் எழுதுவதை விளக்கிக் கூறும் ஒரு நூல்கூட வெளிவரவில்லை! எனவே அந்த நூலை எப்படியும் வெளியிடுவது என்று தீர்மானித்தேன்.

இடப் பெயர்வினால் பாதிக்கப்பட்ட எனக்கு உதவுவதற்காக, எனது தம்பி கண்டாவில் இருந்து கொஞ்சக் காசு அனுப்பினாள். அதை அப்படியே புத்தகத்தில் போட்டு, நாடகம் எழுதுவது எப்படி என்ற, முதலாவது தமிழ் நூலை வெளியிட்டேன்! அது இப்போது அமோகமாக விற்பனையாகிறது!

நிவாரணம்

எல்லோருக்கும் நிவாரணம் வழங்கப்படவில்லை. அவரவரும் தத்தமது சொந்த இடங்களிலேயே குடியேற வேண்டும் என்று கேட்கப்பட்டனர். அப்படிக் குடியேறாதவர்களுக்கு நிவாரணம் மறுக்கப்பட்டது. மக்கள் கிராமசேவகர் வீட்டிற்கும் உதவி அரசாங்க அதிபர் பணிமனைக்கும் அலைந்து திரிந்தும் பயனில்லை.

கன்னாகத்திற்கு வடக்கே சென்று குடியேற எவரும் அனுமதிக்கப் படவில்லை. அதே நேரத்தில் சொந்த இடங்களுக்குப் போனால்தான் நிவாரணம் என்கின்றனர். அப்படிப் போனாலும் பலருக்கு அங்கே வீடுகளும் இல்லை! மக்கள் என்ன செய்வார்கள்?

ஆமி தீவுப் பகுதியைக் கைப்பற்றியதும் அங்கிருந்தவர்களெல்லாம் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிற்கு ஒடிவந்துவிட்டனர். இப்பொழுது திடீரென்று பழைய இடங்களுக்கே போங்கள் என்றால், மக்கள் எப்படிப் போவார்கள்? அங்கு வீடுகளா இருக்கின்றன? காடுகளல்லவா வளர்ந்திருக்கின்றன!

காட்டுப் பகுதிக்கு தட்டத்தனியப் போய் ஆமியுடன் குடியிருக்கலாமா? காடுகளை வெட்டுவது யார்? பல வீடுகள் அழிக்கப்பட்டு விட்டன. தங்கள் தீவுகளுக்குச் சென்றனர் பலர், அங்கு குடியிருக்கக்கூடிய சூழ்நிலை இல்லாததால் யாழ்ப்பாணத்திற்கே திரும்பி விட்டனர். அவர்களுக்கு வீடும் இல்லை, நிவாரணமும் இல்லை!

கிடு கிடு விலையேற்றம்

முதலில் இரு வாரங்கள் எல்லோருக்கும் நிவாரணமாக அரிசி, சினி, மா, மண்ணெண்ணெண்ய வழங்கப்பட்டன என்று கூறியிருக்கிறேன். பின்பு ‘ஸ்ரோக் தீந்து விட்டது இனிக்கப்

வந்தால்தான் நிவாரணம்.' என்றார்கள். அரிசி விலை கிளோ அறுபத்தைந்து ரூபாவிற்கு ஏறியது. பின்பு கப்பல்கள் வந்து எல்லோருக்கும் நிவாரணம் வழங்கப்பட்ட பொழுதும்கூட வட்டுக்குள் ஏறிய அரிசி விலை இறங்க மறுத்துவிட்டது.

கட்டுப்பாட்டு விலைக்கு மேல் அரிசி விற்பவர்கள் எல்லோர் மீதும் கடும் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று அரசாங்கம் மிரட்டியும்கூட ஒரு பயனும் இல்லை. விலை இறங்காததற்கு வியாபாரிகள் மட்டும் காரணமல்ல. காசள்ளவர்கள் அரிசியை வாங்கிப் பதுக்கினர். திரும்பவும் அரிசித் தட்டுப்பாடு வராது என்பது என்ன நிச்சயம்? தங்களைப் பாதுகாக்க வசதியுள்ள வர்கள் அரிசியை வாங்கி வைத்துக்கொண்டதில் என்ன பிழை?

பலோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு அரிசி தாராளமாக வழங்கப்பட்டது; ஆனால் “உ” அட்டைக்காரர்களுக்கு நிவாரணம் நிறுத்தப்பட்டதும், இறங்கிய அரிசி விலை மீண்டும் ஏறத் துவங்கியது, பின்பு அரசாங்கம் முகவர்களை நியமித்து அவர்கள் மூலம் கட்டுப்பாட்டு விலைக்கு அரிசி விற்கத் துவங்கிய பொழுதுதான் அரிசி விலை கிளோ முப்பதுக்கு இறங்கியது.

அரிசியின் விலை என்பது எப்பொழுதுமே நாய் வாலை நிமிர்த்திய கதைதான்! சென்ற பெப்ரவரி மாதத்தில்கூட அது திடீரன்று கிளோ ஐம்பத்தைந்து ரூபாவிற்கு ஏறியதே. இறங்கப் பல நாட்கள் சென்றன.

நிர்வாகம்

வங்கிகள் உடனடியாகவே இயங்கத் துவங்கின. கச்சேரி யின் ஒரு பகுதி குண்டு வெடிப்பில் உடைந்து விட்டதால் அங்கிருந்து நிர்வாகம் செய்யமுடியவில்லை. நிர்வாக வேலைகள் கச்சேரிக்கு வெளியே தனியாரது தனித்தனிக் கட்டிடங்களில் செய்யப்பட்டன. ‘‘பென்ஷன் வழங்கப்படாதவர்கள் எல்லோருக்கும் கச்சேரியில் பென்ஷன் வழங்கப்படும்.’’ என்று வானோலி அறிவித்தது. எல்லோரும் கச்சேரியை மொய்த்தார்கள். ஆனால் வராத பென்ஷன்களை நாங்கள் பெற மாதங்கள் பிடித்தன.

முதலில் உங்கள் பென்ஷன் வவுச்சர்கள் வந்து சேரவேண்டும் என்றனர்; அவை வந்து சேர்ந்ததும் அவற்றைத் தபாவில் அனுப்பலாம் என்றால் தபால் சேவை சீரில்லை. பழைய விலா

சங்களில் ஆட்களும் இல்லை. இந்தக் குழப்பம் இப்பொழுதல் வழன்னேறிப் பாய்தல்' ராணுவ நடவடிக்கையுடன் ஆரம் பித்துவிட்டது. அப்பொழுது வங்கிக்கு வவுச்சர்கள் வரும். அவரவர்கள் தத்தம் பென்ஷன் காட்டுக்களை காட்டி வவுச்சர்களைப் பெற்றுப் பென்ஷன் எடுப்பர். இப்பொழுது அந்த நடை முறையைப் பின்பற்ற கச்சேரியில் ஆட்பலம் போதாது. குழப்பமும் அதிகம்.

முதலில் எங்களுக்கு ஒவ்வொரு படிவம் தந்தார்கள், எங்களுடைய வவுச்சர்கள் எங்களுக்கே உரியவைதான் என்பதை நிருபிக்க. அதற்கு கிராம சேவகர்கள் கையொப்பம் வேண்டும். அவரிடம் போனால், அவர் புதியவர். பல கிராம சேவகர்கள் வன்னிக்கும் கொழும்பிற்கும் ஓடிவிட்டார்கள். இங்கு திரும்பி வந்த ஒரு சிலர் இரண்டு மூன்று பிரிவுகளைக் கவனிக்க வேண்டியிருந்தது. அவர்களுக்கு வேலைச் சுமை உத்திக்கு ஆட்களும். வைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆட்களையும் தெரியாது. எப்படிக் கையெழுத்திடுவார்கள்?

எங்கஸ் நீராவியடிக்கு வந்தவர் புதியவர். மிகவும் இளைய வர். ஆவர் எல்லாவற்றிற்கும் பயப்பிட்டார். ஆழிக்கு, மேலதி காரிகளுக்கு, பொதுமக்களுக்கு ... நியாயமான பயம்தான். ஆழி நிர்வாகமல்லவா?

நான் எனது பென்ஷன் காட், அடையாள அட்டை எல்லாவற்றையும் காட்டியும், அந்தப் புதிப் கிராமசேவகர் கையொப்பமிட மறுத்துவிட்டார். நான் வேறு வழிகளைக் கடைப்பிடித்துத்தான் அந்தப் படிவத்தை நிரப்பிக் கச்சேரியில் கொடுத்தேன். “ஓய் ஒதுக்கை காசாகத் தரமுடியாது வங்கிக்கு அனுப்புகின்றோம். நீங்கள் அங்கே போய்ப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்” என்றனர். வங்கிக்கு ஓய்துகீயம் வர பல மாதங்களாயிற்று.

அவரவரும் சட்டத்தை தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றால் இப்படித்தான். நேரே தொடும் முக்கைத் தலையைச் சுற்றித் தொடுவது! ஏதோ அப்படியாவது தந்தார்களே என்று சந்தோஷப்பட்டோம். வளிகாமத்தில் இருந்திருந்தால் ஒரு ஒப்புதியமும் கிடைத்திரானே!

மக்கள் பல தேவைகளுக்காக கச்சேரிக்குச் சென்றனர். புதிய நிர்வாகத்துணால் எல்லாவற்றையும் நடனாடியாகச் சரிவரச் செய்ய முடியவில்லை.

புலிகளது நிருவாகத்தில் அடையாள அட்டை தேவையில்லை. இப்பொழுது அதுதான் உயிர் காக்கும் கருவி! வயது வந்த இளைஞர்களில் அடையாள அட்டை எடுக்காதவர்கள் அவற்றை எடுப்பதற்காக ஒடித்திரிந்தனர். புதியவர்களான கிராமசேவகர்கள் அவர்களது மனுக்களை சிபார்சு செய்ய மறுத்தனர்.

மத்கள் இடம் பெயரும்பொழுது பொருள் பண்டங்களை இழந்ததுடன் பல ஆவணங்களையும் தொலைத்து விட்டனர். நிவாரண அட்டை வைத்திருந்தவர்களுக்குத்தான் அது புதிப் பிக்கப் பட்டது. எதையும் தொலைத்தவர்கள் பாடு சங்கடம் தான்.

ஆமிக்காரர் இளைஞர்களைப் பிடிக்கிறார்கள். உடனடியாக அடையாள அட்டை பெற வேண்டும் என்றால், கிராம சேவகர்கள் கையெழுத்திடத் தயங்குகின்றனர். அப்படி அவர்கள் சிபார்சு செய்து அனுப்பினாலும், அட்டை வந்துசேரப் பல மாதங்கள் ஆகலாம். அதுவரையும் இப்பிள்ளைகளது நிலை...?

கைதான பிள்ளைகளின் பெற்றோர் பரிதவிப்பு

கைது செய்யப்பட்ட பிள்ளைகளது பெற்றோருக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. பிள்ளைகளை எங்கே காண்பது? எங்கே போவது? யார் யாரைச் சந்திப்பது? எவருடன் பேசுவது? என்று ஓன்றும் தெரியவில்லை. கச்சேரிக்கும், உதவி அரசாங்க அதிபர்களது பணிமனைக்கும், கிராமசேவகர்களது பணிமனைகளுக்கும், ஆமிக்காம்புகளுக்குமாக மாறி மாறி ஒடித்திரிந்தனர். பின்பு காவல் நிலையங்களில் பதிவுசெய்யும்படி அறிவிக்கப்பட்டது. திரும்பத் திரும்பப் போய் கையெழுத்திட்டனர். பதிவு செய்தனர். பலன் என்னவோ பூச்சியம்தான்!

ஏற்கனவே இடம் பெயர்ந்தவர்களது பாடுதான் மிகப் பரிதாபம். அவர்களால் தங்கள் சொந்த இடங்களுக்குச் செல்ல முடியவில்லை. பலருக்கு அங்கு வீடுகள் இல்லை. இங்கோ நிவாரணம் இல்லை. அடையாள அட்டைக்கு மனுப் பண்ண வழியும் இல்லை! யாழ்ப்பாண நகரில் மற்றவர்களது தாவாரங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர்களும், தங்கள் சொந்த வீடுகளில் போய் இருக்கப்போம் என்று விரும்பியவர்களும், நிவாரணம் பெற வாம் என்று எண்ணியவர்களுமாக கொஞ்சப் பேர்தான் தீவுப் பகுதிக்கு மீளக் குடியமரச் சென்றனர். அங்கு சென்று தங்கள்

வீடுகள் இல்லை என்று கண்ட பலர், யாழ் நகருக்கே திரும்பி வந்து இருக்க வீடும் இன்றி, நிவாரணமும் இன்றி அலைந்து திரிந்தனர்.

பாடசாலைகளின் நிலை

இடம் பெயர்ந்தவர்கள் யாழ்ப்பாணம் திரும்பியதும் மேமாதம் நடுப்பகுதியில் பாடசாலைகள் எல்லாம் ஆரம்பமாயின. மாணவர் வரவு மிகக் குறைவு. ஆயிரம்பேர் கற்ற இடத்தில் நூற்பேர் வந்தனர். மாணவர்களது வரவுடன் ஒப்பிடுகையில் ஆசிரியர்களது வரவு பரவாயில்லை. 1990 ஆம் ஆண்டில் இரண்டாவது ஈழப்போர் ஆரம்பமானதில் இருந்து, பல பாடசாலைகள் இடம்பெயர்ந்து விட்டன. வலிகாமம் வடக்கில் இருந்த பாடசாலைகள் எல்லாமே வேறு இடங்களுக்கு மாற்றப்பட்டு விட்டன. அப்பாடசாலைகளின் கட்டடங்களும் அழிந்து விட்டன. இப்பொழுது அவை இடம் பெயர்ந்துள்ள இடங்களிலேயே மீண்டும் நடக்கத் தொடங்கின.

பல பாடசாலைகளுக்கு மாணவர்கள் வரவு மிகமோசம். நாலைந்து பேரே வந்தனர். அப்படிப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்கள் அயலில் உள்ள பாடசாலைகளுடன் இணைக்கப்பட்டன. 'ரிவிரச' ராணுவ நடவடிக்கைகளின்போது பல பாடசாலைகள் முற்றாகவே அழிந்து விட்டன. அவையும் அயலில் உள்ள பாடசாலைகளுடன் சேர்க்கப்பட்டன. சில பாடசாலைகள் பெரும் சேதத்திற்குள்ளாயின. அவற்றில் யாழ் மத்திய கல்லூரியும் வேம்படி மகளிர் கல்லூரியும் முதலிடம் வகிக்கின்றன. அவை சேதங்கள் திருத்தப்படாமலேயே அதே இடத்தில் நடக்கத் துவங்கின. இப்படிப் பல பாடசாலைகள், சேதங்களோடு இயங்க ஆரம்பித்தன.

தீவுப்பகுதி நிலை

தீவுப்பகுதிப்பாடசாலைகள் எல்லாமே யாழ் நகரில் பல இடங்களில் நடந்து வந்தன. சில கிராமப் புறங்களுக்கும் மாற்றப்பட்டிருந்தன. உதாரணமாக புங்குடுதீவு சண்முகநாத வித்தி யாலயம் கெற்பெலிக்கு மாற்றப்பட்டிருந்தது. இப்பொழுது அந்த இடங்கள் எல்லாமே கைவிடப்பட்டு, அப்பாடசாலைகள் பழைய இடங்களுக்கே மாற்றப்பட்டன. பின்னைகள் பலரும்

வேறு பாடசாலைகளில் சேர்ந்து விட்டனர். சிலர் வண்ணிக்கும் கொழும்புக்கும் வெளிநாடுகளுக்கும் கூட ஒடிசிட்டனர். ஆசிரியர்கள் தான் அகப்பட்டனர்!

மிகச் சொற்பு குடும்பங்களே தீவுப்பகுதியில் மீளக் குடியேறி மிருந்தனர். அக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குச் சென்றனர். பிள்ளைகள் குறைவாக இருந்ததால் எல்லாப் பாடசாலைகளும் ஒரு இடத்தில் நடத்தப்பட்டன. உதாரணமாக வேலணைப் பாடசாலைகள் எல்லாம் ஒரு இடத்தில் நடத்தப்பட்டன. இப்படியாக ஊர்காவற்றுறையில் ஒரு பாடசாலை, புங்குடிதீவில் ஒரு பாடசாலை. மாணவர்கள் நீண்ட தூரம் பிரயாணம் செய்து படித்தனர். ஆசிரியர்கள் எல்லோந்மே, தீவகத்தை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்கள் கூட, யாழ் நகரில் இருந்து போய் வந்தனர்.

கஷ்டங்கள் மத்தியிலும் கல்விப்பணி

யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் படிப்பில் சூரார்கள் ஆயிற்றே! மாணவர்கள் மிக விரைவிலேயே தாம் விட்ட இடத்திலிருந்து கல்வியை ஆர்வத்துடன் தொடரத் துவங்கினர். ஆசிரியர்களும் அந்த ஆர்வத்துக்கேற்ப கற்பித்தனர். கிராமப்புற பாடசாலைகளில் பிரச்சினை இல்லை. எல்லோரும் வீட்டில் இருந்து போய்வருவார்கள். தூர இடங்களில் இருந்து யாழ் நகரில் உள்ள பெரிய கல்லூரிகளுக்கு வந்தவர்களுக்குத்தான் பல பிரச்சினைகள், வழி யெல்லாம் சென்றிகள். நகரின் நுழை வாயில்களில் தடைகள். எல்லாச் சிரமங்களையும் சகித்துக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்த வர்கள் கல்வி விளக்கை பிரகாசமாக எரிப வைத்தனர்!

ரியூட்டரிகள் பள்ளிக்கூடங்களை முந்திக்கொண்டு கல்விப் பணி புரிந்தன.

வலிகாமத்தில் கடமையாற்றிய ஆசிரியர்களுக்கு, மாதம் ஐயாயிரம் ரூபாய்ப்படி மூன்று மாதச் சம்பளம் வழங்கப்பட்டது என்று முன்பு கூறியிருக்கிறேன் அல்லவா? ஆனால் அங்கு இரண்டு நாள்கள் மட்டுமே பாடசாலை இயங்கமுடிந்தது. யாழ் நகரிலோ ஒரு பாடசாலை சென்ற சான்ஸ் மகாவித்தியாலயத்தில் ஆறு மாதங்கள் நடந்திருக்கின்றது. நகரில் இருந்த ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் அங்குபாய் கறபித்திருக்கின்றனர். ஆனால் அவர்களுக்குச் சம்பளம் எதுவுமே வழங்கப்படவில்லை. அவர்கள்

சம்பளம் வழங்கும் தினத்தன்று கோண்டாவிலில் உள்ள நிவாரணம் வழங்கும் நிலையத்திற்குச் செல்லாததால், இன்னும் சில ஆசிரியர்கள் எந்தப் பாடசாலைக்குமே செல்லவில்லை. விஷயம் தெரியாததால், அவர்களுக்கும் சம்பளம் இல்லை. இடம் பெயர்ந்த ஆசிரியர்கள் எல்லோருக்கும் அவரவர் இருந்த இடங்களிலேயே முழுச் சம்பளமும் வழங்கப்பட்டது. வலிகாமத்தில் இருந்தவர்களுக்குத்தான் இந்தத் தண்டனை!

பாதிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் சல்வி அதிகாரிகளுக்கு எழுதினர், அந்த அறமாதங்களுக்கும் உரிய தங்கள் சம்பளத்தை தரும்படி. அவர்களால் ஒன்றும் செய்யழுதிய வில்லை. சிலர் கல்வி அமைச்சருக்கும் ஜனாதிபதிக்கும் கூட முறையிட்டனர். பயனில்லை! கடைசியாக எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் அந்த ஆறு மாதங்களுக்குரிய சம்பளங்களை வழங்கும்படி அரசாங்கம் ஒரு கற்றறிக்கை விட்டபொழுதுதான், பாதிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்கள் தங்கள் சம்பளப் பாக்கிகளைப் பெற்றுக் கொண்டனர்,

மீளக்குடியமர்தல்

இப்படியாக நாங்கள் எல்லோரும் பல இன்னல்களுக்கு மத்தியிலும் மீளக்குடியமர்ந்தோம், அரசாங்கத்தின் எந்த உதவியும் இல்லாமலே! அரிசி, சீனி, மா, மண்ணெண்ணெய் ஆகிய வற்றைத் தவிர எங்களுக்கு வேறு எதுவும் தரப்படவில்லை! வசதி படைத்தவர்கள், போதிய வருவாய் உள்ளவர்கள் ஒரு வாறு சமாளித்துக் கொண்டனர். எந்தவிதச் சொத்துப்பத்தோ வருவாயோ இல்லாதவர்கள், உழைப்பதற்கு குடும்பத்தில் யாரும் இல்லாதவர்கள், தொழிலாளர்கள், செய்வதற்குத் தொழில் இல்லாதவர்கள், நோயாளிகள் போன்றோர் மிகவும் கஷ்டப்பட்டனர். என்றாலும் அவர்களும் எப்படியோ மீளக்குடியமரத்தான் செய்தனர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் மீளக்குடியமரும் ஓவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் ஏழாயிரம் ரூபாய் உதவி வழங்கப்படும் என்று முதலில் அறிவிக்கப்பட்டது. அது வெறும் அறிவித்தலே. அதை செயற்படுத்துவதற்கு எத்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை! பல மாதங்களுக்குப் பிறகு, ஏழாயிரம் ஆயிரத்தால் குறைக்கப்பட்டு, அதைப் பெறுவதற்கான மனுவை கிராம சேவகர்களிடம்

கையளிக்கும்படி கேட்கப்பட்டோம். ஆறாயிரத்தில் ஆயிரத்தை பிடித்துக்கொண்டு, ஐயாயிரம்தான் தரப்போவதாகச் சொன்னார்கள்.

அதற்கான படிவங்களை நிரப்பி, ஐந்துரூபாய் முத்திரை ஒட்டிக் கையெழுத்திட்டு ரோமசேவகர்ஸிடம் கொடுத்தோம். ஒரு சிலருக்கே அந்தத் தொகை கொடுக்கப்பட்டது. பெரும்பாலானவர்களுக்கு இன்னும் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை! அந்த நிதி உதவியைப்பெற முதலில் மனுப்பண்ணத் தவறியவர்கள் மலுப்பண்ணுவதற்கும் வழி செய்து தரப்படவில்லை. அதன் பிறகு ஆயிரக் கணக்கானவர்கள் யாழ்ப்பானம் வந்துவிட்டனர். அவர்களுக்கு நிதி உதவி வழங்குவது பற்றிய பேச்சே இல்லை!

நட்ட ஈடு

எனது வீட்டுக் கூரையில் ஷல் விழுந்து விட்டது. அந்த வெளியினுடாக வெய்யில், காற்று, மழை, புஞ்சி எல்லாம் உள்ளே வருகின்றன. மேலே உள்ள ஒடுகளில் சிலவும் எந்த நேரமும் கீழே விழலாம் என்று பயமுறுத்திக் கொண்டு நிற்கின்றன. கூரை உடனடியாகத் திருத்தப்பட வேண்டும். கதவுகள் பூட்டுகள் எல்லாம் உடைந்துவிட்டன. இரவில் நிம்மதியாக நித்திரைகொள்ள முடியாது. பகலிலும் வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்ல முடியாது. கதவுகளையும் திருத்த வேண்டும்.

பொலிஸாரைக் கூட்டி வந்து காட்டாமல் திருத்தினால் பிறகு நட்டஈடு பெறமுடியாது என்கிறார்கள். காவல் நிலையத்திற்குச் சென்றால், அங்கு திருவிழா கூட்டம். நட்ட ஈடு பதிவதற்காக காலையில் வந்து முன்னடியடித்துக் கொண்டு சென்று இலக்கம் எடுத்துக் காத்திருக்கிறார்கள். அந்த மாதிரி நின்று தூங்க எனக்குச் சரிப்பட்டு வராது. ரோட்டோ எடுத்து வைத்திருந்தால் பிறகு காட்டலாம் என்றார்கள். எனக்கு நம் பிக்கை இல்லை. போட்டோவை யர்கும் எந்தும் எடுக்கலாம் தானே!

உடனடியாக மரமும், ஒடுகளும், பூட்டுக்களும் வாங்கி கூரையையும் கதவுகளையும் திருத்தி விட்டேன். இப்பொழுது வீட்டில் எந்தவித பயமுமின்றி பத்திரமாக இருக்கலாம்.

பிறகு நான் எனது இமப்புக்களைக் கணக்கெடுத்து ஒரு பட்டியல்போட்டு அதை ஆங்கிலத்தில் எழுதிக் கொண்டுபோய் காவல் நிலையத்தில் கொடுத்தேன். அவர்களும் வாங்கிப்பதிந்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

இப்படிப் பலரும் எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். எல்லா ருக்கும் அழிவுகள்தானே? ஆங்கீலத்தில் டைப் அடிக்கத் தெரிந்தவர்களுக்கு நல்ல உழைப்பு! கிழாகள் எல்லாம் கடைத் தாவாரங்களில் இருந்து அடித்து. அடித்துத் தள்ளுகின்றன.

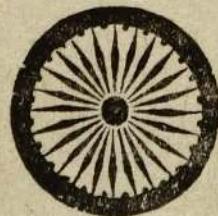
நட்ட ஈட்டை எதிர்பார்த்து

எனது நட்ட ஈட்டுக் கோரிக்கை ஆயிரங்களில். சிலர் லட்சங்களிலும் கேட்டிருக்கிறார்கள்! ஒரு வீடு கட்ட எவ்வளவு காசு வேண்டும்?

நான் ஒன்றும் இவற்றைக் கணக்கெடுக்கவில்லை. ஆனால் இந்த ரிவிரச ராணுவ நடவடிக்கையால் மட்டும், யாழ்ப்பானைக் குடாநாட்டில் ஐம்பதாயிரம் வீடுகள் உடைத்து விட்டதாக ஒரு அதிகாரி கூறியதாக ஒரு பத்திரிகையில் ஒரு செய்தி வாசித் திருந்தேன்.

ஐம்பதாயிரம் வீடுகளுக்கும் நட்டாடு கொடுக்க எத்தனை கோடி ரூபாய் வேண்டும்? அரசாங்கத்திடம் அவ்வளவு காசில்லை. ஒரு வேளை போரை நிறுத்தினால் காசு வருமோ என்னவோ!

எங்களுக்கெல்லாம் நட்டாடு கிடைக்கும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. மீளக்குடியமர்தலுக்கான உதவியையே சரி வரக் கொடுத்து முடிக்காதவர்கள், நட்டாடா தரப்போகிறார்கள் கோடிகணக்கில்? என்றாலும் தருவார்கள் என்ற அசட்டு நம்பிக்கையும் இருக்கத்தான் செய்கின்றது. நம்பிக்கையில் தானே மனிதன் வாழுகிறான்!



நாடக நூல் விமர்சனம் நாடகம் எழுதுவது எப்படி?

விமர்சிப்பவர் ஏ. ஆர்.

நாடகம் எழுதுவது எப்படி என்றொரு நூலை எழுதியிருக்கிறார் அராவியூர் ந. சுந்தரமயிள்ளை. இவரைத் தெரியாதவர் கள் இருக்கமுடியாது. இருநூற்று இருபத்தைந்துக்கும் அதிகமான வாணோலி நாடகங்களை இவர் எழுதியுள்ளார். அதுமட்டுமன்றி இவர் இருபந்தைந்து நாடகங்களை எழுதி அரங்கேற்றியிருக்கிறார். தான்கு நாடக நூல்களையும் ஒரு நாவலையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். வாணோலி நாடக எழுத்துப் போட்டியில் இவருக்குப் பரிசுகளும் கிடைத்திருக்கிறன. நோர்வே நாட்டு தமிழ் நாதம் வாணோலி நிலையம் அகில உலக ரீதியில் நடத்திய வாணோலி நாடகப்போட்டியிலும் கண்டா, ரொற்றன்றோ பெருநகர் ஆசிய வாணோலியின் தமிழ் ஒலிபரப்புப் பிரிவினால் அகில உலக ரீதியில் நடத்தப்பட்ட வாணோலி நாடகப் போட்டியிலும் முதற் பரிசுகளை இவர் பெற்றுக்கொண்டார்.

நாடகம் எழுத விரும்பும் எழுத்தாளர்களுக்கு வழிகாட்டும் ஒரு நூலாக, இவர் இதனை தமது நாடக ஆய்வு அனுபவத்துடனும் சொந்த எழுத்து அனுபவத்துடனும் படைத்திருக்கின்றார். வட்டுக்கோட்டை, அராவி, சரஸ்வதி நாடக மன்ற வெளியீடான் இந்நூல், நாடகம் எழுத விரும்பும் எழுத்தாளர்களுக்கு அரிய தகவல்களைத் தரும்.

‘இந்த நூலை வாசித்தால் உங்களால் நாடகம் எழுதமுடியும் என்று நான் கூறவில்லை. ‘கலைஞர், எழுத்தாளன் பிறக்கிறான் அவன் உருவாக்கப்படுவதில்லை’ என்ற கூற்றை நான் முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்கிறேன். பாடச்சூடிய பிள்ளைகளுக்கு சங்கீதத்தைக் கற்றுக்கொடுத்தால், அது இனிமையாகப் பாடும். ஆடக்கூடிய பிள்ளைகளுக்கு நடனம் பழக்கினால் அது அழகாக ஆடும். விளையாடக்கூடிய பிள்ளைகளுக்கு விளையாட்டைப் பயிற்றுவித்தால் அது திறமையாக விளையாடும். இந்த மாதிரித்தான் கல்வி, கலைகள் எல்லாம்,

கலைஞர் பெரும்பாலும் தனது உணர்வு, உள்ளுணர்வு, சுவை ஆகியவற்றாலேயே வழிநடத்தப்படுகின்றான். நீங்கன் நாடகம் எழுத விரும்பினால் முதலில் இருக்க வேண்டியது நாடக உணர்ச்சி: எதையும் நாடகக் கண்கொண்டு பார்த்து அதை நாட மாக அமைக்கும் ஆற்றல். இந்த உணர்வு இயல்பாகவே அமையப்பெற்றவர்கள் பாக்கியசாலிகள், மற்றவர்கள் அதைப் பயிற்சி மூலம் பெறலாம்.

நாடகம் கறிக்கப்பட வேண்டிய கணை. நாடகம் பற்றிய அறிவு நிச்சயம் உங்களுக்கு நாடகம் எழுத உதவி செய்யும். நாடகம் எழுதா விட்டாலும்கூட நாடகம் பற்றி அறிந்திருப்பதில் நட்டம் ஏதும் இல்லையே!” என்று ஆசிரியர் முன்னுரை ரையில் குறிப்பிட்டிருப்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த விமர்சனத்தை எழுதிய ஏ. ஆர். (அன்னலட்சுமி இராஜநுரை என்று நினைக்கிறேன்) அவர்களுக்கும் வீரகோசி நிறுவனத்தினருக்கும் எனது நன்றிகள்.

தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் உதவக்கூடிய நூல்

விமர்சிப்பவர்: தம்பிஜை தேவதாஸ்

இந்த நூலை எழுதிய அராவியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளைக்கு அறிமுகம் ணேண்டியதில்லை. அவரது நாடகங்களை இலங்கை வாணாவி இப்பொழுதும் ஒலிபரப்பிக்கொண்டு இருக்கிறது.

இது நாடகம் எழுதுவது எப்படி? என்று விளக்கிக் கூறுகின்ற முதலாவது தமிழ் நூல் என்று ஆசிரியரே தனது முன் னுரையில் கூறுகின்றார், அவரது கூற்றை மறுக்க எனக்கு ஆதாரங்கள் இடைக்கவீல்லை. நாடகங்களை எழுதியவர்தான் நாடகம் எழுதுவது எப்படி என்று விளக்கிக் கூறமுடியும்!

பள்ளி நாள்களிலிருந்து நாடகத் துறையில் உழைத்துவரும் சுந்தரம்பிள்ளை முன்னாறு நாடகங்கள் வரை எழுதியுள்ளார். அவற்றில் இரண்டு இருபத்தைந்து நாடகங்களை இலங்கை வாணாவி ஒலிபரப்பி இருக்கின்றது. இருபத்தைந்து நாடகங்களை எழுதி அரங்கேற்றிய சுந்தரம்பிள்ளை, அகில உடை ரீதி யில் நடத்தப்பட்ட இரண்டு நாடகப் போட்டிகளில் முதலாம் பரிசைப் பெற்றதுடன், நான்கு நாடக நூல்களையும் ஒரு நாவலையும் வெளியிட்டுள்ளார். இத்தகைய தகைமைகள் வாய்ந்த எழுத்தாளர் இந்த நூலை எழுதியிருப்பது மிகவும் பொருத்த மாணதே.

“கடந்த நாற்பத்தைந்து வருடங்களாக நான் தேடிப்பெற்ற அறிவும், அனுபவமும் என்னோடு அழிந்துவிடாது வருங்கால சந்ததிக்கும் பயன்படவேண்டும் என்றுதான்” இந்த நூலை

எழுதி வெளியிட்டிருப்பதாக ஆசிரியர் முன்னுரையில் கூறியுள்ளார். நால் ஷிரவில் விற்காது என்று தெரிந்திருந்தும் இந்த நூலை வெளியிட்டது சுந்தாம் பிள்ளைக்கு தமிழ் நாடகத்துறை வளர்ச்சியில் உள்ள ஆர்வத்தைக் காட்டுகின்றது.

வாணாலி நாடகம்

மேடை நாடகம், வாணாலி நாடகம், பாடசாலை நாடகம் என்று பல்வகைப்பட்ட நாடகங்கள் எழுதும் முறைகள் விளக்கிக் கூறப்பட்டுள்ளன. வாணாலி நாடகம் பற்றி ஆசிரியர் சற்று கூடுதலாகவே கூறியுள்ளார் என்று சொல்லலாம். இலங்கையில் நூற்றுக்கணக்கான எழுத்தாளர்கள் இருந்தாலும் வாணாலி நாடகம் எழுதுபவர்களது என்னிக்கை மிகவும் சொற்பமாகவே உள்ளது. இலங்கை வாணாலியின் தமிழ்ச் சேவை எல்லோருக்கும் சம சந்தர்ப்பம் அளிக்கிறது. புதிய எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கின்றது. இருந்தாலும் வாணாலி நாடகம் எழுதுவோர் தொகை அதிகரிக்கவில்லை. வாணாலி நாடகம் எழுதுவதில் உள்ள நுட்பங்களை எமது எழுத்தாளர்கள் கற்றுக்கொள்ளாததும் இதற்கு காரணம். வாணாலி நாடகம் எழுதுவது எப்படி? என்ற கட்டுரை வாணாலி நாடகம் எழுத விரும்பும் எழுத்தாளர்களுக்கு நிச்சயம் உதவும்.

நாடகம் எழுதுவதை விளக்குவதுடன் வேறு பல கட்டுரைகளையும் ஆசிரியர் எழுதியுள்ளார். அவற்றில் இலக்கியமும் இலக்கிய விமர்சனமும், ஒரு நாடகத்தை விமர்சிப்பது எப்படி? ஆகிய இரண்டும் குறிப்பிடத்தக்கவை. நாடக நால், மேடை நாடகம், வாணாலி நாடகம் என்று நாடகத்தை முன்று பிரிவுகளாக்கி, அவை ஒவ்வொன்றையும் விமர்சிப்பதற்கான விளக்கக் குறிப்புகள் தரப்பட்டுள்ளன.

‘எனது முதல் நாடகம்’ என்ற கட்டுரையை வாசித்தால் சமார் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ் நாடகம் இருந்த நிலையினையும் - குறிப்பாக பாடசாலை நாடகங்களின் நிலையையும் அறிந்துகொள்ளலாம். ‘எனது பல்கலைக்கழக நாடகங்கள்’ என்ற கட்டுரையின் மூலம் ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து ஐம்பதுகளில் இலங்கை பல்கலைக்கழகத்தில் நடிக்கப்பட்ட நாடகங்கள் பற்றியும், பேராசிரியர் க. கணபதிப் பிள்ளை தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய சேவைபற்றியும் ஒரளவு அறிந்து கொள்ளலாம்.

நூலில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற விடயங்களை வைத்துத் தான் விமர்சனம் செய்யவேண்டும், சொல்லப்படாத விடயங்களை வைத்தல்ல. இருந்தாலும் இது தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்காக எழுதப்பட்ட நூலாதலாஸ் எனது பார்வையில் தெரிகின்ற ஒரு சில குறைபாடுகளையும் சுட்டிக்காட்ட வேண்டும். திரு. சுந்தரம்பிள்ளை ஷேக்ஸ்பிரசரது நாடகங்களை எடுத்து விளக்கியுள்ளார். ஆங்கில மொழியில் நாடகங்களுக்கா பஞ்சம்? ஏனைய நாடகாசிரியர்களது ஒரு சில நாடகங்களையாவது சேர்த்துக் கொண்டிருக்கலாம்?

நாடக வகைகளை விளக்குவதற்கும் ஆங்கில நாடகங்களுடன் தனது நாடகங்களை மட்டுமே உதாரணங்களாகத் தந்துள்ளார் ஆசிரியர். தமிழில் நாடகத்துறை வளராவிட்டாலும்கூட, பல நாடக நூல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. அவற்றில் ஒருசில நாடகங்களையேனும் எடுத்துக் காட்டியிருக்கலாம் என்பது எனது கருத்து. சாதாரண வாசகங்கள் எதையும் வாசிக்கலாம், விடலாம். ஆனால் நாடகத்தை ஒரு பாடமாகக் கற்றும் மாணவர்கள், பல்வேறு வகைப்பட்ட நாடகங்களையும் கற்றால்தான் அவர்களுடைய அறிவு பூரணமடையும். மொத்தத்தில் சுந்தரம்பிள்ளை தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்கு தண்ணால் இயன்ற பங்களிப்பைச் செய்துள்ளார். வாசித்துப் பயன்டையலாம்,

இந்த விபார்சனத்தை எழுதிய தம்பிஜௌ தேவதாஸ் அவர்களுக்கும், இதைப் பிரசரித்த ‘உதயன்’ பத்திரிகை நிறுவனத்திற்கும், அதன் ஆசிரியர் திரு. க. கானமயில்நாதன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

இதே விமர்சனம் சில திருத்தங்களுடன் ‘தினக்குரல்’பத்திரிகையிலும் பிரசரிக்கப்பட்டது. ‘தினக்குரல்’ நிறுவனத்திற்கும் அதன் ஆசிரியர் ஆ. சிவநேசக் செல்வன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

தம்பிஜௌ தேவதாஸ் அவர்கள் வாஜோவியில் ‘எனது நோக்கில்’ என்ற நிகழ்ச்சியிலும் இந்த நூலை விமர்சித்தார். அதற்கும், அவருக்கு எனது நன்றிகள்.



விமர்சகர்களைச் சாடும் நாடகாசிரியரின் நூல்

விமர்சிப்பவர் : கே. எஸ். சிவகுமாரன்

“யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சு வழக்குத் தமிழில் முதன் முதலாக நாடகங்களை எழுதி அரங்கேற்றியவரும், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1955 — 1958 காலப்பகுதியில் எனக்கு நாடக மும் தமிழும் கற்பித்தவருமான பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களுக்கு இந் நூல் காணிக்கை’’ என்று சமர்ப்பிக்கிறார். நூலாசிரியர்.

நூலாசிரியர் 225 க்கும் அதிகமான வானோலி நாடகங்களை எழுதித் தமிழ் கூறும் நல்லுக்கில் நன்கறிந்தவராகிறார். 25 நாடகங்களை எழுதி அரங்கேற்றியிருக்கிறார். நான்கு நாடக நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறார். ஒரு நாவலும் இவர் ஆக்கம்.

நாடகம் திரைப்படம் தொடர்பான நூல்கள் தமிழில் அதிகம் இல்லை. ஆனால் இவற்றின் தேவை இன்று அதிகமாக உணரப்படுகிறது, பாடசாலை உயர் கல்வி மட்டங்களிலும், பல்கலைக்கழக மட்டங்களிலும், இத்துறைகள் தொடர்பான அடிப்படை நூல்களாகுதல் கிடைக்காதா என்று மாணவர்கள் ஏங்குகின்றனர்.

11 ஆம் ஆண்டு தமிழ் புத்தகத்தில் நாடகம் தொடர்பாக நல்ல கட்டுரையொன்று இருக்கிறது. என நூலாசிரியர் தெரிவிக்கிறார். அதனையும் ‘நாடகம் எழுதுவது எப்படி?’, என்ற இந்த நூலையும் மாணவர்கள் மாத்திரமன்றி, நாடகத்துறையில் ஈடுபட்டு வரும், அனைவரும் வாசித்துப் பயன்தடயலாம் என்பதில் ஐபயில்லை.

அனு வழம், அறிவும், இலகுவாகக் கருத்துக்களை வெளியிடும் ஆற்றலும் கொண்ட நூலாசிரியர் அராலியூர் ந. சுந்தரம் பிள்ளை, 124 பக்கங்களைக் கொண்ட தனது நூலில் 22 கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறார்.

தமிழ் நாடகத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், நாடகத்துக்கும் வாழ்க்கைக்கும் உள்ள தொடர்பு, நாடக வகைகள், ஓரங்க நாடகம், நாடகத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்,, கதைப் பின்னல் பாத்திரவார்ப்பு, நியாயப்படுத்தும் மேடைநாடகமும் வானோலி

நாடகமும், வானோலி நாடகம் எழுதுவது எப்படி? பாடசாலை நாடகங்கள், ஆசியன பற்றிப் பல விபரங்களைச் சுலைப்பட, உதாரணங்களுடன் விளக்கிக் காட்டும் ஆசிரியர் ஷேக்ஸ்பியர், இப்லன், பேர்னாட் ஷா, போன்ற மேலை நாட்டு நாடகாசிரியர்கள் பற்றியும், அவர்களுடைய முக்கிய நாடங்கள் பற்றியும் சில விபரங்களைத் தருகிறார். தமிழ் மாத்திரமே தெரிந்த வாசகர்களுக்கு இக்கட்டுரைகள் அனைத்தும் பயனளிக்கத் தக்கவை.

ஆசிரியர் தனது ‘கெட்டிக்காரர்கள்’ என்ற வானோலி நாடக நூலுக்கு சோ. பத்பநாதன் எழுதிய பயன்மிக்க மதிப்புரையையும், “முதலாம்பிள்ளை” என்ற தனது மற்றொரு வானோலி நாடகத் தொகுப்பை மனதிற் கொண்டு நாடகம் தொடர்பான அருள் சுப்பிரமணியம் எழுதிய சில அவதானிப்புகளையும், அராவியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை இந்நூலில் சேர்த்திருக்கிறார். இவை தவிர தமிழ் நாடக நூல்கள் என்ற தலைப்பிலே ஆர். சிவகுருநாதன் எழுதிய தினகரன் ஆசிரியர் தலையங்கம், நூலாசிரியரைப் பேட்டி கண்ட அன்னலட்சுமி இராசதுரை எழுதிய விபரக் குறிப்புக் கட்டுரை ஆசியனவும் இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

நூலாசிரியர் தனது முதலாவது நாடகம், மற்றும் பல்கலைக்கழக நாடகங்கள் பற்றியும் நினைவு கூர்கிறார். நூலாசிரியரது நாடகங்கள் பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள், அவர் 1954 முதல் 1993 வரை எழுதி அரங்கேற்றிய நாடகங்களின் பெயர்கள், நூலாசிரியரின் நூல்கள் பட்டியல் ஆசியனவும் சேர்க்கப்பட்டிருத்தமை வாசகர்களுக்கும், ஆய்வாளர்களுக்கும் பயனுள்ளது.

இந்நூலில் பத்திரிகையாளர்களாகப் பத்திரிகாலயங்களில் பணிபுரிந்து கொண்டு, நாடக விமர்சனங்களை எழுதிவரும் பத்தி எழுத்தாளர்களுக்குப் பயனுள்ள முறையிலே “ஒரு நாடகத்தை விமர்சிப்பது எப்படி?” என்ற கட்டுரையை நூலாசிரியர் எழுதி யிருக்கிறார். கலை இலக்கிய மாணவர்கள் அனைவருக்கும் இக் கட்டுரை பயனுள்ளது.

அதேவேளையிலே, “இலக்கியமும் இலக்கிய விமர்சனமும்” என்ற கட்டுரையில் நூலாசிரியர் அராவியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் விமர்சகர்களைச் சாடியிருப்பதையும் நாம் பார்க்கலாம்.

உதாரணமாக:-

“இலக்கிய விமர்சனத்தை வாசிப்பவர்கள் ஒரு சிலரீதான். உலகின் எல்லா மொழிகளிலும் படைப்பு இலக்கியக்காரர்கள் தான் பலராலும் அறியப்பட்டவர்களாக உள்ளனர். இலக்கிய விமர்சகர்களை சில இலக்கியக்காரர்கள்தான் அறிவார்கள்.

“பெரும்பாலான இலக்கிய விமர்சகர்கள் தங்களுக்குப் பிடித்த மான ஒருசில கொள்கைகள், கோட்பாடுகளை வைத்துக் கொண்டு, அந்த அளவுகோலால் எல்லா இலக்கியங்களையும் அளக்க முற்படுகின்றனர். அப்படிச் செய்யும்பொழுது, அவர்கள் தங்களுக்குள் தாங்களே முரண்பட்டும் கொள்கின்றனர்.

நான் வறிந்தவரை பெரிய எழுத்தாளர்கள் எவரும் இலக்கிய விமர்சகர்கள் சொல்வதைக்கேட்டு இலக்கியம் படைக்கவில்லை. அப்படிச் செய்பவன் சுயமாகச் சிந்திக்கத் தெரியாதவன், முடிகெலும்பு இல்லாதவன். அவனால் பெற்ற இலக்கியம் எதையும் படைக்கமுடியாது. விமர்சகர்கள் சொல்வதைக்கேட்டு இலக்கியம் படைக்க முற்பட்டால், அது கழுதை காவியவனுடைய கதையாகத்தான் முடியும்!

“இலங்கையில் நல்ல இலக்கிய விமர்சனமும் இல்லை; நேரமையான விமர்சகர்களும் இல்லை! நூலை விட்டு விட்டு, ஆனை வைத்து விமர்சிக்கிறார்கள். தங்கள் நண்பர்களுக்கும், வால்பிடி காரர்களுக்கும் ஒரு விமரிசனம், மற்றவர்களுக்கு ஒரு விமர்சனம்.

“இந்த நாட்டில் உள்ள இன்னொரு பிரச்சினை. இலக்கியப் படைப்பாளிகளை விட விமர்சகர்கள் அதிகமாக இருப்பது. இலக்கியம் படைக்க முயன்று தோற்றுப் போனவர்கள் எல்லாம் விமர்சகர்களாகி விட்டார்கள் போலும்!”

மேற்கண்ட கூற்றுக்களில் எவை சரி, எவை பிழை என்பதை கலை இலக்கியங்களில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்ற, உணர்ச்சி நிரம்பிய, அறிவார்ந்த வாசகர்கள் தாமே தரம் பிரித்துக் கொள்வார்கள்.

இந்த விமர்சனத்தை எழுதிய கே. எஸ். சிவகுமாரன் அவர்களுக்கும், லேக் ஹெவுஸ் நிறுவனத்திற்கும், தீணகரன் பத்திரிகையின் ஆசிரியருக்கும் எனது நன்றிகள்.



நாலா சிரியர்

பேராதனைப் பல்கலைக்
கழகத்தில் பட்டம் எடுத்த
காலத்தில், 1958இல் ஆண்டு
எடுக்கப்பட்ட படம்.

250க்கும் அதிகமான வாணிகள் நாடகங்களை எழுதி
யவர்.

இவரது நாடகங்களைப் பல வாணிகரிடமில்லை பங்கள்
ஒலிபரப்புகின்றன.

இவர் எழுதி அரசுப் பேரிய நாடகங்கள் 25.

ஐந்து நாடகநூல்களும் ஒரு நாவலமும் வெளியிட்டுள்ளனர்.

நோக்வே நாட்டு தமிழ்நாடு வாணிகள் நீங்களையும் அகில
உலக ரீதியில் நடாத்திய வாணிகள் நாடகங்களைப் பட்டிடில்
முதலாம் பரிசு பெற்றவர்.

கன்டா ரோறங்கே பெருநகர் - ஆசிய வாணிகள்
தமிழ்ப் பாரினால் அகில உலகரீதியில் நடாத்தப்பட்ட
வாணிகள் நாடகப் போட்டியில் முதலாம் பரிசு
பெற்றவர்.

இவரது 50க்கும் அதிகமான சிறுகதைகள் பத்திரிகை
களில் பிரசரிக்கப்பட்டுள்ளன.